

Kevser Suresi

Rahman Rahim Allah'ın Adıyla

Şüphesiz biz, sana Kevser'i verdik.

Şu hâlde Rabbin için namaz kıl ve tekbir
alırken, namazda ellerini boğazına kadar kaldır.
Doğrusu asıl soyu kesik olan, sana kin duyandır

ALİ KIRAZLI

Ali'siz
Alevilik
Olamaz

KEVSER

<https://t.me/caferilikcom>

www.caferilik.com

Kevser Yayınları: 227

Eserin Adı: Ali'siz Alevilik Olamaz

Dizgi ve Mizanpaj: Kevser Yayınları

Tashih: Faruk Atlan

Kapak: Hasan Başbuğ

Baskı: Yılmaz Matbaacılık (Sertifika: 27185)
Litros Yolu 2. Matb. Sitesi 3 NB 2 Zeytinburnu
Topkapı / İstanbul Tel: 0212 493 00 85

Basım Tarihi: Kasım 2014

ISBN: 978-605-4792-25-2

Kevser Yayınları

Sofular Mah. Simitçi Şakir Sok.

No: 14 / 1 Fatih – İSTANBUL

Tel: 0212 – 534 35 28 / 555 16 66

Faks: 0212 – 631 36 01 / 555 22 12

www.kevseryayincilik.com

<https://t.me/caferilikcom>

www.caferilik.com

İÇİNDEKİLER

Ön Söz.....	7
Neden Ali'siz Alevilik Olamaz	11
Hikmetli Sözler.....	25
Nerede Yaşadığımızı, Neye İnanığımızı İyi Bilmek Zorundayız	43
Gelenekler Dini Değildir	49
Birinci Emanet Kur'an-ı Kerim'dir	57
İkinci Emanet Ehlibeyt' tir	73
On Dört Masum'dan Nasihatler.....	83
Nerede Bir Olalım?	109
Evrimci İnsanların Durumu	124
Kur'an-ı Kerim Geçici Değil, Evrenseldir	131
Ali'siz Alevilik Olamaz!	139
Cevşen-i Kebir	149
On Dört Masum, On İki İmam' ın Kur'an'a Bakışları	177
Kerbela Musibeti	187

ŞİİRLER

Ali'dir Ali	200
Bize Nazar Eyle	201
Doğrusu Nedir?	202
Sor Beni	203
İnsan Olamadım	204
İlim Senin Zatında	205
Bilmeyen Kuldan Bana Ne	206
Hikmetler Var Bu İnsanda	207
Allah'ım Sen Şahidimsin	208
Allah Aşkı Olmadıkça	209
Bulamadım	210
Dostlar Merhaba	211
Bu Dünyada	212
Senin İçin Yaparım	213
Sensin Allah Resulü'nün Vasisi	214

ÖN SÖZ

Değerli kardeşlerim, sevgili can dostlarım! Allah Teâlâ'nın izniyle bu altıncı kitabımı, "Ali'siz Alevilik Olamaz" adıyla istifadenize sunuyorum.

Elinizdeki bu kitabın adını "Ali'siz Alevilik Olamaz" koymamın sebebi; bu kitapta, bu iddianın aksinde bulunanlara, niçin Ali'siz Alevilik olamaz? Bunu anlatmaya çalıştım.

Bu toplumun bir mensubu olarak, Allah'ın da yardımıyla ilk olarak, "Ehlibeyt'e Doğru" adlı kitabımı yazdım. Neden Ehlibeyt'e doğru? Çünkü bana göre, bizim içinde bulunduğumuz bu cehalet karanlığından kurtulmamız için, bir aydınlığa, bir ışığa ihtiyacımız var; işte bu ışık Ehlibeyt'tir. Bu yüzden, Ehlibeyt'e doğru yol almamız gerektiği için bu ismi uygun gördüm.

İkinci kitabım, "Ben Bir Aleviyim" ama nasıl bir Aleviyim? Ben Allah'a, Kur'an'ı Kerim'e ve Resul-i Ekrem'e, sıdk-ı saadetle inanan bir Aleviyim. Ben On Dört Masum'a, On İki İmam'a bağlı olan bir Aleviyim ve bu Aleviliğimle gurur duyuyordum.

Üçüncü kitabım, "Alevilik İslam'ın Özüdür." Çünkü Alevilik, özü itibariyle Hz. Ali'nin soyuna verilen isimden gelmektedir. Bu mübarek soydan gelen On İki İmamlar da İslam'ın özünü yaşamışlardır. Bunun içindir ki, Anadolu'da On İki

İmam'a uyan Alevilik anlayışı, İslam'ın kendisidir, özüdür diye düşünüyorum.

Yazdığım dördüncü kitabıma, "Gelin Canlar Bir Olalım" ismini verdim. Gördüm ki, herkes bizi yanında bir olmaya çağırıyor; ama nerde bir olalım? Peygamberlerin, İmamların, Anadolu'muzdaki evliya ve ermişlerin yanında mı bir olalım, yoksa tüm bu değerlere karşı çıkanların yanında mı bir olalım diyerek bunun nedenlerini anlattım.

Beşinci kitabıma, "İki Emanet Olmadan Alevilik Olmaz" adını verirken, bize nispet edilen bu Alevilikte, Allah Resulünün insanlığın kurtuluşu için bıraktığı iki ağır emanet vardır; biri Kur'ân-ı Kerim, diğeri ise Ehlibeyt'tir. Bunlar olmadan Alevilik olmaz. Nasıl ki bu elinizdeki kitapta, Ali'siz Alevilik olur iddiasında bulunanlara "Ali'siz Alevilik Olamaz" diyerek cevaplarını vermeye çalıştıysak, "İki Emanet Olmadan Alevilik Olmaz" kitabımızda da bunun aksini iddia edenlerin cevabını vermek için bu adı koyduk. Tabi ki üzerimizde oynanan oyunlar bunlarla sınırlı değildir. Görüyoruz ki Alevilik adına Şaman geleneklerini Alevilik olarak görenler var. Zerdüştlük, Yezidilik diyenler var. Bahailik diyenler var. Alevilik din değil, bir kültüredir diyenler var. Daha neler var neler...

Değerli dostlarım, Alevilik Ehlibeyt'e nispet edildiğinden dolayı mübarek bir isimdir. Tabi ki böyle mübarek bir ismi taşımak da çok zordur. Bu isme layık olmak için herkesten çok inanmak ve çalışmak gerekmektedir. Allah'a, Peygambere, On İki İmama teslim olmak gerekir. Bana göre bunu başarmak çok büyük bir mutluluk ve zenginliktir. Tabi ki, böylesi önemli bir davayı anlatmak da kolay olmayacaktır. Bu elinizdeki, "Ali'siz Alevilik Olamaz" adlı kitabım, altıncı kitabımdır; ancak hepsi de okyanustan bir katre misalidir. Ama bizi, Ehlibeyt'i seven bir anne ve babadan dünyaya getirdiği

ve onları daha kolay tanımayı bize nasip ettiği için Rabbime şükürler olsun. Bu bizim için değer biçilemez bir mutluluktur. Yoksa Ali'siz Alevilik diyenlerden bir farkımız olmazdı. Çünkü doğru yol bu yol, doğru kapı bu kapıdır. Bu kapıya varmadan hakkı yaşamak mümkün değildir. Bu toplumun bir mensubu olarak bu yanlışlıkların karşısında susmak doğru olmaz. Bu yüzden bunlara cevap olsun diye, neden Ali'siz Alevilik olamaz sorusuna bu kitabımda, Kur'ân ve Ehlibeyt ışığında cevap vermeye çalışacağım. Maksadım hiç kimseyi kırmak değildir. Eğer bilmeden hatalarım olursa af ola. Hatırlatmak benden, takdir sizdendir diyorum.

Ali KIRAZLI

<https://t.me/caferilikcom>

www.caferilik.com

NEDEN ALİ'SİZ ALEVİLİK OLAMAZ

Rahman ve Rahim Olan Allah'ın Adıyla

Bütün hamdler yalnız Allah Teâlâ'ya mahsustur. Selam, Adem'den Hatemü'l-Enbiya'ya kadar gelen bütün peygamberlere olsun. Selam, bütün insanlık âleminin en üstünü ve âlemlere rahmet olarak gönderilen Hz. Muhammed Mustafa'ya (s.a.a) ve onun tertemiz, pak Ehlibeyt'ine olsun. Selam, her iki cihan kadınlarının efendisi olan Hz. Fatıma'ya, Hz. Hatice'ye ve Hz. Zeyneb'e olsun. Selam, İmam Hüseyin'le birlikte canlarını din ve İslam uğruna veren Kerbela şehitlerine olsun. Şimdi, Allah Teâlâ'nın lütfu keremiyle, neden Ali'siz Alevilik olamaz, evvela bu itirazımızın sebebini anlatmaya çalışalım.

Değerli dostlarım, sizler de takdir edersiniz ki Hz. Ali'yi ve Ehlibeyt'i gereği gibi anlatmak hiç kimsenin haddi değildir. Ben de bu konuyu anlatırken böyle bir iddiada bulunmuyorum. Ben ancak size şunu söyleyebilirim ki, benimkisi sadece okyanustan bir katre misalidir, tabi ki onu da verebilirsem ne mutlu bana derim!

Bizim bu konuyu anlatabilmemiz için başvuracağımız kaynaklar, başta Kur'ân-ı Kerim ve On Dört Masum, On İki İmam'ın hadis ve nasihatleri olacaktır. Çünkü bilhassa ben aleviyim diyen herkes için en doğru, en muteber ve sağlam kaynak bunlardır.

Bizim için Allah (c.c) ne emretmiş ise, Allah'ın Resulü de onu söyler; Resul-ü Ekrem'in söyledikleri ne kadar isabetli ve geçerli ise, On İki İmam'ın söyledikleri de bizim için o derece isabetli ve geçerlidir.

İmam Cafer Sadık'tan şöyle nakletmişlerdir:

“Allah Zülcelâl, diğer yaratıkları yaratmadan on dört bin yıl önce, bizim ruhlarımızı on dört nur olarak yarattı.”

İmam'a sordular ki: “Ey Peygamberin torunu! Bu on dört nurdan maksat kimlerdir?” İmam şöyle buyurdu:

“Bunlar, ceddin Resulullah, annem Fatıma, babam Ali, Hasan, Hüseyin ve onun soyundan gelen dokuz imamdır. Onların sonuncusu ortaya çıktığında Deccal'i öldürecek ve bütün yeryüzünü zulümden temizleyerek adaletle dolduracak olan, kıyamı beklenen Mehdi'dir.”

Şimdi bir düşünelim! Allah Resulünün de kendileri hakkında daha değişik beyanları olan bu faziletli imamlar varken, onlara tâbi olmadan, kâmil bir manada İslamiyet yaşanabilir mi? Veya asıl manada Anadolu'muzda bize nispet edilen Alevilik olabilir mi? Hayır olamaz. Neden olamaz, çünkü bilimsel olarak Aleviliğin asıl kökeni, Hz. Ali'nin (a.s) soyuna verilen isimden gelerek bize nispet edilmiştir. Durum böyle olunca, eğer bir kişi Allah'a, Peygambere ve onun getirdiği Kur'an'a taraf olmadan Ehlibeyt'e de taraf olamayacağından dolayı, Alevi olmaktan da çıkmış olur. Diyelim ki dünyada Şaman geleneklerini din olarak kabul edip inananlar var, daha başka Zerdüştler, Yezidiler de olabilir. Peki, bizim bu insanlara, böyle inandıkları için bir kinimiz, bir düşmanlığımız olabilir mi? Asla! Aksine, benim herkesin özgür inancına saygım vardır. Ancak böyle bir Alevilik olmadığı halde, birilerinin bu inançlarını Alevilik olarak yansıtmaları da bizleri derinden üzmektedir. Çünkü bir yanlışın karşısında susmak, onu kabul etmek olur ki bu doğru değildir.

Sevgili Peygamberimiz buyuruyor ki:

“Benden sonra ümmetimin 73 fırkaya ayrılacak ve bunlardan ancak biri hakla beraberdir.”

Yine eldeki kaynaklarda, Sünniler adına 53, Ehlibeyt mektebi adına da 20 fırka vardır. Bu fırkaların her biri, kendilerinin hak olan o bir fırka olduklarını iddia ederler. Oysaki yine Resul-i Ekrem'den kabul edilen şu hadis, bize hak olan o tek fırkanın kimler olduğunu çok açık bir şekilde haber vermektedir. Peygamber efendimiz şöyle buyuruyor:

“Benim Ehlibeyt'im aynen Nuh'un Gemisi misalidir. Kim bu gemiye binerse kurtulur, binmeyenler helak olur.”

Bundan şunu anlıyoruz ki, Ehlibeyt'in yaşamını kendilerine örnek almayanlar, onların izinden gitmeyenler ve bu vesileyle onların gemisine binmeyenler, helak olmaya mahkûmdurlar. Bu hadisler kabul gören hadislerdir. Bunun içindir ki, kim amelinde Kur'ân-ı Kerim ve Ehlibeyt'i kendine ölçü alırsa, bize göre o kişi, hak olan bu “Güruhu Naci'nin” içindedir. Bu görüş, Kur'ân-ı Kerim ve Ehlibeyt öğretisine de uygun düşmektedir. Çünkü Kur'ân-ı Kerim ve On Dört Masum'un sözünün üstüne söz söylemek hiç kimsenin haddi değildir. Öyle ise, ben bir Alevi vatandaş olarak, benim dinim İslam, kitabım Kur'ân-ı Kerim, Peygamberim Hz. Muhammed Mustafa, amelim de Kur'ân-ı Kerim ve On Dört Masum, On İki İmam'a göredir diyebilirim. İşte asıl Alevilik de budur. Peki bu Ali'siz Alevilik diyenler kimlerdir? Bunu sormak da bizim görevimizdir. Bu yolun bilimsel açıklaması ancak böyle mümkün olabilir. Bunun dışında, hele de şu günümüzde Alevilik diye yapılan yorumların kaynağı, dayanağı olmayan bir kısım menkıbelerin hayal iddialarıdır.

İmamlarımız, insanı Allah'a iyi bir kul olmaya davet ederken buyurmuşlardır:

“İnsan yaratılış itibariyle tüm yaratıklardan üstün yaratılmıştır, ne var ki aynı insan, eğitime ve öğrenmeye muhtaçtır. Eğer bu muhtaç olduğu bilgiyi yerinden ve doğru kaynağından almaz da, onun yerine yanlış bilgiyle donatılırsa; o zaman kendi lehine de olsa, bilmediğine düşman kesilir. Böylesi bir insan, insanlığa yararlı olmak şöyle dursun, çoğu zaman hem kendisine hem de topluma zarar verir.”

İmam Cafer Sadık bu konuda buyuruyor ki:

“Bir insan, günahı gizlide yaparsa, yalnız kendisine zarar verir; aşikâr yaparsa, topluma da zarar verir.”

Ulemanın görüşüne göre, insanın başına ne kötülük gelirse, cehalet ve yanlış bilinçlenmesinden dolayı gelir. Allah aşkına şöyle bir dikkatle düşünelim; Alevilik adına çıkıp konuşan bu insanlar, biz Müslüman değiliz diyenler, oruç, namaz bizim değildir diyenler, ya da Ali'siz Alevilik diyenler kimlerdir? Eğer Müslüman değillerse, hangi dindenler? Ve bunu neden söylemiyorlar? Şüphesiz ki bunların çoğu okumuş, yüksek tahsil görmüş insanlar ama ne var ki yanlış yaptıkları da aşikâr olarak ortadadır. Bu gibi söylemlerin yanlış olduğunu anlamak için ille de kâhin olmaya gerek yoktur. Gerek Kur'ân-ı Kerim ve gerekse On İki İmamlar'ın emir ve yasakları ortadadır. Bu emirlerin neler olduğunu sizlere sunmaya gayret edeceğim. Zannederseniz bu vereceğim örnekler, insanları aydınlatmaya yetecektir. Çünkü öyle herkesin kendi mantığına göre Alevilik olamaz. Aleviliğin de kendine göre hüküm ve ölçüleri vardır; bu ölçülerin dışına çıktığın zaman, o söylediklerin bilimsel olmaktan çıkmış olur. Öyle ise, her bilgi kaynağından alınmalıdır.

Hz. Ali (a.s) buyuruyor ki:

“Kendini bilen, Rabbini de bilir.”

İnsan eğer kendisini bilmezse Hakkı da bilmez. Demek ki, insan ne için yaratıldığını, nerden geldiğini, nereye gideceğini kavrayabilse, kendisini de tanımuş olacaktır.

Allah Kur’an’da şöyle buyuruyor:

“Andolsun ki biz insanı balçık mayasında yarattık. Sonra onu sağlam bir karar yurdunda bir katre su kıldık. Sonra o suyu kan pıhtısı haline getirdik, derken o kan pıhtısını bir parça et haline soktuk. Sonra o etten kemikler yarattık, o kemiklere et giydirip onu bir başka yaratılışla ruhla meydana getirdik. Yaratıcıların en güzeli olan Allah (c.c) ne de yücedir.”⁽¹⁾

Allah Teâlâ insanın yaratılışını bu ayette böyle beyan etmiştir. Daha ileride başka ayetlerde de verilecektir. Görülüyor ki bu mübarek ayetlerde insan fevkalade hikmetlerle dolu bir yaratılışla meydana gelmiştir.

Fakat insan için bu da tek başına yeterli olmamaktadır; çünkü insanda fevkalade beğenilen akıl vardır. Ama bunun yanında insanda arzu ve istekleri bitmeyen nefis de vardır. Akıl insanı öğrenmeye, öğretmeye, iyiyi kötüyü ayırt etmeye, Allah’a iyi bir kul, kâinat için iyi bir insan olmaya sevk ederken; nefis de insanı şehvete, bencilliğe daha doğrusu her türlü kötülöklere taraf çekmektedir.

İşte bu ikisi, insan için çetin bir imtihandır. Eğer insan, bedenini aklına teslim etmesini becerebilirse, o haliyle Allah (c.c) katında melekten de üstündür. Ama bedenini nefsine teslim ederse, bu sefer yaratılış gayesini unuttur. Diğer vahşi yaratıklara dönüşür. Neticede Allah’ın iradesi karşısında hesaba

1- Mü’minun/12-14.

çekilir. Gideceği yer de bellidir; çünkü yukarıdaki ayetlerde de belirtildiği gibi, bu kadar özenle yaratılan bu insan, hiçbir zaman başıboş olarak bırakılmayacaktır.

Bilmeliyiz ki, Allah Teâlâ bu var olan kâinatta ne varsa, hepsini insan için yaratmış ve tamamını insanın emrine amade kılmıştır. Tabi ki bunca nimetlerin karşısında yapılan nankörlük de kimsenin yanına kâr kalmasa gerek. İmamların, ulemanın yorumları da bu mealdedir.

Allah Kur'an'da şöyle buyurmuştur:

“De ki: Kuşkusuz, gerçek zarara uğrayanlar, kıyamet günü kendilerini ve ailelerini ziyana uğratanlardır. Bilin ki bu, apaçık bir ziyandır.”⁽¹⁾

Hz. Ali (a.s) bu konu hakkında şöyle buyurur:

“Ben, bir şeyini kaybettiğinde onu bulmak için harcadığı çabayı, kendi kişiliğini bulmak için harcamayan kimseye şaşarım. İnsanın dünyada gerçek kişiliğini kaybetmesinden daha kötü, daha acı bir hüsrana yoktur.”

Yine buyuruyor:

“Nefis insana devamlı kötülüğü emreder, kendisini emin bilene ihanet eder, kendisine güveneni felakete sürükler.”

Ulemadan bazıları demişlerdir ki: “İnsan bu dünyada meçhul bir varlıktır, geleceğini kendi aklı ve istekleriyle oluşturur. Hâl ve davranışlarıyla ya meleklerden daha üstün bir makama ulaşır, ya da insan olma sıfatını yitirir, hüsrana uğrar.”

Bu konu ile ilgili Hz. Ali ağamız, oğulları İmam Hasan ve İmam Hüseyin'e nasihat ederken, şöyle buyurmuştur:

“Oğullarım! Bilin ki, insan için fakirlik belalardan biridir; ama ondan daha kötüsü, vücudun hasta olmasıdır.

1- Zümer/15.

Kalbin hasta olması ise, vücudun hasta olmasından daha kötüdür.”

Hz. Ali'nin bu mübarek nasihatleri herkes için geçerli olmakla beraber, bana göre en çok da biz Alevileri kapsamaktadır. Çünkü bugün dahi dost düşman bütün insanlar Hz. Ali'nin faziletine ve kişiliğine hayran kalırlarken, ne acıdır ki, kalplerinde hastalık olan birileri Ali'siz Alevilikten bahsediyorlar. Bunlar, ya bu konuda sırf cahiller, ya da Hz. Ali'nin dediği gibi kalplerinde hastalık vardır.

İmam Muhammed Bakır buyuruyor ki:

“İnanmayanların kalplerinde hayır yoktur. Böyle bir kişi kendi fitratından sapmış olup, maneviyat âlemine ilgi duyamaz olur ve sadece nefsinin isteklerine bakar.”

Böylesi bir kişi ne Allah'ın varlığını idrak eder, ne de ahireti. Ama mü'min kişiler böyle değildir. Mü'minin kalbi kâmindir, o kalbin kapısı yüce Allah'a açıktır. Onun kalbinde iman meşalesi yanmaktadır. O kalp kemâle erer, Allah'ı noksan sıfatlardan tenzih eder.

İmam Zeynelabidin kalp konusunda şöyle buyurmuştur:

“İnsanın kalbi bir aynaya benzer. Aynayı yağmurdan, yaştan korumadığında nasıl bozulursa ve gün gelir de aynada kendini göremez isen, kişi de günah işleyip, buna devam ettiğinde ve bu hatasını tövbe ederek telafi etmediğinde, kalbinde siyah noktalar oluşmaya başlar ki bu durumdaki kalp artık Allah'a yönelmez.”

Hz. Ali (a.s) buyuruyor:

“İnsanın gözyaşının kurumaması, o kişinin kalbinin katılaşmasındandır. Kalbin katılaşmasının sebebi de, o kişinin günaha fazla mürtekip olmasındadır.”

Ben de diyorum ki, her hastalığın, o hastalığa has bir doktoru vardır. Ancak hak peygamberler, imamlar, ermişler ve evliyalar tüm insanlık için maneviyat doktorlarıdır. İnsanlık, ancak onların gösterdikleri ya da verebildikleri bilgilerle kurtuluşa kavuşabilir. Onlara başvurmadan, helal-haramın, farz ve sünnetin ne olduğunu kimse bilemez. Onlar geçmiş ve geleceği bizlere bildirmişlerdir. Yaşamlarıyla da örnek insan olmanın nasıl olacağını da göstermişlerdir. Allah'ın bu kullarının insanlığa sundukları medeniyet her yerde devadır. Bu medeniyet insanı korur. Bu değerlere sahip olmayan insanlar, bu dünyada mutlu olamayacakları gibi, ahiretleri de olmayacaktır.

Şu günümüzdeki insanlığın içine düştüğü duruma bir bakın; Avrupa da insanlar okumuşlar, teknolojileri de zirveye ulaşmış durumda ama ne var ki aradıkları mutluluğu onlarda bulmuş değillerdir. Ar, namus, Allah korkusu kalmamış, halkın büyük çoğunluğu yalnız yaşamaktadır. Eşcinsellik, halk arasında sıradan bir mesele gibi olmuş ve erkeklerin çoğu, eşinin başkalarıyla yatıp kalkmasında sakınca görmemektedir. Bu yüzdendir ki birçok insan çocuğunun kendisinden olduğuna inanmıyor. Eroiden ve esrarın genç nesli esir aldığı açıkça göze çarpmaktadır. Velhasıl insan fitratına yakışmayan ne varsa, insanlık hızla oraya doğru gidiyor. İşte bu yüzden insanlığın kurtuluşu, Allah'ın bu seçkin kullarının sözlerinde yatmaktadır. Bunca karanlık, bunca çılgınca yaşamın neticesi nereye kadar devam eder, onu ancak Allah kendisi bilir. Tüm kâinatın yaratıcısı ve sahibi O'dur. Her şeyi bir nizam ve intizam üzerine var eden de, yok edecek olan da yine O'dur.

İnsanın doğruları idrak edebilmesi için, evvela kendisini batıl inançlardan, kaynağı belli olmayan hurafelerden kurtarması gerekir. Kaynağı, dayanağı belli olmayan gelenekler, çoğu zaman insanı delalete götürebilir. Böyle olan kişiler, başkalarını

da kendisi gibi düşünmeye zorlar. Oysaki insanın yaratılışı üzerinde iyice düşünüldüğünde, onu diğer yaratıklardan üstün kılan şeyin onun ruhî ve melekûtî boyutu olduğu görülmektedir. İnsan, Allah'ın ona verdiği bu boyut ve fikri sayesinde düşünebilmektedir. İnsan bu sayede Allah'ı, peygamberleri, imamları tanır. Bütün bunların tanınması, insanın kendisini nefesine değil de, aklına teslim etmesiyle mümkün olacaktır. Çünkü nefis insanı teslim alırsa, hakkı da bulmak mümkün olmayacaktır.

Bu konuda Hz. Ali (a.s) buyuruyor ki:

“Günahı terk etmek, tövbe etmekten daha kolaydır. Bazen insanın bir an bile nefisine uyması, onun çok uzun zaman üzüntü ve pişmanlığına sebep olur.”

Yine buyuruyor ki:

“İnanan mümin bir kişi, günahkâr ve fasık bir kimse ile arkadaş olmamalıdır. Böyle bir arkadaş uzağı yakın, yakını uzak gösterdiği gibi, kötü amelide güzel gösterir ve arkadaşlarının da kendisi gibi fasık olmasını ister. Kötü bir arkadaşın ne dünya işlerinde sana yardımcı dokunur ve ne de ahiret işlerinde, böyle bir arkadaşlık insanın haysiyetinin yok olmasına sebep olur.”

Değerli kardeşlerim, şöyle bir düşünelim, bu aramızda dolaşıp da Ali'siz Alevilik diyenler, ya da İslam'a karşı olduğunu söyleyenler acaba Hz. Ali'den ya da İslam için canlarını feda eden On İki İmamdan ne gibi bir kötülük gördüler ki, böyle söylüyorlar? Ya da onların hangi söz ve hareketlerini beğenmediler de, biz Müslüman değiliz(!) diyebiliyorlar? Acaba bunlar, insanlık için iyi gördükleri bir hareketi, Hz. Muhammed Mustafa'da (s.a.a), ya da onun getirdiği Kur'an-ı Kerim'de bulamadılar da mı bunu diyebiliyorlar? Oysaki On İki İmam'ımız bu kitap ve din için hayatlarını feda etmişlerdir.

Eğer bu İslam dini insan fitratına uygun değilse, neden canları pahasına onu korumaya çalıştılar? Acaba onlar mı yanlış yaptılar, yoksa Ali'siz Alevilik isteyenler mi, bunu anlamak ve hep birlikte düşünmek gerekiyor!

Bize göre hilafet hakkı gasp edilmiştir, evet bu doğrudur. Emevîler ile Abbasiler'in saltanatı zulüm-kârlıklarla geçmiştir. İslamiyet adına nice krallar, şahlar ve sultanlar, günümüze kadar gelip geçmiştir. Bunlar da doğrudur ama bu dinin büyük mucizelerinden olan Kur'ân-ı Kerim gibi bir kitabı vardır. Bu dinin, kâinatın efendisi olan Hz. Muhammed Mustafa'sı (s.a.a) vardır. Bu dinin imamları, evliya ve ermişleri vardır. Tabi ki kötüler de olacaktır. Kötüler vardır diye hak ve hakikat terk mi edilmelidir?

Dünyada hiç bir dine tabi olmadan, insanca yaşamak ve mutlu olmak imkânsızdır. Bu görüşte olanlar eşitlikten söz ediyorlar. Eğer bunda samimi iseler İslam'ın farzlarına iyi bak-sınlar. Orada neyi mi görecekler, bu farzlardan biri namazdır. Allah aşkına burada eşitlik yok mudur? İster zengin ol ister fakir, ister amir ol ister memur, ister beyaz, ister siyah, namaza durulduğunda bir fark var mıdır? Oruç da bu farzlardan biridir. Burada da mı fark var diyorsunuz? Zengini de, fakiri de eğer bir mazereti yoksa herkes aynı ölçüde Allah'ın koyduğu sınırları korumakla yükümlüdür. Bu eşitlik değil de nedir? Farzlardan bir diğeri de hacdır. Acaba böyle bir eşitlik başka hangi dinde, hangi medeniyette vardır? Görüyoruz ki dünyanın her tarafından zengini - fakiri, siyahı - beyazı, bakanı - başkanı kim olursa olsun, herkes üzerindeki elbise dâhil ne varsa çıkarıyor, ölmeden önce ölümü tadarcasına bir kaç metre beze bürünüyor. Allah aşkına bundan daha güzel bir eşitlik hangi din ve medeniyette vardır? Eğer bu değerler, bu eşitlik, başka medeniyetlerde yoktur diyorsanız, o zaman neden bu yanlışınızdan dönmüyorsunuz?

Şöyle akliselim sahibi biri olarak dünyadaki insanlığa bakın, bir de kendi ülkenizin tarihine bakın. Acaba İslam'ı, Kur'an'ı ve Ehlibeyt'i kabul etmeden yaşayan bir evliya ya da bir ermiş kişi var mıdır? Eğer İslam adı altında kötü insanlar varsa, aynı zamanda İslam'ın yetiştirdiği On İki İmamlar, evliyalar, ermişler de var. Öyleyse sırf bu kötüler vardır diye, Kur'an ve Ehlibeyt'ten ayrı kalmak akıl işi midir?!

Bakın Hacı Bektaş-ı Veli Makâlât'ında:

“Ey ehli muhip! Sakın ola ki Kur'an senin dışında, ya da sen Kur'an'ın dışında olmayasın.” buyurmuştur.

Hz. Mevlana buyuruyor ki:

“Benim özüm Kur'an-ı Kerim'e ve Muhammed Mustafa'ya bağlıdır.”

Yunus Emre, “şol cennetin ırmakları akar Allah deyu deyu” derken acaba neyi söylemek istiyor? Ülkemizde, buram buram kokan Anadolumuzda, İslamiyet'in gelmesinde büyük emekleri olan evliyalar, Hz. Peygamber'e ümmet olmadan, Kur'an'a amel etmeden bu mertebeye kavuşabilirler miydi? Tabi ki böyle olmazlardı! Öyle ise bu değerlere tâbi olmadan Alevilik de olamaz diyorum.

Eğer birileri kendi adına inkâr edecekse, biz ona karışamayız. Çünkü Allah Teâlâ kendi iradesiyle insana “iradeyi cüzziye” diye bir yetenek vermiştir. Kişi ister inanır, ister inanmaz. Ancak hiç kimsenin kendi inkârını, benim inandığım Aleviliğe yamamaya hakkı yoktur. Eğer bu Alevilikte samimiysek, bunun ölçüleri bellidir. Bu ölçülerin neler olduğunu elimizden geldiğince sizlere sunmaya devam edeceğiz.

Hz. Ali (a.s) buyuruyor ki:

“Ey Allah'ın kulları! Bilin ki Allah'tan sakınanlar, hem bu dünyanın nimetlerini elde ettiler ve hem de gelecek olan

ahiretin nimetlerini elde edeceklerdir. Onlar dünya ehlinin dünyalarına ortak oldular; ama dünya ehli onların ahiretlerine ortak olmadı. Onlar dünyadan alacaklarını aldılar. Onlar Allah'a komşu olacaklarını da iyi bildiler. Onların duaları Allah katında reddedilmez."

Değerli dostlarım, Hz. Ali ağamız Allah'a ve Peygamber'e öylesine inanmış, o kadar kendisini hakka adanmıştır ki, bazı şairler, bazı düşünürler onun hakkında hayrete düşerek: "Ali bir beşerdir ama biz onu anlayamadık, acaba bu nasıl bir beşerdir?" derlerken, bazıları da demişler ki: "Eğer ağaçlar kalem, denizler mürekkep olsalar, yine de Ali'yi anlatmaya yetmezdi."

Bir düşünelim, "yedi iklim dört köşede Ali'yi gördüm, Ali'yi" diyenler, bunları boşuna söylemediler. Şimdi düşünün ki bunca kabul görmüş bir Hz. Ali (a.s) varken, tabiidir ki bu konulara kalp gözleri kapalı olanlar, insanın diğer canlılardan farklı olacağını anlamayanlar, Ali'siz Alevilik diyeceklerdir. Ancak gerçek manada Aleviliği kabul edenler bilsinler ki, Allah'a, Kur'an-ı Kerim'e, Resul-i Ekrem'e ve Din-i İslam'a taraf olmadan, On Dört Masum, On İki İmamlara taraf olamazlar. Bu kişi, On İki İmamdan birinin çocuğu olsa bile. Yoksa Yezid'e kızarak İslam'a düşman olan, Ali'ye dost olamaz. Alevi olmaktan da çıkmış olur. Eğer birileri ben ille de böyle Aleviyim dese de, aklen ve ilmen bu söz kabul görmez. Eğer gerçek manada Aleviliği yaşamak istiyorsan ve bunda samimiysen, bunun en güzel örneği On İki İmamlardır. Onlar nasıl yaşamışlarsa, senin de dini İslam, kitabı Kur'an-ı Kerim olan biri olarak, onları örnek alman ve onlar gibi yaşamaman gerekir. Eğer itikadın amelin ise, yine On İki İmam'a göre olmalı, o zaman her insanın Allah'ın yanındaki derecesi bu ölçüye uyduğu kadar olacaktır. Tabi ki bu görüş, Alevilik adına Şaman kültürüne meyledenlere, ya da Zerdüştlüğü Alevilik sananlara, ya da Ali'siz Alevilik diyenlere değildir.

Bu çağrı, ancak Allah (c.c) Resulü'ne inananları, iki emanet olarak bıraktığı Kur'ân-ı Kerim'e ve Ehlibeyt'e tabi olanları kapsamına alacaktır. Yoksa Muaviye oğlu Yezid'e kızarak hakkı terk etmek insanı küfre götürür ki, yanlış olanı budur. Sakın ola ki oyunlara gelerek bize yeni bir din aramaya kalkışmayın. Buna ilminiz, felsefeniz kâfi gelmez. İlahi bir kitap, ilahi bir peygamber bulamazsınız. On İki İmam'ın mislinde imam da bulamazsınız. Bütün bunlara aklınız, ilminiz ve gücünüz yetmez; ancak bununla ülkemizde kapanması mümkün olmayan yaraların açılmasına sebep olursunuz ki, bunların kimseye yararı olmaz. Bizim tarihimizde bu örnekler çoktur. Bu asrımızda bunları gördük ve yaşadık da. Öyleyse geçmişten ders almak gerekir. Tabi ki Ehlibeyt'e dost olmak zor bir davadır. Bu dava konusunda bilgili ve sabırlı olmak gerekir ki, bu kolay değildir. Aynı zamanda zorluk ve sıkıntılara karşı tahammül ister, yiğitlik ister.

Ben şunu diyorum: İnsanlık tarihinde her zaman yanlışlıklar, haksızlıklar olmuştur ve olacaktır da. Tabi ki eğer bir yerde Hz. İbrahim (a.s) varsa, orada Nemrut da olacaktır. Bir yerde Hz. Musa (a.s) varsa, orada Firavun da olacaktır. Eğer bir yerde Hz. Muhammed Mustafa (s.a.a) varsa, orada Ebu Cehil, Ebu Leheb, Ebu Süfyanlar da olacaktır. Eğer bir yerde Hz. Ali (a.s), İmam Hasan ve İmam Hüseyin varsa, tabi ki orada Muaviye ve Yezit de olacaktır. Bir tarafta Hz. Peygamberin pak nesli olan On İki İmamlar, diğer tarafta Emevîler, Abbasiler de olacaktır. Ancak biz burada şunu görüyoruz ki, kötüler vardır diye imamlarımız hiçbir zaman hakkı terk etmemişlerdir. Öyle ise her zaman biz Alevilerin örnek olacağı taraf, bu taraf olmalıdır. Çünkü hak yaşanmadan bulunmaz. Eğer İslam âlemi, ilim şehrinin kapısı gösterilen Hz. Ali'ye tabi olmadığı için çağın gerisinde kaldıysa, bu, İslam'ın ilme karşı olduğundan değildir.

Bakın Kur'ân-ı Kerim'in ilk inen ayetleri ne diyor:

Seni yaratan Rabbinin adıyla oku! O insanı pıhtılaşmış bir kandan yarattı. O, kalemle (okumayı ve yazmayı) öğretti. Oku! Rabbin, en üstün kerem (ve bağış) sahibidir. İnsanabilmediğini öğretti.⁽¹⁾

Bir düşünelim, Müslümanların bayramlarına bir bakın. Bu bayramlarda saygı, sevgi, yakınlar ve akrabalar arasında ziyaretler varken, diğer medeniyetlerin bayramları karnaval havasını andırmaktadır. İşte bu yüzdendir ki aile bağları her gün biraz daha yok olmaya doğru gitmektedir. Bu medeniyetler, her türlü kötülüğü insan hakkı diye teşvik etmektedirler. İçki, zina, kumar ve eşcinsellik olabildiği kadar serbesttir. İyice içeriye doğru baktığımızda, bu insanların ekonomik imkânları olsa da, yuvalarında insan fitratına uygun bir mutlulukları yoktur. İslam; içkiye, kumara, zinaya vb. yasak getirdiği ve aile kurumunu koruduğu için ne güzel bir dindir. İnsanın bu yasaklara uyduğunda meleklerden üstün olacağı haberi de verilmiştir. Böylece insan olmanın gayesi de Allah'a iyi bir kul olmaktır. Başka medeniyetlerin böyle bir dertleri yoktur. O zaman ben Aleviyim diyen herkesin görevi; yer yerinden oynasa, bütün insanlar küfrü yaşamayı seçmiş olsa bile, aynen Anadolu Erenleri gibi Âl-i Muhammed'i sevmek ve onların yaşadıkları gibi yaşamaktır diyorum.

Hz. Ali (a.s) buyuruyor ki:

“Akıllı insan, akıl vasıtasıyla derinlikleri yüzeye çıkarır, iyi bir yönetimle de insanda edep manzumesi oluşur.”

Gerek Hz. Ali ve gerekse diğer imamlarımızın insan aklına çok önem verdikleri görülmektedir. Bu yüzden, “Akıllı insan inanan insandır” demişlerdir.

1- Alak/1-5.

HİKMETLİ SÖZLER

İmam Zeynelabidin buyuruyor ki:

“Salih kişilerle oturmak, insanı salih olmaya götürür. Âlimlerin davranışları akli artırıcı etkinliğe sahip kılar. Adil kimselere itaat etmek, insanın onur ve izzetini artırır. İnsana doğruyu göstermek, nimetin hakkını vermek olur. Başkasına kötülük etmekten vazgeçmek, o insandaki aklın olgunluğunu gösterir.”

İmam Cafer Sadık buyuruyor ki:

“İnsanlar bilmediklerini sormadıkça, dinleri hakkında derin kavrayışa sahip olmadıkça ve imamlarını tanımadıkça ferahlığa kavuşmazlar.”

Yine buyuruyor ki:

“Kim bilgisiz olarak insanlara fetva verirse, rahmet melekleri ona azap ederler, onun yanlış fetvasına uyan kimselerin günahları da ona yazılır.”

Hız. Ali (a.s) buyuruyor ki:

“Eğer biliyorsanız, bildiklerinize amel edin; çünkü bir insan bildiği halde bildiklerine değil de başka bir şeye göre amel ederse, cehaletinden sıyrılmayan cahil gibidir.”

Hız. Ali ağamız (a.s)'ın kendisi “İlim Şehrinin Kapısı”dır.

Hz. Ali (a.s) İlim hakkında buyuruyor ki:

“İlmin birçok üstünlükleri vardır. İlmin başı tevazu, gözü kıskançlıktan arınmak, kulağı onu anlamak, dili doğruluk, koruyucusu onu araştırmaktır. İlmin kalbi niyet, aklı varlıkları en iyi şekilde tanımak, eli rahmet, hikmeti esenliktir. İlmin esası takva, kalıcılığı kurtuluş, özverisi sağlıktır. İlmin bineği vefa, silahı yumuşaklık, yolu hidayettir.”

Görüldüğü gibi bizim imamlarımızın, İslami inançlarında ilme karşı olmak şöyle dursun, ilme teşvik etmek vardır. Tabi bir şartla ki zarar verici ilimlerden olmasın. Bugün her türlü öldürücü silahlar, intihar bombaları, eroin, esrar, vb. ne varsa, ilim ve bilim adına yapılmaktadır. Ancak insanların her iki dünyasını da heder eden ilimler gerçek manada ilim sayılmazlar. Kötülükler ilim demek akıl kârı değildir. Dünyada iyiler de kötüler de her zaman olacaktır. Ancak Allah hiç kimsenin hakkını zayi etmeyecek, mutlaka iyiler de, kötüler de amellerinin karşılıklarını bulacaklardır. Bu aklın ve adaletin gereğidir.

Değerli dostlarım, Hz. Ali (a.s) Allah'ın yüceliğini şöyle anlatmaktadır:

“Ey insanlar! Bilin ki, Allah'ın isimleri kutludur. O'nun zikri uludur. O'nun övgüsü yücedir. O zatıyla kutsaldır. O tektir ve hep vardır. Bütün sıfatlardan, cisimlerden münezzehtir. O hiç bir zaman yok olmayacaktır. O evveldir, O ahirdir. O'nun zahiri aşikârdır. O'nun önceliğinin öncesi yoktur. O, yücelerin en yücesidir. O'nun egemenliği büyüktür. O'nun nimetleri geniştir; O'nu vafedenler, O'nun sıfatlarının derinliğini kavramaktan acizdirler. O'nun ilahi bilgilerini taşımaya güç yetiremezler.

İmam Ali (a.s) buyuruyor ki:

“Dinin evveli O'nu tanımaktır. Tanıyışın kemali O'nu tasdik etmektir. Tasdik edişin kemali O'nu bir bilmektir. Bir

bilişin kemali O'na karşı öz doğruluğuna varmaktır. Öz doğruluğa varmanın kemali, O'nu bütün noksan sıfatlardan tenzih etmektir. Şu bilinmelidir ki, O'na ne sıfat söyleneirse söylene, o sıfatlarla vafedilemez. O'nu vafetmeye kalkışan O'nu bir başkasına eşit saymış sayılır ki, O'nu başkasına eşit sayan, ikiliğe düşmüş olur. O'nun künhüne ermek imkânsızdır.”

Şimdi hep beraber sağlıklı bir şekilde düşünelim. Acaba Hz. Ali (a.s), sevenlerine Allah Teâlâ'nın mübarek sıfatlarını böyle bildirmişken, bu gerçekler varken, kâinattaki bunca varlığın Allah tarafından yaratıldığına inanmayanlar, Ali'siz Alevilik demeyecekler de ya ne diyeceklerdi? Hz. Ali (a.s), yaratılan her ne varsa Allah Teâlâ tarafından yaratıldığını böyle anlatırken, onlar yaratılışa değil de oluşuma, tesadüflere inandıkları halde, kalkıp Hz. Ali'nin tek olan Allah'ına nasıl inansınlar? Buna inanmadıkları için de, onlar da inadına direneceklerdir. Ne var ki, kim olursak olalım, herkesin kârı da, zararı da dönüp dolaşıp mutlaka kendisini bulacaktır. Hiç kimsenin inkârı Allah'a bir zarar vermeyeceği gibi, hiç kimsenin gücü de Allah'ın gücünün üstünde değildir. Yediğimiz nimetler O'nundur, yaşadığımız mekan da O'nundur. Aldığımız nefes de, hava da O'nundur.

Ben bir kardeşiniz olarak insanımızın salâhi, mutluluğu için bu çabayı vermekteyim. Bu güzelim ülkemizde, birilerinin bizim adımıza öyle ulu orta konuşarak, dine, kitaba dil uzatmasının kimseye bir yararı olmaz, zararını ise görüyor ve yaşıyoruz. Öyle ise huzurun, dostlukların kıymeti iyi bilinmelidir.

Değerli dostlarım! Asırlardır birileri içtihat kapısını bizlere kapatmış, netice olarak bizim bu dini meselelerimizde boşluk oluşmuştur. Birilerinin bu boşluktan yararlanarak, Alevilik adına yaptıkları beyanlar, bize zarardan başka bir şey getirmemiştir. Çıkıp, Alevilik adına inkâr etmek, bizim işimiz de-

ğildir demek kolaydır. Ama Alevilik İslam'ın özüdür demek hiç de kolay değildir. Allah'ıma şükürler olsun ki, bu toplu-
mun bir mensubu olarak bunu bana nasip etmiştir, ömrüm
oldukça da Hakkı üstün tutarak bu mazlumiyetimizi anlat-
maya devam edeceğim.

Bakın İmam Muhammed Bakır buyuruyor ki:

“Ey insanlar! Bilin ki Peygamber'in Ehlibeyt'i olan bizler,
Allah'ın hüccetleriyiz. Biz Allah'ın kapısıyız. Biz Allah'ın
konuşan diliyiz. Biz Allah kullarının yöneticileriyiz; çün-
kü ancak bizimle kâmil manada Allah'a ibadet edilir ve
ancak bizimle Allah'ın hakikati gereği gibi bilinir.”

Şimdi bu mübarek sözleri iyice düşünelim. Bu imamlar bizim
imamlarımızdır. Bir tarafta onlar hakkı kendileri yaşamışlar
ve bunu sevenlerine de bildirmişler; diğer tarafta ise bu söy-
lemleri inkâr edenler, bizim kendi yanlarında olmamızı iste-
mekteler. Acaba bizim için hangi taraf daha hayırlıdır diye
düşünelim.

Ehlisünnet'in saygın âlimlerinden Seyyid Kutub'un yazdığı
“İslam'da Sosyal Adalet” kitabında;

“Yezid İslam'a şiddetle karşı idi. Yezid içki içer, namazla
alay ederdi. Yezid zinakârdı ve iki kız kardeşi birden nikâ-
hında tutardı. Yezid Kâbe'ye karşı savaşmaktaydı” diye
yazmaktadır.

Şimdi Yezid'den gördüğümüz, okuduğumuz amel ve erkân
budur. Diğer taraftan hak ve hakikati hiç terk etmeyen On
Dört Masum, On İki İmam'ımız vardır. Bu durumda ben Eh-
libeyt'i seviyorum diyen bizler, mutlaka hakkı üstün tutarak
kendimizi kontrol etmek zorundayız. Acaba bizim amelimiz,
söylemlerimiz, Yezid'in ameline mi yakın yoksa İmam Hüseyin'in
(a.s) ameline mi benziyor? Şayet İmam Hüseyin'e daha

yakın bir amelimiz yoksa o halde ölüm hali bize ulaşmadan gelin İmam Hüseyin gibi yaşamaya çalışalım. Zaten ben Ale-viyim diyen birisine de bu yakışır.

Görüyoruz ki ülkemiz de gayrimüslimler ile kayda değer bir sorun yaşanmıyor ama “Alevi-Sünni” meselesi zaman zaman sorun olmaya devam ediyor. Bu durumda kendi hakkımızı yasalar çerçevesinde istememiz gerekirken, çareyi İslam’dan uzaklaşmakta arıyoruz. Acaba bütün bunlar yanlış değil de nedir? Okuryazar insanlarımız olmasına rağmen, bugün ol-ması gereken yerde miyiz? Yönetimde, ticaretle ve kalkınma-da neredeyiz? Kendi aramızda en yakınımızla bile birbirimi-ze güvenimiz var mıdır; bütün bunları düşünmek ve yanlış-ı terk etmek, bizim görevimizdir diye düşünüyorum.

Mesela ben kendi vilayetim olan Çorum’da şuna şahit oluyo-rum ki; Ramazan ayında, Sünni kardeşlerimiz Allah’ın emri olan oruçlarını tutup Kadir Gecelerini idrak ederlerken, bi-zim mahallemizde inadına kahveler, lokantalar tıklım tıklım dolu olarak yaşamaktalar. Doğrusu bu toplumun bir mensu-bu olarak, bu manzarayı gördüğümde aklıma şu geliyor ki, aslında bizim Sünnilik sorunumuz yoktur; bizim asıl sorunu-muz Allah (c.c) ve Peygamberine itaat etmemektir. Çünkü bu oruç emri Kur’ân-ı Kerim’in emridir; öyle ise Hüseyin’i sevdi-ğimizi söylediğimiz halde bu isyanın sebebi nedir, bunları an-lamak mümkün değildir. Değerli dostlarım, bana göre bütün bunlar bizim yanlışlıklarımızdır.

Uzun yıllardır üzerimizde oynanan oyunlar tek boyutlu de-ğildirler. Düşünelim ki, bizim adımıza din ve diyanet kalsın diyenler, Tunceli ilimizde askerimizle savaşanlar, İstanbul Gazi Mahallesinde ekranlara yansıyanlar, bütün bunlar bizim yararımıza olamazlar. Zararını ise hep beraber görüyoruz ve yaşıyoruz. Oysaki bu Cumhuriyet, bu vatan, bu ülke, bu bay-

rak da bizimdir, bu vatandan başka vatanımız da yoktur. Bu din, bu kitap da bizimdir. Ancak bu konuda eğitim eksikliğimiz vardır. Yetişkin din âlimlerimizin olmayışı bu konuda bizde boşluk oluşturmaktadır. Var olan bu boşluk başka şeylerle dolduğundan dolayı o da yanlışlıklara sebep olmaktadır. Bütün bunlar bizim yararımıza olamazlar. Kaldı ki, eğer bir kişi ben Ehlîbeyt'in izindeyim, ben Ali-i Muhammed'in bendesiyim diyorsa, o zaman bu kişi için bu dine, bu kitaba daha çok sadık kalma zorunluluğu vardır. Alevilik bunu gerektirir.

Yazmışlardır ki, Zurare isminde birisi İmam Muhammed Bakır'a: "Ya İmam! Siz Ehlîbeyt İmamları'nı tanımak, size tabi olmak bütün müslümanlara farz mıdır" diye sorar.

İmamı Bakır buyuruyor ki :

"Allah (c.c) ve Resulüne tabi olan ve tasdik edenlerin tamamına biz Ehlîbeyt İmamları'na da tabi olmaları vaciptir."

Şimdi yine kendimize soralım. Bizim Ehlîbeyt İmamları'mıza tabi olmada bir sorunumuz var mıdır? Öyle zannediyorum ki, ben Aleviyim(!) diyen hiç kimsenin söylem olarak bu konuda bir sorunu olamaz. Ben de biliyorum ki o zaman bu imamlarımızın yaşadıkları dini, İslam'ı istememiz gerekirken, neden bu dinsizlik lekesini üzerimizden atarak bu hakkımızı istemiyoruz? Bunu herkesin kendisine sorması lazım.

İmam Cafer Sadık buyuruyor ki:

"Allah Teâlâ, ceddîm Hz. Muhammed Mustafa'ya (s.a.a) üstünlük ve fazilet olarak neyi vermiş ise, dedem Hz. Ali'ye de (a.s) peygamberlik hariç aynısını vermiştir."

Buyurun, Allah Teâlâ, Resulullah'ı beşeriyetin en üstünü olarak yaratmıştır. Allah'ın koyduğu hükümler hususunda Hz. Ali'nin bilmediği, anlayamadığı bir hüküm yoktur. Bu hususlardan dolayı Hz. Ali'yi eleştirenler, Allah'ı (c.c) ve Resülü'nü

eleştiren kimse gibidirler. Hz. Ali'nin tarafını reddeden bir kimse sınırı aşmış olur.

Hz. Ali (a.s) buyuruyor ki:

“Allah’a giden yol, açılan kapıdır.”

Ben de diyorum ki “Ali’siz Alevilik” diyenlerin kül başına olsun! Biz Alevilerin imamları öyle sıradan imamlar değildirler. Onlar peygamberlik makamının dışında Hz. İbrahim’e nispet edilen imamlık derecesindedirler. Bu imamların eşi ve benzeri tarihte görülmemiş ve görülmeyecektir. Çünkü Resul-i Ekrem, onlar daha dünyada yokken isimlerini sayarak haberlerini vermiştir. Bu durumda onlardan başka kimseler yoktur. Kur’ân-ı Kerim’de birçok ayet onların faziletlerini bize haber vermektedir. Resul-i Ekrem’in onların hakkında sayısız, herkesçe kabul görülen hadisleri mevcuttur. İleride bütün bunlar ayrıntılarıyla verilecektir. Bana göre bizim kurtuluşumuz bilimsel olarak imamlarımızı tanımaktan geçmektedir. İmamı tanımadan inancını doğru yaşamak mümkün değildir. Bizim bu konuda bilinçlenmemiz, ülkemizin tamamının yararına diye düşünüyorum.

Bakın İmam Rıza (a.s.) İmamet konusunda şöyle buyurmaktadır:

“İmam, zamanının her konuda önderidir. Hiç kimse bilgi bakımından onun derecesine erişmez. Hiç bir âlim onunla boy ölçüşemez. Bütün faziletler ondan toplanır. Bunlar Allah (c.c) tarafından ona özgü kılınmıştır. Yoksa bu hikmetleri siz Hz. Muhammed’in Ehlibeyti’nden başka birinde mi arıyorsunuz? Allah’a yemin ederim ki bu durumda olanların nefisleri onlara yalan söyletiyor. Hak bizimle beraber iken imamı seçme işi onlara nasıl bırakılır? İmam âlimdir, cahil olmaz. İmam önderdir, onun yerine geçen biri tarafından sorgulanamaz. İmam temizliğin ibadetin,

ilmin kaynağıdır. İmamlar Fatıma'nın tertemiz soyundan gelir. Bu soya kimsenin dil uzatmaya hakkı yoktur. İmam, Allah'ın rızasına sahiptir ve imam peygamberin pak neslinden gelmiştir. İmamın ilmi eksiksizdir. İmama itaat etmek farzdır, imam Allah (c.c) ve Resulünün dininin koruyucusudur. Şüphesiz Allah (c.c) nebileri, imamları korur. Başka kişilere verdiğini verir”

Değerli dostlarım, işte bu imamlar bizim imamlarımızdır. Bunlara başvurmadan Alevilik olmaz. Bunlar olmadan kâmil manada İslamiyet de yaşanmış olmaz diye inanırız. Bizler ayet ve hadislerin ışığında bunu böyle anlıyoruz. Bu imamlara tabi olmak, amel ve erkân olmadan sadece dil ile söylemekle olmaz. Bu yol iman ister, bu yol sabır ile yaşamak ister.

Sevgili kardeşlerim, kavrayamadığımız şu mesele var ki; asıl mana itibariyle Hz. Ali'nin soyuna verilen bir isimden gelen, neticede Anadolu'da bize nispet edilen Alevilik ve bizim Ehli-sünnet kardeşlerimizle olan farkımız, İslam'ın esasları olan dinin, imanın ana şartları ya da farzları, helali ve haramı terk etme meselesi değildir. Bizi diğer mezheplerden ayıran velayet ve imamet meselesidir. Bizim inancımıza göre, bütün peygamberler vasilerini kendileri tayin ettikleri gibi, Resul-i Ekrem de defalarca bu vasiyeti, tayini yapmıştır.

Allah Resulü Gadir-i Hum'da:

“Ben her kimin Mevlasıysam bu Ali'de onun Mevlasıdır! Ben size iki değerli emanet bırakıyorum. Bunların birisi Kur'an-ı Kerim, diğeri ise benim itretim olan Ehli-beyt'imdir” diyerek Hz. Ali'yi (a.s) yerine vasi tayin etmiştir diyoruz.”

İşte bizim farkımız bundan sonrası üzerindedir. Yoksa Ehli-beyt'e tabi olan bir kimsenin, kalkıp oruç, namaz bizim değildir demesi, eğer cehalet değilse maksatlardır demek lazımdır.

İmam Cafer Sadık buyuruyor ki:

“Allah Teâlâ, ceddîm Resulullah’ın Ehlibeyt’inden gelen imamların vasıtasıyla yolunu aydınlatmıştır. Onların sebebiyle ilmin gizli kaynaklarını açığa çıkarmıştır. Allah (c.c) katındaki nimetlere ancak onların vasıtasıyla ulaşılabilir. Allah (c.c) kullarının amellerini de, onları tanımaları şartıyla kabul eder. Bu imamlar karışık ve karanlık sorunları çözer. Allah Teâlâ onları İmam Hüseyin soyundan seçer ve her giden diğerini imam tayin eder. Bunların görevi Allah’ın emrine uygun olur. Bunlar hakka dayalı olarak adaleti egemen kılarlar. Bu imamlar karanlıkları aydınlatan ışık gibidirler. Bunlar kapıları açan anahtara benzerler.”

Evet dostlarım, şayet bizler bu imamlarımızı gereği gibi tanımış olsaydık bu durumda olur muyduk? Köylerimizde ölen bir cenazenin defnedilmesi bile bize sorun oluyorsa, kendi inancımıza göre okumuş bir din âlimimiz yoksa, başımızda çok çeşitli oyunlar oynanıyorsa, bütün bunların asıl sebebi bu imamları tanıyamadığımız için değil midir? Acaba “Ali’siz Alevilik” iddiasında bulunanların insanlıktan anladıkları, bu imamların anladığından daha mı üstündür? Kesinlikle bunların tamamı birer oyundan ibarettir, o kadar.

Bakın İmam Hüseyin, (a.s) annesi Hz. Fatıma’nın (a.s) vefatından sonra babası Hz. Ali’nin (a.s) hatırasını şöyle buyurur:

“Annem Fatıma vefat edince, babam onu gizlice defnetti ve sonra kalkıp dedem Resulullah’ın kabrinin başına vardı ve buyurdu ki: “Sana selam olsun ya Resulullah, şimdi seni ziyaret etmekte olan, benden ayrılıp senin tarafına geçen kızından sana selam olsun. Ya Resulallah! Sevgili kızından ayrılmaktan dolayı sabrım azaldı. Dünya kadınlarının seyyidesi olan Fatıma’dan ayrılmaktan dolayı direncim kırıldı, ancak bir tesellim var ki, senin yokluğunda sünnetin benim için bir dayanaktır. Senin mukaddes ruhun boğazımla göğsüm arasında, Kur’an-ı Kerim ise be-

nim için kabullerin en güzelidir. Biliyorum ki, biz O'ndan geldik yine O'na döneceğiz.”

Biz buradan da Hz. Ali'nin (a.s) Hz. Fatıma'nın (a.s) vefat etmesi sebebiyle ne kadar rahatsız olduğunu anlayabiliyoruz. Diğer tarafta Hz. Ali (a.s), Hz. Fatıma (a.s) ile arasındaki sevgi bağlarının ne kadar candan, samimi olduğunu beyan etmektedir. Buradan da Hz. Ali (a.s), sevenlerine iki eş arasında olması gereken aile dersi de vermektedir. Bizim imamlarımızın her hal ve davranışlarında, her söylediklerinde alınacak birçok hikmetler, alınacak dersler vardır. Biz bunları vermeye devam edeceğiz.

İmam Cafer Sadık buyuruyor ki:

“Ben şu insanların tavırlarına şaşıyorum ki, bizi veli bilip, bizi kendileri için imam kabul ediyorlar. Bize itaat etmenin tıpkı Allah ve Resulüne itaat etmek gibi farz olduğunu söylüyorlar. Sonra da kalkıp bu kanıtlarını geçersiz kılıyorlar. Kalplerinin zayıflıklarından dolayı kendileriyle çelişiyorlar. Bu nedenle bizim hakkımızı yerine getirmede kusur işliyorlar.”

İmam Hüseyin'de buyurdu ki:

“Acaba insanlar neden bizden oç alıyorlar? Allah'a yemin ederim ki bizler nübüvvet, rahmet eviyiz. İlmin madeni, meleklerin uğrak yerleriyiz.”

Allah (c.c) bizleri şefaatlerinden ayırmasın diyorum.

İşte ben de bunun için diyorum ki, gelin öncelikle nifaktan, kibirden kurtularak bu imamlarımızın mübarek sözlerinden kendimize ders çıkaralım. Şayet bizler akliselim düşünerek bunları dinlersek, bu söz ve nasihatler bize ışık tutabilir. Çünkü Allah ve Resulü neyi emretmişlerse bu imamlar da onu söyler. Bu sözlerden daha güzel söz olamaz. Üstelik bu sözler mutlaka bizleri de kapsamına almaktadır.

Nasıl ki İmam Cafer Sadık sanki bu günkü halimizi görür gibi dert yanmaktadır. Baktığımızda bizlerde öyle değil miyiz? Bugün ben Aleviyim diyen birine sorsanız, şüphesiz herkes On İki İmamın hak ve üstün kişiler olduğunu söyleyecektir. Ancak iş amel ve erkâna geldi mi işte görünen manzara ortadadır. Bana göre bu konuda, hepimizin durumunu, yeniden gözden geçirme zarureti vardır. Hak ve hakikatin ölçüleri bellidir. Daha ölüm hali bize yetişmeden tövbenin kapısı herkese açıktır. Akıllı bir insan için Ehlibeyt'e tabi olmak, İslam'ı onlara uyarak yaşamak çok büyük bir mutluluktur. Bu da onların emirlerini yaşamakla mümkün olur, amel ederek mümkün olur, çünkü yaşayan söyleyenden daha hayırlıdır."

Hz. Ali (a.s) buyuruyor:

"Ben bu dünya yaşayışına kendisini kaptırarak ahiretini hiç düşünmeyen kişilere şaşarım. Ahmak kişi, ahiretini dünyaya satan kişidir. Ondan daha ahmağı da ahiretini başkalarının dünyası için satan kişidir."

"İnsan için bilgi, dünya malından daha hayırlıdır; çünkü bilgi seni korur ama malı sen korursun. Mal vermekle azalır, bilgi ise vermekle çoğalır. Günahsız olarak işçilik yapmak, zengin olup da günahkâr olmaktan daha hayırlıdır."

"Eğer terbiyeli bir insan olmak istersen, başkalarında beğenmediğin huylardan sakınman sana yeterlidir."

"Dost olduğun bir kimse ile dostluğun ölçüsünü koru, belki bir gün sana düşman olabilir. Düşman olduğun kimse ile de haddi aşma, belki o da bir gün sana dost olabilir."

Evet kardeşlerim, Kur'an-ı Kerim'de şöyle buyuruluyor:

" Ey inananlar! Allah'a, peygambere ve içinizden emredek kudret ve liyakata sahip olanlara itaat edin ."⁽¹⁾

1- Nisa/59.

Ayette bahsedilen Allah ve Resulünden hemen sonra itaat edilmesi istenen şahsiyet Hz. Ali el-Murtaza'dır. Ondan sonra da isimleri haber verilen imamlardır. Ehlibeyt'ten gelen kanaat da bu meyandadır, bu benim şahsi görüşümden ibaret değildir.

Değerli dostlarım, eğer gerçek manada Alevi olduğumuzda samimiyssek, bu imamları bırakıp nereye gidiyoruz? Acaba bu "Ali'siz Alevilik" de olur diyenler, aramızda neden rağbet görüyor diye kendimize soralım.

Allah'ın Resülü buyurur ki;

"Ey insanlar! Eğer içinizde Âdem'i Nuh'u İbrahim'i, Musa'yı, İsa'yı görmek isteyen varsa işte bu Ali'ye baksın."

Düşünsene, senin İmam Ali (a.s) gibi, İmam Hasan ve İmam Hüseyin gibi imamların var. Senin öyle bir imamın var ki, Kerbela'da göstermiş olduğu şecaat, onu bütün peygamberlerin varisi yaptı. Dünyada onun sevenleri, Esselamu Aleyke ya Eba Abdullah(!) ya Âdem'in varisi ya Nuh'un, İbrahim'in varisi ya Musa'nın ve İsa'nın varisi diye ona selam göndermektedirler. Çünkü İmam Hüseyin'in (a.s) yaşamında gördüğü onca musibetlerin, bu peygamberlerle yaşam benzerlikleri vardır.

Buyurmuşlardır ki; Adem'in bilgisinin kaynağı nasıl ki İlmi Ledun ilminden ise, imamlarımızın bilgilerinin kaynağı da İlmi Ledun'dandır. Nasıl ki Nuh'a kavmi isyan ettiyse, bu ümmet de imamlara isyan etti.

İmam Hüseyin (a.s) buyurdu:

"Eğer dine inanmıyor ve ahiret gününden de korkmuyorsanız, en azından dünyanızda hür olarak yaşayın."

Görülüyor ki, Nuh kavmi ne kadar asi ve ne kadar dinden uzak idilerse, İmam Hüseyin'in düşmanları da o derece asi, o

derece dinden çıkanlardı. Nuh'un oğlu dâhil müşrikler kurtuluşu yüksek tepelerde görürken, Ömer İbn Sad da Kerbela olayından sonra kendisine verilecek olan bir beldenin valiliğini kurtuluş olarak görüyordu. Hz. İbrahim'in (a.s) karşısında onu ateşe atacak kadar zalim ve gaddar Nemrut var ise, İmam Hüseyin'in karşısında da Yezid gibi bir düşmanı; İmamın tüm yakınlarını bu yolda kurban vermesi var. Susuz şehitlerin, esirlerin ve çadırlarının yakılması olayı var. Allah, (c.c) Hz. Musa'ya Firavun'u dine davet etmek için görev verdiğinde, Hz. Musa'nın yanında kardeşi Hz. Harun'dan başka kimse yoktu. İmam Hüseyin'in de Kerbela'da, kardeşi Hz. Abbas ve kendi yakınlarından başka kimse yoktu. Hz. İsa'nın annesi, kendi zamanının dünya kadınlarının seyyidesidir. İmam Hüseyin'in annesi Hz. Fatıma'da, tüm âleminin kadınlarının seyyidesidir. Bu vesileyle şunu görüyoruz ki, On İki İmam'ın geçmiş peygamberlerle yaşam benzerlikleri oldukça çoktur. Bu yüzdendir ki, imamlar peygamberlerin varisleridirler. Siz bu verdiğimiz örnekleri daha çoğaltabilirsiniz.

Muhteremler, eğer hak ve hakikat buysa, -ki budur- o zaman düşünelim ki, "Ali'siz Alevilik" iddiasında bulunanlar kimlerdir? Bütün bunlar birer oyun değil de nedir? Çünkü aklın yolu birdir demek lazımdır.

Hz. Ali (a.s) buyurur:

"Bir kısım insanların beni neden çekemediklerini Resulullah'a şikâyetle bulundum"

Buyurdu ki:

"Ya Ali! Acaba sen cennete ilk önce girecek dört kişiden biri olmak istemez misin? Bu dört kişi ben, sen, Hasan ve Hüseyin'dir."

Sonra Resul-i Ekrem Şöyle buyuruyor:

“Her kim ölür de kalbinde Ehlibeyt’imin muhabbeti olursa, o kişi şehit olarak dünyadan göçmüştür. Kim Ehlibeyt’imin sevgisiyle ölürse günahları bağışlanmış olarak ölmüştür. Kim Ehlibeyt’imin sevgisiyle ölürse imanı kamil olarak ölmüştür. Her kim Ehlibeyt’imin sevgisiyle ölürse melekler onu cennet ile müjdeler. Her kim Ehlibeyt’ime düşman olarak ölürse kâfir olarak dünyada göçmüştür.”

Allah Resulünün buna benzer hadisleri çoktur. Bu mübarek hadisler her ne kadar Hz Ali (a.s), Hz. Fatıma (a.s), İmam Hasan ve İmam Hüseyin’e nispet söylenmişse de Ehlibeyttteki maksat On İki İmamı da kapsamına almaktadır. Bu hadisler onlar için de geçerlidir. Bütün bu faziletli hadisleri güvenilir kaynaklardan alarak vermekteyiz. Ben o insanın aklına şaşarım ki, bir taraftan ben de Aleviyim diyecek, diğer taraftan da Allah’a, Peygambere ve onun Ehlibeyt’ine itaat etmeyecek. Ben Müslüman’ım diyen herkese, Allah’a ve Resulüne itaat etmek nasıl farz ise, Ehlibeyt’e itaat etmek de farzdır. Onlara salavat göndermeden namaz dahi olmamaktadır.

Ortada bunca fazilet varken bunları bırakıp, Ali’siz Alevilik diyenlerin peşinden gidenlerin haline şaşmamak elde değildir. Oysaki dünyada bu sırra erenler için hiç bir zenginlik Âli Muhammedin, Ehlibeyt’in sevgisinden daha değerli değildir. Bu Ehlibeyt hanedanına verilen makam ve mevki Allah (c.c) tarafında verilmiştir. Onlar Allah ve Resulünü severler, Allah ve Resulü de onları sever. Onlar bütün Müslümanların velisidirler.

Allah (c.c) Kuran- Kerim’de buyurur:

“Sizin veliniz yalnız Allah’tır, peygamberidir. Namaz kılarken rükû halinde iken zekât verenlerdir.”⁽¹⁾

1- Maide/55.

Bu mübarek ayetin tefsirinde kabul edilir ki, rükû halindeyken parmağındaki yüzüğü dilenciye veren Hz. Ali'dir. Buradan da anlaşılıyor ki, Allah ve Resulünden sonra tüm Müslümanların velisi Hz. Ali (a.s) ve diğer imamlardır. Biz bu hükümleri böyle okuyor ve böyle inanıyoruz.

Hani derler ya "balık sudan çıkmadan suyun kıymetini bilmezmiş" diye; asıl manadaki Aleviliğin bunca mübarek imamları varken, ille de birileri çıkıyor, bir kısım hasımhane metotlarla bahaneler arayarak bizi Ehlibeyt'in yaşadığı İslam'dan daha da uzaklaştırmak istiyor. Bu kullandıkları metot sadece bu günümüze has bir metot değildir. Tarihin her döneminde, bu gibi metotlara rastlamak mümkündür. Eğer bir toplumu kendi ameline ortak etmek istiyorsan, evvela onları inancından koparacaksın. Bunun için Arapları bahane edebilir, Müslüman âlemi teknolojiye neden geri kalmıştır diyebilirsin.

Âlimler demişler ki: " İnanç ve iman, insanda aynen ekilmiş bir tarla gibidir. Nasıl ki ekilmiş bir tarlaya başka bir şey ekmek mümkün değil ise hakeza imanı sağlam, inancına bağlı olan bir kişinin başka bir şeye kul olması, ya da birilerinin oyununa gelmesi de mümkün değildir."

Diyelim ki, Müslüman ülkeler gerçekten de teknolojiye başarılı değildirlere. İleride vereceğimiz bilgilerle bunun böyle olduğu anlaşılacaktır. İşte anlatmaya çalıştığımız olaylar neticesinde, Müslümanların yönetimi saltanata dönüşmüş, krallar, sultanlar, saltanatlar hüküm sürmüş, ne yazık ki Müslümanlar dünyaya verilmesi gerekeni verememişlerdir. Ama Hıristiyan medeniyeti olan Avrupa'da insan o kadar yıpratıldı ki, onlar da ahirete dair hiçbir şey bırakmadılar. Bakın bütün Müslümanlar geçmiş peygamberlerin tamamını hak peygamber olarak kabul etmekte, onlara saygıda kusur etmemekteler.

Ama görüyoruz ki Hristiyanlar aynı saygıyı âlemlere rahmet olarak gönderilen bizim Peygamberimize göstermiyorlar. O öyle bir peygamber ki, Hz. Ali, (a.s) onun en yakın koruyucusu olarak, ölümü göze alarak yatağına girmeye seve seve razı olmuştur. Bilhassa o bizim için on sekiz bin âlemin Mustafa'sıdır. Âşıklarımız, ozanlarımız onu hep böyle zikretmişlerdir. Aslına bakılırsa, siz birilerinin abartılarına bakmayın. Bana göre Avrupa çıldırmak üzeredir. İnsanlar yalnızlığa terk edilmiş ve mutsuzdurlar.

Ballandırarak bize sundukları Avrupa kültürü, ferdi özgürlük adına o kadar gelişmiş ki, insanların gönlünde iki ana hedef vardır. Bunun birisi para, diğeri cinselliktir. Bunlara göre ulaştıkları bu kültür, zirveye çıkmış kusursuz bir medeniyettir, öyleyse diğeri medeniyetlere ikinci bir şans tanımamalıdır. Yani öyle inandığın gibi yaşama şansı da kalmamaktadır. Onlar diyorlar ki: "Ben bu halimle zirvedeyim. Senin benimle yaşaman için, sen de bu medeniyetimi kabul edeceksin." Asıl düşündükleri ve dedikleri budur. Ne acıdır ki, bu güzelim ülkemizde bizim medyamız da bu incelikleri hesaba katmadan, bu çarpık kültürü milletimize aynı dayatmayla vermeye çalışmaktalar, fakat yine de bir türlü yararıp, onları razı edemiyorlar.

Ne yalan söyleyeyim, ben ömrümün yarısından fazlasını Almanya'da yaşayan biri olarak, kendi insanımın inancını, aile yaşamını, hoşgörüsünü, insan onuruna yakışan yaklaşımını Avrupa medeniyetinde göremiyorum. Halkımızın İslam inancını, aile bağlarımızı, akraba ve komşuluk bağlarımızı, arımızı, utanmamızı, büyüklere saygımızı, küçüklere olan sevgimizi, yani bütün bu güzellikleri başka medeniyetlerde bulmak mümkün değildir. Hep beraber görüyoruz ki, onlar dinimize, peygamberimize hakaret etmeye devam ediyorlar. Ya saçınız siyah ya kaşınız kara diyor, bizi beğenmiyorlar.

Muhterem dostlarım, bütün bunları niye anlatıyorum. Düşünelim ki; “din içinde din ararsan din Muhammed Ali’nindir” diyen büyüklerimiz acaba bugün olsalardı, sevgili Peygamberimize karşı yapılan şu çirkin hakaretin karşısında sessiz mi kalacaklardı? Bizim On İki İmam’ımız bu yolda canlarını feda etmediler mi? İşte her ne hikmetse, birileri bizlerdeki bu Avrupa hayranlığını da kullanarak, Kur’an’dan, Ehlibeyt’ten koparmak istemektedirler. Ben diyorum ki bu oyunlara gelmeyelim. Her ne kadar İslam âleminde, ya da bazı Müslümanların kendi davranışlarında hoş olmayan hadiseler olmuşsa da, yine de bizim dinimiz İslam, kitabımız Kur’an-ı Kerim’dir. Bu yolda önderlerimiz On Dört Masum, On İki İmamlardır.

Biz geçmiş bütün peygamberlere sadakatle inanmakla beraber, son peygamber olan Hz. Muhammed Mustafa’nın ümmetiyiz. Anadolu’da bizlere nispet edilen Alevilik de aslı itibariyle bunu gerektirir. Eğer amelimiz, erkânımız bu ölçüye uyuyorsa Aleviliğimiz doğrudur. Şayet bu değerler bizde yoksa, hele de On İki İmamın vardır dediklerine birileri yoktur diyorsa, kim gelmiş, kim gitmiş diyorsa, böyle bir kişi Alevi olmaktan çıkmış olur. Muaviye’ye ve Yezid’e kızarak, alın din de sizin olsun, kitap da sizin olsun demek akıl işi, çıkış yolu değildir. Tabidir ki eğer bir yerde insan varsa orada mazlum da olacak, zalim de olacaktır. İslam’ın Muaviye’si, Yezid’i varsa, Hz. Ali’si, İmam Hasan ve Hüseyin’i de vardır diye düşünmek gerekir.

NEREDE YAŞADIĞIMIZI, NEYE İNANDIĞIMIZI İYİ BİLMEK ZORUNDAYIZ

Değerli dostlarım, ben bu satırları yazarken bana yazar desinler diye yazmadım. İnanın ki ülkemin ve insanımın, bilhassa da mensubu bulunduğum toplumun dertleriyle dertlendiğim için, bu konuda üzerimizde oynanan oyunların boyutlarını da görüp bildiğim için, var olan birikimlerimi sizlerle paylaşmak istedim. Bunu yaparken, başkalarının hatalarını tekrarlamak yerine, bizler kendi hatalarımızı düzeltmek ve üzerimizde oynanan oyunların bilincinde olarak buna karşı çıkmak düşüncesiyle ben de bunun gayreti içinde oldum. Bu satırları yazdığım günlerde, benim de bulunduğum Avrupa ülkelerinde, sevgili Peygamberimize hakaret içeren karikatür krizinin tam ortasındaydık. Bu olayların dersler almamız gereken tarafları vardır. Bir defa biz Alevilerin geçmişteki olaylardan nasıl ders alması gerekiyorsa, bu yeni olaylardan da ders çıkarmak zorundayız. Bir tarafta zavallı Avrupalıların elinde ilahi vahiye dayanan bir kitapları yoktur. Aslında İncil de, Tevrat da hak kitaplardır. Ama o sözü edilen kitaplar yok ki hak olsun. Bugün ellerindeki İncil'ler, İslam âleminde pek de muteber sayılmayan hadis kitaplarına benzer. İncil'ler ve Tevrat'lar vardır ama bunların vahiy olmadıkları ortadadır.

Diyelim ki eğer gerçek İncil var olsaydı, onlar çıkıp Allah'ın son elçisi olan Hz. Muhammed Mustafa'ya bu çirkin hakaretlerde bulunabilirler miydi? Düşünün ki, şimdi onlar böyle

yaptılar diye, herhangi bir Müslüman ya da bizler Hz. Musa'ya, Hz. İsa'ya ya da herhangi bir peygambere böyle bir hakareti reva görür müyüz? Hayır görmeyiz! Neden görmeyiz; çünkü Allah (c.c) tarafında vahiy olarak nazil olmuş ve bu gönümüze kadar korunarak gelen tüm Müslümanların elinde bulunan Kur'an-ı Kerim buna müsaade etmez de ondan. Kur'an-ı Kerim bütün peygamberleri hak olarak bildirmektedir. Şayet bir kişi ben de Müslümanım diyorsa, bütün peygamberlere inanmak zorundadır. Ancak Allah Teâla, Kur'an-ı Kerim'de kendi itaatinden hemen sonra, sevgili Habibinin itatini de tüm Müslümanlara farz kılmaktadır.

Allah Kur'an- Kerim'de şöyle buyurmaktadır:

“Allah ve Resulü, bir işe hükmetti mi erkek olsun, kadın olsun, hiçbir inananın, o işi istediği gibi yapmakta muhayyer olmasına imkan yoktur ve kim, Allah'a ve Peygamberine isyan ederse gerçekten de apaçık bir sapıklığa düşmüş, sapıtıp gitmiştir..”⁽¹⁾

Başka bir ayette buyurur ki:

“Ey inananlar! Allah'a, peygambere ve içinizden emredek kudret ve liyakata sahip olanlara itaat edin.”⁽²⁾

Başka bir ayet buyurur:

“De ki: Babalarınız, oğullarınız, kardeşleriniz, karılarınız, aşiretiniz, elde ettiğiniz mallar, kesada uğramasından korktuğunuz alışveriş ve hoşunuza giden evler, sizce Allah'tan, Peygamberinden ve onun yolunda savaş etmeden daha sevimliyse bekleyin Allah'ın emri gelinceye dek ve Allah, buyruktan çıkan kötü topluluğu doğru yola sevketmez.”⁽³⁾

1- Ahzab/36.

2-Nisa/59.

3- Tevbe/24.

Başka bir ayette ise şöyle buyuruyor:

“Şüphe yok ki; Allah ve melekleri, salavat getirir Peygambere; ey inanlar, siz de ona salavat getirin, tam teslim olarak da selam verin.”⁽¹⁾

Bütün bunlar kesin emirlerdir. Kur'an-ı Kerim'de daha buna benzer yüzlerce ayet, bu konuda Müslümanların kendi kitabına, peygamberlerine nasıl sahip çıkmaları gerektiğini bildirmiştir. Bu yüzdendir ki, Hz. Ali (a.s) sevgili Peygamberinin ölüm yatağına seve seve girmiş, birçok savaşlarda kendi bedenini onun mübarek vücuduna hiç tereddüt etmeden siper etmeyi bilmiştir.

Düşünelim ki, Kerbela musibetinin vücuda gelmiş olmasındaki asıl hedef bu dinin korunmasıdır. Birileri bunları beğense de beğenmese de, bunlar tarihin gerçekleridir. Eğer bizler gerçek Aleviliğimizin bilincinde olsak, Hz. Ali'ye ve On İki İmam'a sevgimizde samimi olsak, onlar bu dine, bu peygambere nasıl sahip çıkmışlarsa bizim de yapmamız gereken aynı olurdu diye düşünüyorum. Bakın bu karikatür kirizinde ne görüyoruz, buradan kendimize ders çıkarmalıyız. Şunu gördük ki, gerek dünyada ve gerekse ülkemizde, sağcısı, solcusu hep bir ağızdan 'Danimarka derhal özür dilemeli' diyordu.

Peki, eğer iş bu kadar önemliyse -ki benim için de önemlidir- acaba bugün çıkıp bizim adımıza, oruç, namaz bizim değildir, Kur'an'ın hükmü geçmiştir diyerek Salman Rüşdi'nin Kur'an-ı Kerim'e hakaret taşıyan kitabını gazetesinde yayınlamak isteyen ve bu konuda Aziz Nesin'e destek verenlerin, bizleri ne tehlikeli uçurumlara götürdüklerini şimdi anlayabildik mi? Yoksa bu ve buna benzer emirleri hiçe sayarak, Resul-i

1- Ahzab/56.

Ekrem'in, On İki İmam'ın yaşamlarını görmezlikten gelerek, sazla-sözle, kaynağı, delili belli olmayan, içimize giren semah dönmek ile bu yanlışlıklardan kurtulabilir miyiz?

Bakın, bu kitabı yazmaya başladığımın senesinde, Savaş Ay'ın Hacı Bektaş'ta yaptığı bir programda, kendisinin bir Bektaşî Cemiyetinin başkanı olduğunu söyleyen bir bayan şöyle di-yordu: "Ben buradan Alevilere sesleniyorum. Alevi bir hanım gece ya da gündüz istediği zaman istediği yere gidebilir. Bu bayanın gerek kocasının ve gerekse kardeşiyle babasının; ayıp-tır, günahtır diye karşı çıkmaya hakları yoktur" diyordu. Hem de bu görüşünü, Bektaşîlik adı altında milyonlarca seyircinin gözünün önünde, Hacı Bektaş-ı Velî'nin dergâhında yapıyor-du. Şimdi hep beraber iyice düşünelim, böyle Alevilik olur mu? Allah'a, Peygambere, On İki İmama inanan, ya da Hacı Bektaş-ı Velî'ye saygısı olan bir kimse, kendi adına değil de bir toplumun adına bu kadar çirkince konuşur mu? Allah aşkına benim Alevi kardeşim, bunlar dine, kitaba, Peygambere, On İki İmama, hatta Anadolu Erenlerine hakaret değil de nedir? Asıl Aleviliğe bundan daha büyük kötülük ne olabilir ya da bun-ların bizim adımıza bu çirkin konuşmayı yapmaya ne hakları vardır? Bunları düşünmek bizim görevimizdir diyorum.

Muhterem dostlarım, insanlık adına mantıklı düşündüğü-müzde görüyoruz ki sınırsız özgürlük, ya da ferdi özgür-lüklerin sınırsız olması, bugüne kadar insana mutluluk ge-tirmemiş, bundan sonra da getirecek değildir. Mesela, ister Kapitalist sistemler olsun isterse Sosyalist sistemler, bütün kurum ve kuruluşlarda ferdi özgürlükler söz konusu olamaz. Burada her kurum ve kuruluşun kendilerinin hazırlamış ol-dukları bir tüzükleri vardır. Buralarda kalmak veya çalışmak isteyen, buna uymak zorundadır. Zaten doğru olanı da bu-dur. Şayet bu disipline uyulmadığı zaman orada başarı şansı

olamaz. Lâkin insanın hayatında en önemli yeri olan aile birimi hususunda, gücü elinde bulunduran kesimler bu ferdi özgürlüğün sınırsız olmasını adeta insanlığa dayatıyorlar. Aynen bu sözü, o bayanın Hacı Bektaş-ı Velî'nin dergâhında bize dayattığı gibi.

Sevgili okurlarım, eğer bütün ilahi emirleri, ahlaki değerleri bir tarafa iterek sınırsız özgürlük dersenez, siz insanın mutluluğunu istemiyorsunuz demektir. Çünkü bu değerleri yok saydığınızda, bedeninizi nefsinize teslim etmiş olursunuz.

Bakın Allah Kur'an-ı Kerim'de buyuruyor ki:

“Allah ve Resulüne savaş açanlarla yeryüzünde bozgunculuk yapanların cezaları öldürülmektir. Yahut Çapraz olarak ayaklarından ellerinden kesilmektir ve yahut da bulunduğu yerden sürgün edilmektir. Onlara bu dünyada horluk, ahiretlerinde de pek büyük bir azap vardır.”⁽¹⁾

Şimdi bir insanın işlediği suç bu üç cezadan hangisine tabiyse, yetkili hâkimin kararına göre Kur'an'daki hüküm uygulanır. Buna nazaran birileri beğenir ya da beğenmeyebilir. Ama bir insan eğer Kur'an-ı Kerim'i inananlarla beraber yaşamak istiyorsa, bu hassasiyete saygılı olma zorunluluğu vardır. Kaldı ki Kur'an-ı Kerim'in tamamına en sadık bir şekilde riayet edenlerin başında On İki İmam'ımız gelmektedir. Bütün İslam âleminin Kur'an-ı Kerim'e olan inancı sebebiyledir ki, Avrupa'da kiliselerin kapıları kapalıyken, İslam âleminin camileri dolup taşmaktadır. Görüyoruz ki bilhassa Cuma ve Bayram günleri halkın büyük çoğunluğuna hitap etme imkânları doğmaktadır. Bütün bu coşkuların, bu birlikteliklerin, Kur'an-ı Kerim'in hikmetlerle dolu olan mucizelerinden olduğu bilinen bir gerçektir

1- Maide/33.

Bakın Allah şöyle buyuruyor:

“İman edip sonra kâfir olan, sonra tekrar iman edip tekrar kâfir olan, sonra küfür ve inkârlarını arttıranları, Allah asla bağışlamaz ve onlara bir yol da göstermez.”⁽¹⁾

Şimdi akliselim olarak düşünelim. Kur'an-ı Kerim'de bu hükümlere benzer yüzlerce ayet var. Müslümanlar bu hükümleri okuyor ve milyonlarca âlimden dinliyor. Bunca gerçekler varken, bizim bu boşluğumuzdan yararlanan birileri bizi götürüp ateşin içine atveriyor. Biz hiç kendimize sorduk mu? Acaba Aziz Nesin'in Pir Sultan Abdal'la ne gibi bir bağı olabilir? Bizler o oyunlara geldik. Acaba başkalarının hatalarını tekrarlamak bize bir fayda sağladı mı, orada hayatını kaybeden insanlarımızı geri getirebildik mi? Bana göre bizi kurtaracak yine biz olmalıyız ve bu yanlışlıklardan mutlaka kurtulmalıyız. Yoksa Muaviye'ye, Yezid'e kızarak, Kur'an ve Ehlibeyt'i terk etmemiz bize zarardan başka bir şey getirmez. Kur'an ve Ehlibeyt'i yaşarken gelecek olan musibetler bize leke olmaz. Aynen Kербela musibeti gibi bize ziynet olur. İşte gerçek manadaki bir Aleviye de Ali'siz Alevilik değil, bunları yaşamak yakışır diyorum.

1- Nisa/137.

GELENEKLER DİNİ DEĞİLDİR

Değerli dostlarım, şüphesiz ki her toplumun kendisine has yaşadığı kültürel değerleri vardır. Tabiatıyla Anadolu'muzda, biz Alevilerin de aslında Hüseyini geleneğinden gelen çok hoş ve güzel edebiyatımız, âşık ve ozanlarımızın çalıp söyledikleri deyişlerimiz, halk türkülerimiz vardır. Bu hususta, tarihten günümüze kadar çok değerli ozanlarımız, sanatçılarımızın olduğu da bilinmektedir. Ancak, yanlış olanı bu değerleri dinin yerine koymaktır. Çünkü bunların hiçbiri din değildir. Şayet dindir derseniz, onlar da kendi değerlerini kaybederler. Ama eğer dinin farzını yerine getirirseniz, o zaman bu edebiyatı devam ettirmek iyidir. Ne yazık ki birileri bizim boşluğumuzdan faydalanarak, bu gelenekleri bizim dinimiz olarak bize dayatmaktadır. Oysaki bu görüşün bilimsel bir karşılığı yoktur. Çünkü bu söylemlerin, Kur'an-ı Kerim'de karşılığı olmadığı gibi, On Dört Masum, On İki İmam'ın yaşamlarında da bu istekleri haklı gösterecek tek bir kaynak ya da bir delil bulunmamaktadır. Yok, birileri bizim adımıza illa da Alevilik budur derlerse, o zamanda Kur'an-ı Kerim'in tabiriyle bu bir bidattir. Halk arasında ise buna hurafe denilmektedir.

Sevgili Peygamberimiz buyur ki:

“İnsanlar dinin ölçülerini iyi bilmedikleri zaman bidatlere yönlenirlerse, bu durum onların helak olmasına sebep olur.”

Evet muhteremler, burada şunu anlıyoruz ki, durum ne olursa olsun istekler mutlaka makul ve bilimsel olmalıdır. Alevilikte samimi olanlar çıkıp diyebilirler ki: “Ey ülkemin din ve diyanet yetkilileri, eğer sizler İslami inancınızı kendi mezhep imamlarınıza göre yaşıyorsanız, bırakın da biz de Evlad-ı Resul'den olan On İki İmam'a göre yaşayalım.”

Eğer böyle bir istek olsa, bu isteğin bilimsel karşılığı vardır. Bunun kaynağı, delili gerek Kur'an-ı Kerim'de ve gerekse sahih hadislerde ve kaynaklarda mevcuttur. Ne acıdır ki, Alevilik adına hak isteyenler bizim bilinçlenmemizi istemedikleri için onlar bunu istemiyorlar. Bana göre bütün bunlar üzerimizde oynanan birer oyundur. Bu gelenekler bugüne kadar bize din olmaya yetmemiş, dinsizlik lekesini de üzerimizden kaldırmamıştır. Kur'an'dan, sünnetten, helalden, haramdan bize hiçbir bilgi de vermemiştir. Öyle ise bütün bu çabalar sadece bizleri boşlukta tutmak için çırpınının ötesinde bir şey değildir. Biz Alevilere zarardan başka hiçbir yararı da yoktur.

Burada şunu belirtmemiz gerekir ki, eğer Alevilik adına birileri bir talepte bulunuyorlarsa, bizler bu talepleri mutlaka On Dört Masum ve On İki İmam'ımızın ölçülerine göre değerlendirmek zorundayız. Şayet bunu yapmazsak yanlış yapmış oluruz. Düşünün, Ali'siz Alevilik iddiasında bulunan bir kişinin düşünceleri bize yarar getirir mi, tabiki getirmez. Çünkü bu söylemin bilimsel karşılığı yoktur. Peki neden yoktur dersenez; başta Allah'ın Resulü ve Hz. Ali (a.s) olmak üzere, bunun neden ve niçin olmayacağını onların güzel sözlerinden dersler alarak, ilmimiz el verdikçe bu kitabın da adına yakışır bir şekilde anlatmaya gayret edeceğiz.

Hz. Ali (a.s) buyuruyor ki:

“Ey insanlar! Bilin ki, Allahtan çekinmek ileri görüşlülüktür. İnsanlar arasında en çok kendi hayrını isteyen kişi

rabbine itaat edendir. Kendisini en çok aldatan kişi de Allah'a en çok isyan edendir.”

İmam Hasan da buyuruyor ki:

“Ey Allah'ın kulları! Allah'tan çekinin, yaşarken kurtuluş ve saadet talep edin ve ölüm size ulaşmadan amelinizi artırın. Zira dünya nimetleri aldaticıdır ve devamı yoktur.”

İmam Hüseyin de tevhit üzerine buyuruyor ki:

“Ey insanlar! Allah Teâlâ'yı kendilerine ya da başka şeylere benzeten kimselerden kaçının. Bilin ki, bunların sözleri inkârdır. Oysaki Allah'ın bir eşi ve benzeri yoktur. O duyan ve görendir. Zahiri gözler O'nu göremez, fakat O her şeyi görür. O Her şeyden de haberdardır. O'na karşı çıkacak bir muhalif, O'na denk olacak bir eş, O'na muhalefet edecek bir zıt, O'na intiba edecek bir benzer yoktur. Olaylar, hadiseler, O'nu halden hale çevirmez. Hiç kimse O'nun hükmüne varamaz, hiç kimse O'nun zatını idrak edemez, ancak O'nu anlamak, O'nu kalben tasdik etmekle mümkün olur. O, yok olanı var eder, var olanı da yok eder.”

Evet, muhterem okurlarım, eldeki delil ve kaynaklara baktığımızda Hz. Âdem'den Hatemü'l-Enbiya olan Hz. Muhammed Mustafa'ya kadar hemen bütün peygamberlerin yaşantılarına baktığımızda, hiç birisi Allah Teâlâ'nın varlığı konusunda bir zerre kadar tereddüt ve şüpheyeye düşmemişlerdir. Verdiğimiz veya vermeye gayret edeceğimiz örneklerden anlaşılacağı üzere, On İki İmam'ımızın da bu hususta hiçbir zaman tereddüt ve şüpheleri olmamıştır. Gerek dünyada ve gerekse Anadolu'da, insanların beğenilerini kazanmış nice ermişlerin düşüncelerinde bu konuda bir zerre kadar şüpheleri yoktur. Durum böyle iken, acaba bize ne oluyor ki, birilerinin oyunlarına gelerek bu gibi tereddüt ve şüphelerden kurtulamıyoruz.

Bakın Hz. Ali ağamız, şahımız, sultanımız, Allah'ın sıfatları hakkında şöyle buyurmaktadır:

“Ey insanlar! O'nun isimleri birer vesiledir. O'nun işleri gerçekleri anlamak için insana vasıtadırlar. O'nun zatı özüdür, onunla yarattıklarını ayırmaktadır. Bilin ki her kim Allah'ı bir şeyle nitelendirirse o kişi O'nu tanımamıştır. O'na bir benzer tasarlayan, O'ndan uzaklaşmış olur, O'nun başlangıcı ve bir sonu da yoktur.”

Görülüyor ki, Hz. Ali (a.s) bu hususta tereddüte hiç yer vermemektedir. İşte bizim Aleviler olarak doğrularımız bunlar olmalıdır. Bizim için hiç kimsenin farklı inançları, farklı düşünceleri bu söylemlerden daha değerli olamaz. Haklı olduğumuzu ortaya koymak için bu nasihatler, bu emirler bizlere ölçü olmaya yeterlidir.

Muhteremler, Kur'an bize Hz. İbrahim'in (a.s) Nemrut'a şöyle dediğini naklediyor:

“Kendisine Allah'ın saltanat verdiği kişinin, İbrahim'le çekişmeye başladığını görmedin mi? O zaman İbrahim, benim Rabbim diriltir, öldürür demişti. O, ben de diriltirim, öldürürüm dedi. İbrahim dedi ki: Şüphe yok ki Allah, güneşi doğudan çıkarmada, sen batıdan doğdur. İnanmayan, bu söze şaşırıp kalmıştı. Allah zalim kavmi doğru yola sevk etmez ki..”⁽¹⁾

Tabi ki Nemrut da yaratıcı olmadığını biliyordu. Ama şu beş günlük dünya hayatı onu aldatmıştır.

Öyleyse, her insan mutlaka bu konuda akılselim düşünmelidir. En küçük bir kulübe bile bir yaparı olmaksızın kendiliğinden oluşmazken, her akşam batıdan battığını gördüğümüz bu güneşi tekrar doğudan çıkaran Allah Teâlâ değil de

1- Bakara/258.

kimdir? Ay, dünyamızla olan yörüngesini bir ayda tamamlıyor. Bu bir sene içinde beş defa 29 gün, yedi defa 30 gün olarak, on iki ayı 355 günü tamamlamaktadır. Güneşin de, ayın da hiç dengesini bozmadan, aynı yerden bütün dünyamızı kapsadığı görülmektedir. Şöyle baktığımızda herkes güneşi de, ayı da dünyamızın her yerinden, hemen yanı başındaymış gibi görebiliyor. Ayrıca gündüz göremediğimiz yıldızları da aynı ölçüde gece görmekteyiz. Acaba bir yaratıcı olmadan bunca nizam ve intizamın kendiliğinden olması nasıl mümkün olabilir? Nasıl ki her şeyin bir yapana varsa, tabidir ki bu âlemin de yaratana, sahibi vardır. Bu da Allah Teâlâ'nın kendisidir diye inanmak lazımdır.

Muhteremler, bu gibi tereddüt ve şüphelerden kurtulmamızın tek çıkış yolu; dinimizi, kitabımızı, peygamber ve imamlarımızı gereği gibi tanımamızdan geçtiğine inanmaktayım. Çünkü onların söz ve nasihatleri bizleri eğitmeye yeterlidirler. Yine inanıyorum ki, insan fıtratına yarayan, yakışan, güzel olan ne varsa onları bu nasihatlerde bulmak mümkündür. Çünkü bu emirlerde her şeyden önce Allah'a iyi bir kul olmak vardır, adaletli ve doğru olmak vardır. Helalin, haramın, farzın, sünnetin ölçülerini, en güzelini yerinden öğrenmek vardır. Her türlü kibirden, bencillikten arınmak vardır.

Değerli okurlarım, ben kendiliğimden onlar adına bir şey söyleyemem. Zaten buna ne aklım ve ne de ilmim yeter. Eğer imamlarımızın söylediklerini istifadenize sunmaya çalışıyorsa, elimizdeki çok değerli eserlerden faydalanarak, sizlerle paylaşmak gayreti içerisinde olmamdadır.

Bakın, imam Rıza'ya sormuşlar; "Ya imam, mümin kişinin sıfatları nelerdir?" İmam buyurmuş ki;

"Diliyle söyleyen, kalbiyle inanan, inandığına amel eden kişi mümindir. Şayet diliyle söylediğine kalben inanmazsa,

münafıktır. Eğer söylediğine kalben de inandığı halde ona amel etmezse o kişi de fasıktır. Ama dili ile söyleyen kalben inanır, ona amel de ederse, o kişi mümindir. Çünkü her hayır işte, uygulayan söyleyenden hayırlıdır.”

İmam Zeynel Abidin bir nasihatinde buyuruyor ki:

“Ey insanlar, kötü arkadaşlardan sakının. Bilin ki şeytan sizin büyük düşmanınızdır. Bir kötü arkadaş sebebiyle size musallat olabilir. Çünkü kötü bir arkadaş size iyiyi kötü, kötüyü de iyi gösterir. Eğer böyle bir arkadaş size birini kötülerse, o kişi de sizden büyükse, siz deyin ki: “Ben daha gencim, şüphesiz onun sevabı benimkinden çoktur, o kişi benden üstündür.”Şayet o kişi sizden küçükse, o zaman da deyin ki: “O da benden üstündür.” Eğer kötülenen kişi sizle aynı yaşta ise siz deyin ki: “O da benden üstündür. Çünkü ben kendi işlediğim günahlarımı biliyorum ama onun ne yaptığından haberim yoktur, o halde benden üstündür deyin.”

Sevgili dostlarım, hele Allah aşkına bu sözlerden daha güzel söz var mıdır? İmam Zeynel Abidin (a.s) burada gayet güzel bir üslûpla insanı her türlü nifaktan, bencillikten kurtarmak için çok güzel bir ders vermektedir. Acaba düşünen bir insan için zaman ve çağın değişmesiyle, bu sözler değerini kaybedebilir mi? Çünkü insanlığın mutluluğu için bu, ya da buna benzer ahlaki değerler mutlaka korunmalı ve devam etmelidir. Yoksa görülüyor ki, ahlaki değerlerin yok olması sebebiyle şu asrımızda insanlığın hayatı kararmaktadır. Bugün çok kalkınmış ülkelerin insanlarında olması gereken, aranan mutluluk yoktur. Çünkü ipin ucu puştun elindedir. Kendi yuvaları yıkılmış, ülkemın insanlarının da kendileri gibi olmaları için çaba sarf etmektedirler. Oysaki yıkmak, bozmak kolaydır. Ama yapmak, yerine getirmek hiç de o kadar kolay değildir. Öyleyse kimler nasıl yaşarsa yaşasın, bizim yolumuz

hakkın tarafında olmalıdır. Hakkın tarafında olmamız için de Ehlibeyt'in, On İki İmam'ın derslerinde bizim için faydalar vardır. Bu konularda onların gösterdikleri yol bizim için en doğru yoldur.

Allah Kur'an'da şöyle buyuruyor ki:

“Onları (denizde) bir dalga gölgelikler gibi kapladığında, dini Allah'a has kılarak ona yalvarırlar. Allah onları kurtarıp karaya çıkarınca, onlardan bir kısmı orta yolu tutar. Bizim âyetlerimizi ise ancak son derece kaypak, son derece nankör olanlar inkar eder.”⁽¹⁾

Evet muhteremler, bu mübarek ayetin önemle arz ettiği gibi, hemen hemen her düşüncedeki insanın başından bir felaket geçtiği ya da bir sıkıntıyla karşılaştığında, o kişi mutlaka Allah(!) (c.c) demektedir. Oysaki o insanın çok güven duyduğu, sevdikleri dostları da vardır. Görünüşte o kişi Allah Teâlâ'ya da inanmıyordu. Oysaki bu durum onun asıl fitratına uygun değildi. Ancak başına o felaket gelince bunu anladı. Ama kimisi bu ahbine vefa ederek artık inanmaya devam etti, kimisi de denizin dalgaları sakinleşince yine inkârına devam etti. İşte mübarek ayet bize bunu bildirmektedir.

Kardeşlerim, can dostlarım! Gelin hep beraber durumumuza gözden geçirelim. Allah'a iyi bir kul olmanın falan ırktan, filan mezhepten olmakla ilgisi yoktur. Bana göre bunu yaşamak için Kur'an'ı ve Ehli Beyt'i karınca kararınca yaşamak lazımdır. Onlar bunu çok güzel bir şekilde yaşamışlar ve sevenlerine de bildirmişlerdir. Düşünelim ki, tarihte inkâr edenler hep zarar etmişlerdir. Hiç kimsenin inkârı Allah'ın gücünden bir şey eksiltmez. O'na bir zarar da vermez. Her insanın kârı da, zararı da kendisinedir. Şöyle bir düşünelim ki, insan da

1- Lokman/32.

dâhil her canlının yaratılışında çok çeşitli hikmetler vardır. Çeşitli gıdalarla beslenen canlılar, dışarıya çıkarttıkları idrarıyla dışkıları olduğu halde, acaba yavrusunu dünyaya getiren analar o süt çeşmesini nasıl yaratabiliyorlar, acaba bütün bunların bir ilahi yaratıcı olmadan olması mümkün müdür? Hayır dostlarım, bunlar teknikle, bilimle olan şeyler değildir. Bunun içindir ki, Hz. Ali (a.s) buyuruyor:

“Bu dünyadan ibret alınması gereken şeyler çoktur. Ama ibret alanlar azdır.”

Öyle birilerinin yoktur demesiyle yok olmuyor, o yok bildiklerimiz hakikatler. Aramızdan ayrılan büyüklerimizle, yatağa yattığımızda rüyalarımızda onlarla yanı başımızda beraber olduğumuzu görüyoruz. Yoksa bu durumu inkâr eden bir evliya kişi yoktur. Öyle ise yol yakınken tövbe kapısı hepimiz için açıktır. Bunun içindir ki, Allah Resulü insanlığın kurtuluşunu iki emanette görmüş ve bu ikiyi inananlara emanet etmiştir. Bunların biri diğerinden ayrı değildir. Şimdi ilmimiz nispetinde bu emanetlerin üzerinde biraz duralım; çünkü bu dünya imtihan yeri, ahiret ise hesap günüdür. Bu hesap günü bizlere ulaşmadan kitabımızı, peygamberimizi, imamlarımızı tanımaya çalışalım. Tabidir ki, hatırlatmak bizden, takdir siz değerli okurlarımızdandır, diyorum.

BİRİNCİ EMANET KUR'AN-I KERİM'DİR

Değerli kardeşlerim, İslami konular hakkında. iki emanet meselesi söz konusu olduğunda zannederim ki bunu bilmeyen bir Alevi yoktur. Tam anlamıyla bilmese bile bu iki emanetin birinin Kur'ân-ı Kerim, diğerinin de Peygamberimizin Ehlibeyt'i olduğunu mutlaka duymuştur. Şimdi neden bunlar önemlidir ona bakalım. Bir defa Resul-i Ekrem, İslam dininin ilelebet kalıcı olması bakımından bu iki emaneti çok önemli görmüş, bu ikisini inananlara hatta tüm insanlığa vasiyet etmiştir. Bizim her ne kadar konumuz bu iki emanetse de; insanın hayatında olsun ya da doğanın gelişmesinde olsun, bu "iki" rakamı çok önem arz etmektedir. Birkaç örnek verecek olursak, bugün şu bilim çağında kullanılan tüm araç ve gereçler artı ve eksi olan "iki" kutup ile işe yaramaktadırlar. Bunların dışında gece ile gündüz, karanlık ile aydınlık, güneş ile ay, yer ile gök, hak ile batıl, acı ile tatlı şeklinde siz bu misalleri daha da çoğaltabilirsiniz. Demek ki, hem insanın hayatında ve hem de bütün nizamı âlemin doğasında iki çok önem arz etmektedir. İnsanda bulunan iki göz, iki kulak, iki el, iki ayak gibi birçok şeyi örnek olarak verebiliriz.

İnsanın kendisini geliştirmesi, insan-ı kâmil olması da kitap ve öğretmenler olarak bu ikiye bağlıdır. Eğer bunlardan biri olmazsa, yetişkin, kâmil bir insan olmak çok zordur. Akıl ve bilim bunu böyle kabul etmektedir. Buraya kadar örnek olarak vermeye çalıştığımız bu iki kavramın ikisinin de önemi,

ağırlıkları aynıdır. Şayet bunlardan biri olmazsa diğeri tek başına verimli olmamaktadır. Buraya kadar vermeye çalıştığımız örnekler işin sadece zahiri tarafıdır. İşin ilahi tarafıysa, bu ikiyi Resul-i Ekrem emanet olarak vasiyet etmiş ise tabii ki çok daha farklı önem arz etmektedir. Diyelim ki, işin zahirî yönüyle baktığımızda birçok ilim ve bilim adamları farklı konular üzerinde fikir üretir, buluşlar bulur, bunları kitap haline getirerek insanlığın hizmetine sunmuş olabilirler. Ya da daha da ileri gider, dünya üzerinde araştırmalar yaparak teoriler üretebilirler. Bugüne kadar insanlığa çok yararlı eserler sunanların yanında, insanlığa zararlı olanlar da olmuştur. Ancak ilahi emir söz konusu oldu mu, burada vasiyet edilen iki emanet tüm insanlığın yaratılış gayesine yarayan ve yakışan ne varsa tamamını kapsamına almaktadır. Çünkü ilahi emirlerde insanlık için yanlışın yeri yoktur.

Bunun içindir ki, Allah Teâlâ şöyle buyurmaktadır:

“Muhammed’i âlemlere Rahmet olarak gönderdim.”⁽¹⁾

Allah’ın Resulü de şöyle buyurmuştur:

“Ben bütün güzellikleri tamamlamak için gönderildim.”

Allah Resulü’nün Kur’ân ve Ehlibeyt olarak vasiyet ettiği bu iki emanetin buradaki gayesi, bir beldenin, bir ırkın ya da bir kabilenin çıkarlarını korumak gayesi değildir. Onun asıl amacı insanlık var oldukça, insana huzur ve saadet vermek ve bunu gelecek nesillere de ulaştırmaktır. İşte Allah Resulü’ne göre bu verilecek olan saadetin ölçülerinden biri Kur’an-ı Kerim’dir.

Allah Kur’an- Kerim’de şöyle buyuruyor:

“ Ey inananlar! Hep birden Allah’ın sağlam ipi olan Kur’an’a sımsıkı sanlın. Hani hatırlayın Allah’ın size

1- Enbiya/107.

verdiği o nimeti ki sizler birbirinizle düşmandınız da Allah onunla sizin kalplerinizi uzlaştırdı da siz bu sayede kardeş oldunuz, Oysaki içinde ateş dolu bir çukurun tam kenarındaydınız. İşte doğruyu bulasınız diye size delillerimizi böyle açıklamaktayız.”⁽¹⁾

Bu mübarek ayette görülüyor ki, Allah (c.c) Kur’an-ı Kerim’i uyulması gereken doğru yol olarak göstermektedir. Kur’an-ı Kerim’in ayet ve hükümleri o gün hangi maksatla gelirse gelsin ilelebet o durumda olan herkesi kapsamına almaktadır.

Başka ayetlerde şöyle buyuruyor:

“Bu öyle bir kitaptır ki, insanları uyarman, inananlara öğüt vermen için sana indirildi.”⁽²⁾

“Bu öyle bir kitaptır ki, onun Ayetleri delillerle sağlamlaştırılmış, sana da bildirilmiştir. Allah hüküm ve hikmet sahibidir.”⁽³⁾

Görülüyor ki Kur’ân’a karşı hiçbir tereddüte yer bırakılmamıştır.

Allah yine bir başka ayette şöyle buyurmaktadır;

“Ey inananlar! Allah için daima adaleti tam yerine getirin. Tanıklığı o yolda yapın. Hatta bu kendi aleyhine olsa da, Anne ve babanızın aleyhinde olsa da. Hatta zengin ve fakir olsa da. Bilin ki Allah sizden onlara daha ziyade sahiptir. Siz adaleti icra ederken nefsinizin dilediğine uymayın. Bir tarafı korur diğerine de yüz çevirirseniz, bilin ki Allah yaptıklarınızın hepsinden haberdardır.”⁽⁴⁾

1- Al-i İmran/103.

2- A’raf/2.

3- Hud/2.

4- Nisa/135.

Eğer bu mübarek ayetin, insanlıktan istediği bu hakkaniyete dayalı adaleti insanlık uygulayabilse, dünyamız huzurla dolardı.

Değerli dostlarım, insan biraz olsun akliselim olarak düşündü mü kabul eder ki, Allah Zülcelal yeryüzünün halifesi olarak yarattığı insanı şüphesiz başıboş da bırakmayacaktır. Bu yüzdendir ki, insanlık için ilahi emirlerle donatılmış peygamberler, elçiler göndermiştir. Ancak, Hz. Muhammed Mustafa (s.a.a) Hatemü'l-Enbiya'dır, son peygamberdir. Kur'an-ı Kerim'de ilahi son kitaptır. Bu son kitap olması sebebiyle ilelebet insanlık için kalması gereken bir kitaptır. İnsanlık bu sayede kemale erecektir. Bunun içindir ki, Resul-i Ekrem bunun bilincinde olarak, Kur'ân ve Ehlibeyt'i beraber emanet etmiştir. Ne yazık ki Müslümanların yönetimi saltanata dönüştüğünden, birinci emanet olan Kur'an'a evet demişler ama ikinci emanet olan Ehlibeyt'e uymadıkları gibi, onlara olan düşmanlıklarının da tarihin kara sayfalarına geçmesine mani olamamışlardır. Bana göre eğer Müslümanlar Ehlibeyt'e tabi olsalardı, bugün Müslüman ülkelerin durumu çok daha farklı olacağı gibi yeryüzünde başka dinlere de ihtiyaç kalmazdı. Çünkü bu hikmet, bu birikim, Kur'ân-ı Kerim'de de, ilim şehrinin kapısı olan Hz. Ali (a.s) ve Ehlibeyt İmamları'nda da mevcuttur.

Ancak bunca olumsuzluğa rağmen, Allah'a şükür ki, Kur'an-ı Kerim aynen orijinal hali olarak, bu gün de canlılığını koruyor ve gelecekte de koruyacaktır. Düşünelim ki, söylendiğine göre dünyada otuzun üzerinde kendilerinden söz ettiren, farklı da olsa teoriler üreten, yazan filozoflar vardır. Şüphesiz dünyada sayısız ilim ve bilim adamlarının yazdıkları çok değerli, faydalı eserlerde vardır. Bunları insanlığın hizmetine sunmuşlardır. Netice ne olursan olsun, bu eserlerin hiç birine, bu kitap bir mucizedir diyen olmamıştır. Çünkü netice olarak o kitapları yazanlar birer insandırlar. Ama vereceğim örneklerden de görülecektir ki, Kur'ân' ı Kerim böyle bir kitap değildir.

Bin dört yüz senedir Kur'an-ı Kerim'i araştırıp da, (Müslim ya da gayrimüslim fark etmez) bu kitap bir mucize değildir diyen olmamıştır. Bugüne kadar, her zaman bu konuda bir ittifak var olagelmıştır. Tabi ki inanmayanlar bu ittifakın dışındadırlar. Zaten inanmayanın Kur'an-ı Kerim'i anlaması da mümkün değildir. Öte yandan, Kur'an-ı Kerim'e mucizedir denilmesi bilimle tespit edilmiştir. Mesela o mucizelerden bir tanesi de, Müddessir Suresi Ayet 30'da, " Üzerinde on dokuz (bekçi) vardır." mealindeki ayetin yorumunda, bir kısım bilim adamları demişler ki, Kur'an-ı Kerim'in sure ve ayetlerinin tamamı bu on dokuz sayısı ile adeta birbirine bağlanmıştır. Bu Kur'an üzerindeki matematik hesabı, konuyu araştıran nice gayrimüslim bilim adamlarının Müslüman olmalarını sağlamıştır.

Bunlardan birisi de, Amerikalı bilim adamı olan Martin Gardner'dir. Gardner diyor ki: "İslamiyeti kabul etmek için herkesin çeşitli sebepleri olabilir, fakat benimki çok farklı. Bizler matematikle uğraşan bilim adamlarıyız. İslamiyet'e de bu özelliği yüzünden intisap ettik. Beni Müslüman yapan Kur'an'da ki bu sayıların esrarıdır."

Bu gibi örneklere Amerika'da, Avrupa'da, İngiltere'de, dünyanın her yerinde rastlamak mümkündür. Kur'an'ı araştırıp da İslam'ı kabul edenlerin ekseriyeti birinci sınıf bilim adamlarıdır. Bu günümüz dünyasında, bütün kütüphaneleri gezseniz, en çok yazılan eserlerin Kur'an-ı Kerim'in ya bir suresini ya da bir ayetini konu edinmiş olduğunu görürsünüz. Bu yüzden ki, Kur'an'ı araştırıp ta İslam'ı kabul edenlerin, Müslümanların içinde buldukları tavırlardan değil de, Kur'an-ı Kerim'in bu gibi mucizevi hikmetlerinden etkilendikleri bilinmektedir.

Allah Kur'an'da şöyle buyuruyor:

“Ey Habibim! Hani sen bundan önce hiç kitap okumadın, hiç yazı da yazmamıştın. Şayet öyle olsaydı inkâr edenler senin hakkında şüpheye düşerlerdi.”⁽¹⁾

Görülüyor ki, bin dört yüz senedir bunca insanlığı dize getiren, Kur'an-ı Kerim'in gelmesine vesile olan Allah'ın Resulünün, o devirde okuryazar da olmadığı haberi bu mübarek ayette de bildirilmiştir. Bu konuda zaten bir ittifak da vardır.

Aslında iyi düşündüğümüzde bunun kendisi de başlı başına bir mucizedir. Bir insanın hiçbir okulda okumadan ya da özel bir kimseden ders görmeden, ümmi bir insan olarak söylediklerinden, Allah'ın vahiy olarak gönderdiği Kur'an nazil olmuştur. O Kur'an da bu günümüze kadar canlılığını koruyacak ve bunca ilim adamlarını da kendisine bağlayacaktır. Düşünen bir insanın, bunun kendisi de bir mucizedir demesi gerekir.

Kur'an-ı Kerim'in, on dört suresinin başlangıcı rumuz harflerle başlamıştır. Bunlar o surelerin ilk ayetleridirler. Şöyle arz etmişler ki, bu rumuz harflerle on dokuz sayısı Kur'ân üzerinde adeta mühürlenmiş gibidir.

Örnek olarak verecek olursak Bakara Suresinde buyurur:

“Elif Lam Mim. Bu öyle bir kitaptır ki, onda hiç şüphe yoktur. O takva sahibi olanlara yol göstericidir”

Kur'an-ı Kerim'in bazı ayetlerinde şöyle buyurulmaktadır:

“Elif Lam Mim. Allah, kendisinden başka hiçbir ilah bulunmayandır. Diridir, kayyumdur.”⁽²⁾

1- Ankebut/48.

2- Al-i İmran/1 .

“Elif Lam Mim Sad. Bu bir kitaptır ki inananlara öğüt vermen için sana indirildi. Ey Habibim, senin yüreğinde bir sıkıntı, göğsünde bir darlık olmasın.”⁽¹⁾

“Ha mim. Şüphesiz bu kitap üstün ve her şeyi bilen Allah (c.c) tarafından indirilmiştir”⁽²⁾

“Elif Lam Mim Ra. İşte hükmü kesin ve gerçek olan kitabın ayetleri.”⁽³⁾

“Ta Sin Mim. Bunlardır gerçekte batılı açıklayan kitabın ayetleri.”⁽⁴⁾

“Elif Lam Mim. Bunlar, hikmet dolu Kitab’ın; iyilik yapanlara bir hidayet ve rahmet olarak indirilmiş âyetleridir.”⁽⁵⁾

Bunlar sadece vermeye çalıştığımız bazı örneklerdir. Burada görüyoruz ki, Allah Teâlâ bu rumuz harflerin Kur’an-ı Kerim üzerindeki önemini bildirerek tüm şüpheleri gidermek için adeta bu rumuz harfleri şahit görür.

Bu Kur’an Allah (c.c) katındadır. Onda hiç şüphe yoktur. Takvalı olanlara yol gösterir. İnananları karanlıklardan kurtarır. Habibine de yüreğinde bir sıkıntı olmasın diye de yol göstermektedir. İşin bir diğer tarafı da, rumuzun Ta harfiyle Kaf harfinin dışındaki harflerinin, Bismillahın on dokuz harfinin bu harflerden olmasıdır. Tabidir ki, Kur’an-ı Kerim’in mucizeleri bunlarla sınırlı değildir. Ancak kim ne derse desin bu matematikle ilgili ayet ve hükümler, Kur’an-ı Kerim için söylenen mucizelerden sadece bir tanesidir demek daha doğru

1- A’raf/1-2.

2- Ahkaf/1-2.

3- Yunus/1-2.

4- Şuara/1-2.

5- Lokman/1-2-3.

olur diye düşünüyorum. Eğer o Allah (c.c) kelamı olmasa ona mucizedir demek doğru olmazdı.

Akılla, bilimle meydana getirilen bir şeye harikadır diyebilirsiniz, ama mucizedir diyemezsiniz.

Bakın Allah Kur'an'da ne buyuruyor:

“Şüphesiz ki bu Kur'an'ı biz indirdik ve şüphesiz ki onu mutlaka koruyacağız”⁽¹⁾

Diğer bir ayette şöyle buyuruyor:

“Şayet kulumuz Muhammed'e indirdiğimiz bu Kur'an'da şüpheniz varsa, o zaman sizde ona benzer bir sure getirin. Allah'tan başka tanıklarınızı da çağırın. Ancak bunu asla yapamazsınız, öyle ise sakının inkâr edenler için hazırlanan ateşten.”⁽²⁾

Şimdi bu mübarek ayetten şunu anlıyoruz ki, Allah (c.c) adeta inkâr edenlere karşı meydan okumaktadır. Eğer bu ilahi bir kitap olmasaydı, bu meydan okunmazdı. Siz de onun bir suresini getirin denmezdi. Zaten insan aklıselim düşündüğünde, eğer Kur'an-ı Kerim'in bir benzeri mümkün olsaydı, bugüne kadar binlerce kişi çıkar, son peygamber benim diyebilirdi. Neticede zaman zaman bu gibi iddialarda bulunanlar olmuşsa da, insanlık tarafından hiçbirini kabul görmemiş ve bundan sonra da görecektir. Kur'an-ı Kerim'i korumak Allah Teâlâ için hiç de zor değildir.

Kulakları çınlasın Ali'siz Alevilik diyenlerin, Hz. Ali (a.s) buyurur:

“Kur'an'la olan bir kimse bir fazlalık bir de eksiklikledir. Bilgisi fazlalaşır, körlüğü azalır.”

1- Hicr/9.

2- Bakara/23-24.

İmam Muhammed Bakır (a.s) şöyle buyuruyor:

“Dünyada öyle bir şey yoktur ki, onun cevabı Kur’ân da olmasın. Fakat O’nu anlayan için.”

Bizler şunu biliyoruz ki, bugün baktığımızda kâinatın oluşumu hakkında teoriler ortaya koyanlar, bilhassa 17. yy.’dan sonra bu konuları ele almışlardır. Ama gelin görün ki, bugün bilimin ortaya koyduğu bilgilerin benzerlerini, 1400 yıl önceden Kur’an-ı Kerim şöyle bildirmektedir:

“Onlar hiç görmezlermi ki, bir zamanlar o gördüğünüz göklerle yer bir idi. Biz onları ayırdık. Her şeyi de sudan yarattık hâlâ mı inanmazlar.”⁽¹⁾

Allah (c.c) başka bir Ayette şöyle buyuruyor.

“Bütün bu işleri yapan öyle bir Allah’tır ki; güneşi, ayı, yıldızları yarattı da onlar dönüp durmaktalar.”

Başka bir ayette şöyle buyuruyor:

“Hani o gördüğünüz dağları siz yerinde duruyor sanıyorsunuz. Oysaki onlar bulutlar gibi hareket halindedirler.”⁽²⁾

Bu konuda verilecek örnekler çoktur. Burada açıkça anlaşılıyor ki, şu var olan nizam-ı âlemin nasıl oluştuğunu, güneşin, ayın yıldızların, hareket halinde olduklarını, o kocaman dağların da dünya ile beraber nasıl döndüğünü anlaşılır bir şekilde haber vermektedir. Bu konuda daha geniş bilgi “Ben Bir Aleviyim” kitabımda vardır.

Allah (c.c) ayette şöyle buyuruyor:

“Ey cin ve insan toplulukları! Göklerin ve yerin uçlarını-

1- Enbiya/30.

2- Neml/88.

dan bucaklarından geçip gitmeye gücünüz yeterse geçip gidin. Büyük bir güç olmadıkça geçip gidemezsiniz.”⁽¹⁾

Burada Allah Zülcelal açıkça yol göstererek; “Sizler bu dünyanın sınırlarını ancak bir kuvvet ve kudretle aşabilirsiniz” diyerek insanı uyarmaktadır.

Akliselim bir insan da düşünür ki, “1400 sene önceden dünyanın sınırlarını aşmak, aya ya da yıldızlara çıkmak gibi kimsenin böyle bir derdi, bir araştırması yoktu, işte hikmet buradadır.” Yoksa Kur’an-ı Kerim’e boşuna mucizedir demişlerdir.

Ancak ne gariptir ki Müslümanlar; “Ben göğün yollarını yerin yollarından daha iyi bilirim” diyen Hz. Ali’den, Ehlibeyt’ten yeterince yararlanmamışlardır. Diğer milletler, bu asrımızda, bu kuvvet ve bu kudretin ne olduğunu buldular. Bugün ayı da yıldızları da keşfetmeye devam etmekte. İşte Kur’ân ve Ehlibeyt bunun için önem arz etmektedir.

Allah Kur’an’da bakın ne buyuruyor:

“O öyle bir Allah’tır ki, gökleri ve yeryüzünü ikisinin arasında ne varsa hepsini altı günde yarattı da böylece arşa hâkim oldu. Hâlâ mı öğüt almıyorsunuz?”⁽²⁾

Kur’ân-ı Kerim bir tarafta yer ile gök arasında ne varsa altı günde yarattığını haber verirken, başka bir ayette “**biz gökyüzünü sizin için koruyucu tavan yaptık**” diyerek insana ozon tabakasını haber vermektedir.

Diğer taraftan, yeryüzünde ne kadar insan yaratılmışsa, parmak uçlarındaki çizgilerin de ayrı ayrı olduğunu bildirilmiştir.

1- Rahman/33.

2- Secde/4.

Kur'an'ın diğer ayetlerinde şöyle buyuruyor:

“Bu çürümüş, dağılmış kemikleri kim diriltecek demekteler, de ki; onu ilk defa meydana getiren her çeşit yaratmayı dabilir.”⁽¹⁾

“Bilin ki o gördüğümüz yer ile gök arasında ne varsa onları boş yere eğlence olsun diye yaratmadık.”⁽²⁾

“İnsanlarla beraber çalkalanmasın diye yeryüzünde metin dağlar yarattık ve yollarını bulsunlar, maksatlarına ersinler diye de orada geniş yollar açtık.”⁽³⁾

Bu mübarek ayetlerde, yer ile gök arasındakileri eğlence olsun diye yaratmadık. Onları araştırın, onlardan sizin için hikmetler vardır derken, dağların, kayaların sebebiyle yeryüzünün sağlamlaşmış olduğunu da bildirmektedir. Ayrıca depremi de hatırlatarak evini sağlam yere yap diye de bizi uyarmaktadır.

Allah bir başka ayette şöyle buyurur:

“Biz rüzgârları bitkiler için aşılایıcı olarak gönderdik. Bitkilerin canlanması için gökten yağmur yağdırdık. Bu sayede sizi de suya kavuşturduk. Düşünün ki bu işleri yapan, koruyan sizler değilsiniz.”⁽⁴⁾

Bu mübarek ayetin hikmetlerinden biri, kelimelerin tamamının insanın hayatını ilgilendiren bilimle ilgili olmasıdır. Allah **bitkilerin ve meyvelerin rüzgârlarla çiftleşmesini sağladı** derken, sanki birden fazla rüzgârdan söz etmekte ve bu sayede meyvelerin çiftleşerek döllendiğini, bunu yağmurla suya kavuşturduğunu anlaşılır bir şekilde açıklayarak tarımla ilgi-

1- Yasin/78-79.

2- Enbiya/16.

3- Enbiya/31.

4- Hicr/22.

li bilgiler vermektedir. Bu bilgilerin tamamı, bugün bilimsel olarak söylenenlerin aynısıdır. Bu gibi bilgilerin her biri ayrı ayrı araştırmayı gerektiren bilgilerdir. O zamanlarda bu bilgilere sahip olan bir kimse de yoktu.

Allah Kur'an'da şöyle buyurur:

“O öyle bir Allah'tır ki, her canlıyı sudan yarattı da onlardan karnı üzerinde yürüyenler var ve ayakları üzerinde yürüyenler var. İşte Allah dilediğini dilediği gibi yaratır.”⁽¹⁾

Bu mübarek ayette her canlının bir kadre sudan yaratıldığını haber veriyor ki:

“Ey insanoğlu, böbürlenme! senin yaratılışın bir damla sudan ibarettir.”⁽²⁾ diyerek insanı uyarmaktadır.

Hz. Ali (a.s) buyurur:

“Ben o insanın haline şaşarım ki, evveli meni olarak necistir. Sonra ceset olarak da necistir. O zaman böbürlenmesi, yaratana inkâra kalkması nedendir?”

Allah Kur'an'da şöyle buyurmaktadır:

“Rabbimiz iki denizin suyunu bir araya salmıştır. Neredeyse kavuşacaklar fakat bir berzah aralarına koyduk. Böylece onların karışmasını önledik. Onlar Rablerinin izniyle kavuşmazlar. Acaba inkar edenler bunun hangisini inkaredebilirler?”⁽³⁾

Bu mübarek ayetin bilimsel hikmetini dünya âlem duymuştur ki, denizleri araştıran Kaptan Kusto bu mucizeyi Akdeniz'de

1- Nur/45.

2- Nahl/4.

3- Rahman/19-20-21.

ve Atlas Okyanusu'ndaki su kütlesini incelerken, bu hikmet dolu sırrı Cebelitarık Boğazında fark etmiş, bunun neticesinde de Müslüman olduğu, İslam'ı kabul ettiği de söylenmiştir. Ayrıca Alman bilim adamlarının da aynı türdeki su engeline Aden Körfeziyle Kızıl Deniz'in birleştiği, Babül Menat boğazında rastladıkları da kayıtlara geçmiştir. Bütün bunlar ayrı ayrı araştırmak, bilmek işidir. Ne var ki o devirlerde böylesi araştırmaların yapılmış olacağı aklen ve ilmen mümkün görülmemektedir. Bütün bu mucizeler insanı inanmaya, takvalı olmaya, daha doğrusu Allah'a karşı iyi bir insan olmaya teşvik etmektedir. İnsan akli bunu gerektirir diye düşünüyorum.

Bir başka ayette şöyle buyuruluyor:

“Öyle bir Allah'tır ki, sizi bir erkek bir dişiden yarattı da sizin için çiftler halinde hayvanlar da yarattı. Sizi analarınızın karnında üç karanlık içinde yaratılıştan yaratılışa dönüştürdü, işte sizin Rabbiniz budur. Ondan başka tapınacak da yoktur. Onu bırakıp da nereye gidiyorsunuz?”⁽¹⁾

Simdi siz gelin de, Kur'an-ı Kerim'in bunca bilimsel mucizeleri karşısında Allah'a teslim olmayın. Tabidir ki siz de bir şeyler anlıyorsanız. Görülüyor ki bu mübarek ayette, doğacak çocuğun ana kamında üç karanlıklardan maksat, üç zar içerisinde halden hale değişerek yaratıldığını haber vermektedir. Bu ayetlerin her biri, ayrı ayrı bilim dallarından söz etmektedir. Bütün bunlar araştırmak, bilmek işidir. İşin diğer bir tarafı da bu vermeye çalıştığımız bilgilerin, günümüzün bilimiyle gelişen bilgiler olmayışıdır. Tabidir ki, âlemlere rahmet olarak gönderilen Hz. Muhammed Mustafa'nın, Gadir-i Hum'da insanlığa emanet bıraktığı iki emanetin birincisi olan Kur'an-ı Kerim'in hikmetleri, bunlarla sınırlı değildir.

1- Zümer/6.

Daha aklımızın ermediği, dilimizin dönmediği hadiseler, meseleler Kur'an-ı Azizmüşşan da vardır. Kur'an-ı Kerim, güneşten, aydan, yıldızdan, göklerden, denizlerden, dağlardan, ovalardan, yelden, yağmurdan, havadan, sudan, gece ile gündüzden, deveden, filden, arıdan, sinekten, acıdan, tatlıdan, hurmadan, üzümünden ve zeytinden insana haberler vermektedir. Sonra, bir buğday tanesinin yedi dal, her dalın da 70 buğday tanesini verebileceğini insana bildirmiştir. İşte bunun kendisi de başlı başına kocaman bir ilimdir. Tarlarda mahsulün nasıl verimli olabileceğini haber vermektedir.

Kur'an bu konuda şöyle haber veriyor:

“Kitaba sıkıca sarılanlar ve namazı hakkıyla yerine getirenler (bilsinler ki), biz kuşkusuz iyilerin (çabalarının) mükâfatını zayıtmeyiz.”⁽¹⁾

Bu mübarek ayetlerden şunu anlıyoruz ki, bu değerleri inkâr edenler, “Ali’siz Alevilik” iddiasında bulunanlar, evvela kendilerine zulmetmiş olmaktadır. Biz bunları böyle okuyor, böyle inanıyoruz.

Allah şöyle buyuruyor:

“Allah’a kulluk yapanlar, Allah onları karanlıklardan aydınlığa çıkarır. Şeytanın dostlarını da aydınlıktan alır karanlığa götürür.”⁽²⁾

Yine bir başka ayette şöyle buyuruluyor:

“Ramazan Ayı öyle bir aydır ki hak ile batılı birbirinden ayıran Kur'an-ı Kerim bu ayda inmiştir. Kim bu aya erişirse bu ayda oruç tutsun. Hasta olan, yolcu olan orucu-

1- A'raf/170.

2- Bakara/257.

nu yer, sonra yerine tutar.”⁽¹⁾

Burada şunu anlıyoruz ki Kur’ân-ı Kerim hak ile batılı birbirinden ayıran bir kitaptır. Onu yaşayanları aydınlığa, onu terk edenleri karanlığa götürür.

Allah ayette şöyle buyuruyor;

“Allah, gökleri görmeyeceğiniz direklerle yükseltti. Sonra Arş’a egemen oldu. Güneşi ve ayı emrine boyun eğdirdi. Her biri, belirlenen bir süreye kadar akışını sürdürmektedir. O, her şeyi düzenler ve ayetlerini ayrıntılarıyla açıklar. Olur ki Rabbinizle buluşmaya yakın edersiniz (kesin inanırsınız).”⁽²⁾

Ayetin devamında şöyle buyurulur:

“Yeri döşeyen ve onda sarp dağlar ve nehirler var eden ve her türlü meyveden iki çift var eden, gece ile gündüzü örten O’dur. İşte bunda düşünen bir topluluk için ayetler vardır.”⁽³⁾

Değerli kardeşlerim, şüphesiz Kur’ân-ı Kerim’in hikmetleri, mucizeleri bu vermeye çalıştığımız örneklerden ibaret değildir. Ancak ben aciz biri olarak sizlere Kur’ân-ı Kerim’i gereğince anlattım iddiasında değilim. Bundan Allah’a sığınırım.

Ancak Allah bir başka ayette şöyle buyuruyor:

“Onları ki, sözü dinleyip en güzeline uyarlarlar. İşte onları Allah hidayete erdirmiştir ve onlar, akıl sahipleridirler.”⁽⁴⁾

1- Bakara/185.

2- Ra’d/2.

3- Ra’d/3.

4- Zümer/18.

Yukarıdaki ayette buyurulduğu gibi, işte ben de ülkem ve milletim yararına olacağına inandığım bu birikimimi sizlerle paylaşmak gayreti içindeyim. Görülüyor ki, emanetin birincisi olan Kur'an-ı Kerim'i yaşamak da, okumak da ibadettir. Çünkü Kur'an insana mükemmel olmayı öğretir. Görüyoruz ki insanlık için yararlı olup da Kur'an-ı Kerim'de yasak olan hiç bir hüküm yoktur. Kur'an-ı Kerim insanlığa yararlı olabilecek bilime de karşı değildir. Ancak bütün bu söylemleri edele karıştırmayalım. Allah Teâlâ geçmiş peygamberlerin asi kavimlerinden bahsederken, onların kendi çılgınlıkları yüzünden nasıl helak edildiklerini anlatmaktadır. Bu yüzündür ki, Allah (c.c) bu gibi taşkınlıkların insana nasıl zarar verdiğini bildiği için bu konuda hudutlar, sınırlar koymuştur. İnsan akliselikle baktığında, bu hudutlar ve sınırların da insanın yararına olduğunu anlayacaktır.

Bütün bu değerler asıl manadaki Alevilik için çok önem arz etmektedir. Anadolu'muzdaki erenler bunun önemini iyi anlamışlar ki, birçok zorluklara rağmen eline, beline, diline sahip olmanın edep olduğunu da bilmişlerdir. Bunların tamamının ana ölçüleri de Kur'ân ve Ehlibeyt'e tabi olmalarıdır. Hiç birisi orucunu, namazını terk etmemişlerdir. Anadolu'da iki Bektaş'tan söz edilmektedir. Bunların biri Hacı Bektaş-ı Veli'dir. Diğeri ise aslı astarı olmayan Bektaş'tır. Orucu, namazı olmayan Bektaş da işte bu olmayan Bektaş'tır. Yoksa Hacı Bektaş-ı Veli İslam'ın tüm şartlarını aynen yerine getirmiştir.

İKİNCİ EMANET EHLİBEYT’TİR

Evet sevgili kardeşlerim, Allah Resulü’nün Gadir-i Hum’da son Veda Hutbesi, İslam tarihinin tamamında kabul görmüş bir büyük hadisedir ki; Allah Teala, bu Gadir-i Hum denilen yerde şu ayeti indirmiştir:

“Ey Peygamber! Rabbinden sana indirileni (halka) ilet. Eğer bunu yapmazsan, O’nun mesajını iletmemiş olursun (elçilik görevini yerine getir memiş olursun). Allah seni insanlardan korur. Kuşkusuz, Allah kâfirler topluluğunu hidayete erdirmez.”⁽¹⁾

Bu hüküm üzere Allah Resulü emir verir ki, kabile burada toplanır ve o meşhur Veda Hutbesi okunur. Bu hac seferinde takriben yüz yirmi bin sahabenin hazır olduğunu söyleyenler vardır.

İşte orada Hz. Ali’nin (a.s) elinde tutarak:

“Ey insanlar! Ben kimin mevlası, önderi isem; işte bu Ali’de onun mevlası ve önderidir” dedikten sonra, “Ben size iki emanet bırakıyorum. Bunlardan biri Kur’ân-ı Kerim diğeri de benim Ehlibeytimdir” buyurmuştur.

Şimdi bu mübarek ayetin niçin böyle indiği de anlaşılmuş olmaktadır.

1- Maide/67.

İşte bunun içindir ki, şimdi de anlatmaya çalışacağımız ikinci emanet olan Ehlibeyt'i tanımaya gayret sarf edeceğiz. Takdir edersiniz ki, Resulullah'ın diliyle isimleri sayılarak haber verilen, Kur'an-ı Kerim'le aynı ağırlıkta olan Ehlibeyt'i anlatmak, onları layikiyle tanıtmak, aynen Kur'an-ı Kerim'de olduğu gibi, hele de benim için hiç de kolay bir iş değildir. Çünkü sevgili peygamberimizin vasileri, onun getirdiği dinin temsilcileri bu şahsiyetlerdir.

Haberi verilen Ehlibeyt'in başında Ali el-Murtaza Haydar-ı Kerrar, evliyaların şahı, dört kitabı ezberden bilen, İslam dini uğruna her yerde canını feda etmeye hazır olan Hz. Ali (a.s) vardır. Onun devamı yeryüzünün Kevser'i, Resul-i Ekrem'in biricik kızı, âlemlerin bütün kadınlarının seyyidesi, on bir imamın annesi Hz. Fatıma (a.s) vardır. Cennet âleminin gonca gülleri yani cennet bile onlarla güzeldir haberi verilen İmam Hasan (a.s) ve İmam Hüseyin (a.s) vardır. Bu kandilin devamı olan dokuz imamımız da bu ikinci emanetin içerisindedirler. Şimdi benim gibi aciz birinin bu büyük şahsiyetleri sizlere gereği gibi anlatabilmesi mümkün değildir. Ancak onları kendi ölçülerim dâhilinde "Emanetin İkincisi" olarak anlatmaya çalışacağım. Bunu yaparken bilmeden hatalarım olursa bundan da Allah'a sığınırım. Benim yapmaya çalıştığım hakkı üstün tutarak bu iki emaneti anlatmak olacaktır. Bir defa insanlığın saadeti için ilelebet kalıcı olması istenen Kur'an-ı Kerim'in bütün hikmet ve gizli sırlarını en mükemmel bir şekilde yorumunu yapacak olanların başında hiç şüphesiz Allah'ın Resülü gelmektedir. Bu hususta hiç kimse ondan daha üstün değildir.

İlim şehrinin kapısı Hz. Ali (a.s) buyuruyor ki:

"Allah'ın Resülü bana ilimlerin bin tane kapısını gösterdi ki her bir kapıya bin kapı daha açılmaktaydı."

İmam Ali (a.s) bir hutbesinde buyuruyor ki:

“Sorun bana, sorun bana geçmişte ve gelecekte ne varsa. Kur’ân hakkında bana sorun, onun ayetleri dağda mı indi, düzden mi indi, gece veya gündüz mü indi ben bilirim.”

Daha sonra buyuruyor:

“Ben göğün yollarını yerin yollarından daha iyi bilirim.”

Ben de diyorum ki, kulakları çınlasın Kur’an-ı Kerim değişmiştir ya da eksiktir diyenlere şunu demek lazım: Nasıl ki bu Al-i Muhammed’in derin bilgileri, Allah (c.c) tarafından evvela Resul-i Ekrem’e ilmi ledün ilmiyle verilmiş ise, aynı ilimden Hz. Ali’ye, ondan da evlattan evlada, diğer on bir imamlarda da aynen mevcuttur. Bu imamların isimleri, daha dünyada yokken Allah Resulü tarafında haber verilmiştir. Bu imamların ilimleri tamamen ana kaynaktandır. Onların Allah ve Resulü’nün yanında olan değerleri, hiç bir sahabeyle kıyaslanmayacak kadar farklıdır. Çünkü onlar emanetin ikincisi olup, Kur’an-ı Kerim’le aynı ağırlıktadırlar. Bu haberi veren de yine Allah Resulü’nün kendisidir. Bir defa ister ilahi olsun ister zahiri olsun hiç kimseye hak etmeden, hakkı olmayan bir ünvan verilmez. Eğer bu şahsiyetler bu makama layık olmasalardı, bu şerefe nail olamazlardı. Yazmışlar ki, Allah’ın Resulü Hayber Kalesi’nin fethinde üç gün peş peşe ilk üç halifeyi kalenin fethedilmesi için gönderdi. Fakat onlar bir başarı göstermeden döndüler.

Dördüncü gün buyurdular ki:

“Ben yarın bayrağı öyle bir kişiye vereceğim ki, o Allah ve Resulünü sever, Allah ve Resulü de onu sever. O düşmana sırtına dönmez. O kazanmadan geri dönmez.”

Allah’ım bu ne büyük bir mükâfattır. Allah ve Resulü onu seviyor, oda Allah ve Resulünü seviyor. Bu tarihi olay itti-

fakla kabul ediliyor ki bu kişi Hz. Ali'dir (a.s). Burada şunu anlıyoruz ki gerçek sevgi karşılıklı olan sevgidir, yoksa tek taraflı sevgi değildir. İşte bunun içindir ki, onlar ikinci emanet olmayı hak etmişlerdir. Zaten On İki İmam'ımızın kendi dönemlerinde gördükleri o akıl almaz zulümlerden dolayı tarih onları haklı göstermektedir. Bunun içindir ki, evvela Allah (c.c) onların tertemiz olduklarını haber vermiştir. Bir defa Ehlisünnet kendi kaynaklarında 380 küsur ayeti, Ehlibeyt'in faziletleri hakkında yorumlamışlardır. Bu Ehlibeyt ulemasınca en az bunun dört katıdır.

Bunlardan bazılarını örnek olarak verecek olursak Kevser Suresi'nde şöyle buyuruyor:

“Ey habibim! Şüphesiz biz sana Kevser'i verdik. Sen üzülme, Rabbine hamd et, namazını kıl, kurbanı kes. O sana ebter diyenler, soyu kesik olan onlardır.”

Allah (c.c) habibini müjdeliyor ve sen üzülme, biz sana yeryüzünün Kevser'i olan Fatıma'yı verdik. Senin neslin Ali, Hasan ve Hüseyin'den devam edecek, haberini veriyor. Bu mübarek sürenin Ehlibeyt hakkında olduğu kabul görmektedir.

Kur'an'da yine şöyle buyuruluyor:

“De ki: “Buna karşılık sizden o yakınlarımı (Ehl-i Beyt'im) sevmekten başka bir mükâfat istemem.” İyilik yapana, yaptığı işteki iyiliğini artırırız. Kuşkusuz, Allah bağışlayandır ve şükrün karşılığını verendir.”⁽¹⁾

Burada şunu anlıyoruz ki Ehlibeyt'i sevmek, onlara tabi olmak her inanan Müslümana farzdır.

Kur'an'ın bir başka ayetinde:

“Gelin oğullarımızı ve oğullarınızı, kadınlarımızı ve ka-

1- Şura/23.

dınlarınızı, kendimizi ve kendinizi çağıralım, sonra mübahele (beddua) edelim de Allah'tan yalancılar üzerine lânetdileyelim.”⁽¹⁾

Yukarıda vermiş olduğum bu mübarek ayet, Mubahale ayeti olarak geçmektedir. Bir kısım Necran kabilesinden olan kimseler Resulullah'ın huzuruna gelip, Hz. İsa (a.s) hakkında sorular sordular. Resul-ü Ekrem onlara, Meryem Suresinden onların sorularını cevapladı. Fakat onlar bir türlü inanmadılar. İşte bu konuşmanın ardından lanetleşme ayeti indi. O kabilenin insanları, o yere geldiklerinde gördüler ki, Resul-ü Ekrem'in yanında çocuklardan maksat Hasan ve Hüseyin (a.s), kadınlardan maksat Hz. Fatıma (a.s), kendi nefsinden kastettiği de Hz Ali (a.s) vardı.

O kabilenin yetkilisi şöyle dedi:

Bu lanetleşmeye yaklaşmayın. Ben öyle yüzler görüyorum ki, burada hepimiz helak olabiliriz.

İşte bu mübarek Mubahale Ayeti de Ehlibeyt'in şanında nüzul olmuş, onların hakkındadır demişlerdir. Böylece onlara tabi olmak, onları sevmek bütün Müslümanlara farz kılınmıştır.

Kur'an'da, Ehlibeyt hakkındaki ayetlerden bazıları:

“Onlar, adaklarını yerine getirirler ve şerri (kötülüğü) yaygın olan bir günden korkarlar. Kendi canları çektiği hâlde, yemeği yoksula, yetime ve esire yedirirler. “Biz size, ancak Allah rızası için yediriyoruz; sizden ne bir karşılık istiyoruz, ne de bir teşekkür. Biz, asık suratlı, sert bir günden dolayı Rabbimizden korkuyoruz (derler.)” Böylece Allah, onları o günün fenalığından korur ve onları parlaklık ve sevince kavuşturur.”⁽²⁾

1- Al-i İmran/61.

2- İnsan/7-11.

Bu mübarek ayetler de Ehlibeyt'in hakkındadır. Bütün bunlar büyük faziletleri ifade etmektedirler ki, verdikleri karşısında bir teşekkür dahi istemiyorlar. Sadece biz Allah için verdik diyorlar. Ama bizler öyle değiliz, ille de bir teşekkür bekleriz. Burada şunu anlıyoruz; Allah katında makbul olan, birine bir iyilik yaparken, bundan karşılık beklememektir.

Yine Kur'an'da Ehlibeyt hakkında indiği bilinen ayette Allah şöyle buyuruyor:

“Ey Ehlibeyt! Allah sizden her türlü kiri, suçu gidermek, sizitertemizkılmadiler.”⁽¹⁾

Bu mübarek ayet de Ehlibeyt'in tertemiz, masum olduklarını inananlara bildirmektedir. Bu da onlar için büyük bir fazilettir.

Ehlibeyt hakkında yine bir başka ayette şöyle buyruluyor:

“Ey inanalr sizin dostunuz, veliniz ancak Allah'tır ve Peygamberidir. Namaz kılrken, rükû halindeyken zekât verenlerdir.”⁽²⁾

Rükû halindeyken parmağındaki yüzüğü veren Hz. Ali'dir, demişlerdir. Buradan da anlaşıyor ki, Allah ve Resulünden hemen sonra, tüm inanan Müslümanların velisi Hz. Ali'dir. Bu da çok büyük bir fazilettir.

Ne gariptir ki, bu ayetlerin yorumları böyle kabul görmüşse de, ondan sonraki olayların, hadiselerin bu yönde gelişmediği ortadadır. Bunun içindir ki, o gün yapılan yanlışlıklar yüzünden Müslümanların idaresi saltanata dönüşmüş, böylece Emevîler ve Abbasiler saltanatı İslam tarihinde ortaya çıkmıştır. İşte Allah Resulü bunun böyle olabileceğini bildiği için, Gadir-i Hum'da bu ayetin hükmü gereği: “Ben her kimin mevlası, velisi isem, işte bu Ali'de onun mevlası, velisidir.”

1- Ahzab/33.

2- Maide/55.

Muhteremler, şüphesiz Allah ve Resulü de neylerse güzel eyler. Allah ve Resulünden buraya kadar vermeye çalıştığımız örnekler şüphesiz bunlardan ibaret değildirler. Ama biz bu örneklerden de anlıyoruz ki, ikinci emanet olma hakkı bizzat Allah'ın emri üzere Ehlibeyt'e verilmiştir. Biz bu hükümlerden bunu böyle anlıyoruz. Burada bilmemiz gerekir ki, her ilim ve bilim dalı onun kendi asıl uzmanından alınırsa daha sağlam ve güvenilir olur. Eğer bir insan, İslam'ı kabul edip, Allah'a iyi bir kul olmak istiyorsa mutlaka Kur'an ve Ehlibeyt'e başvurmalıdır. Çünkü ilahi emirleri, gaybî hikmetleri en iyi bilenler bunlardır. Sağlam kapı bu kapıdır. Bu kapıyı Allah (c.c) emretmiş. Resul-i Ekrem insanlık için bu ikiyi kurtuluş yolu olarak bildirmiştir. Çünkü Allah Teâlâ'nın anlaşılmayan halleri, bizim idrakimize sığmayan sırları ve hikmetleri vardır.

Bu konuları anlayan Allah'ın seçkin kulları olan peygamberler, hak imamlar bu bilgilere sahiptir. Onlar bu dünyada olup biteni bildikleri gibi, ahiret sonucu hakkında da yeğün olarak bilgi sahibidirler. Bunun içindir ki her daldaki okuyan bilim adamlarının yeri dolar ama peygamberlerin, imamların yerini doldurmak mümkün değildir. Buraya kadar verdiğimiz örnekler ile bunun böyle olması gerektiği apaçık ortadadır.

Onun içindir ki bazı şairler: "Ali de bir beşerdir ama biz anlayamadık ki o nasıl bir beşerdir." demişlerdir.

Şimdi de sevgili Peygamberimizin Ehlibeyt'i hakkında söylediği bazı hadisler vermeye çalışalım ki hak neredendir bilelim.

Peygamberimiz şöyle buyuruyor:

"Ey insanlar! Sakın ola ki benim Ehlibeyt'imın önüne geçmeyin, onlardan geri de kalmayın, onlara akıl vermeye de kalkışmayın. Çünkü onlar sizin bilmediklerinizi bilirler."

Yine bir hadiste şöyle buyuruyor:

“Ehlibeyt’imin misali, Nuh’un gemisi misalindedir. Bu gemiye binen kurtulur, binmeyen helak olur.”

Allah Resulü başka hadislerde şöyle buyuruyor:

“Kim benim Ehlibeyt’imi benden ayrı görürse o bizden değildir. Çünkü onlar bendendir ve ben de onlardanım. Ehlibeytimi seven beni sever, beni seven Allah’ı sever. Benim Ehlibeyt’im’in düşmanı benim de düşmanımdır, benim düşmanım ise Allah’ın düşmanıdır. Allah’a düşman olanın yeri ateştedir.”

“Ali hak ile hak da Ali ile beraberdir. Dünya ne kadar dönerse dönsün.”

“Ali bana göre Harun’un Musa’ya olan menzilindedir. Ancak benden sonra Peygamberlik yoktur.”

“Ali’nin misali, bedendeki baş gibidir.”

“Ey insanlar! Eğer Âdem’i, Nuh’u, İbrahim’i, Musa’yı, İsa’yı görmek istiyorsanız Ali’ye bakın.”

“Ya Ali! Sen benim vasimsin, sen benim borçlarımı ödeyensin, sen benim dünya ve ahiret kardeşimsin.”

“Kızım Fatıma benim bedenimden bir parçadır. Onu inciten beni incitir, beni inciten Allah’ı incitir. Allah’ı incitenin yeri ateştir.”

Başka bir hadisinde ise şöyle buyurur:

“Benim kızım Fatıma her kime gazaplanırsa, ona Allah da gazaplanır.”

Bu hadisler Ehlişünnet’in kaynaklarında da vardır. Ne acıdır ki gerek sağlığında ve gerekse son günlerinde Ehlibeyt’e karşı yapılan düşmanlıklarla Hz. Fatıma’yı incitmişlerdir.

Peygamberimiz şöyle buyuruyor:

“Hasan ve Hüseyin’in canlan benim canımdan, tenleri benim tenimden, kanları da benim kanımdandır.”

“Ben ve Ali bir ağacın kökleriyiz. Kızım Fatıma, torunlarım Hasan ve Hüseyin o ağacın dallarıdır. Bizim Şia’mız da ağacın meyveleri ve yapraklarıdır.”

Tabidir ki sevgili Peygamberimizin Ehlibeyt’i hakkında söyledikleri bunlarla sınırlı değildir. Ancak gerek Kur’an-ı Kerim’den vardığımız örneklerle ve gerekse vermeye çalıştığımız bu mübarek hadislerle, bu iki emanetin ne denli önem taşıdığını anlamış olduk diye düşünüyorum. Buradan ifade edelim ki, bunlara sarılan kurtulur. Ali’siz Alevilik diyenler, bu değerlerden ayrı kalanlar helak olur. Biz vermeye çalıştığımız bu örneklerden bunu böyle anlıyoruz.

ON DÖRT MASUM'DAN NASİHATLER

Değerli kardeşlerim, sevgili can dostlarım! Bizler güzel Türkiye'mizde tüm milletçe beraber yaşamak, o ülkenin dertleriyle dertleşmek zorundayız. Bu ortamı yakalamak içinde evvela bizler nerede hataya düşüyoruz, üzerimizde oynanan oyunlar nelerdir, bu oyunlardan nasıl kurtulabiliriz, bütün bunları da bilmek zorundayız. İnsanlık tarihinde üç şey çok önem arz etmektedir. Bunların birincisi dini inanç, ikincisi namus ve üçüncüsü ise vatandır. İnsanlar buna karşı yapılanı affetmez.

Bizim ülkemizin insanı Müslüman bir halktır. Asıl manadaki Aleviliğin ise bu Müslümanlığın özü olması gerekmektedir. Ancak asırlardır âlimsiz kalışımızın neticesinde, bizim aramızda derin bir boşluk oluşmuştur. Bunu fırsat bilen bazı kimseler Alevilik adına çıkıp diyorlar ki; efendim Alevilik din değildir, Aleviliğin orucu, namazı yoktur, Kur'an-ı Kerim'in hükmü geçmiştir, gibi aslı astarı, kaynağı olmayan maksatlı sözler söylüyorlar. Nifak içeren bu gibi oyunlar işlerimizi her gün biraz daha zorlaştırmaktadır. Bu yanlış gidişe bu toplumun mensupları olarak, birilerinin artık durun(!) demesi gerekmektedir diye sesleniyorum. Şimdi gelin biz Aleviler olarak, On Dört Masum, On İki İmam'ımızdan dersler alarak faydalanalım. Bizler için hangi söylemler hayırlıdır, Ali'siz Alevilik diyenler mi yoksa bu mübarek şahsiyetler mi? Ona bakalım. Tabi ki hatırlatmak benden, takdir sizindir diyorum.

Sevgili Peygamberimiz buyurur:

“Benden sonra zina çoğalırsa o zaman beklenmedik ani ölümler de çoğalır.” (Tıpkı şu günümüzde olduğu gibi)

Yine şöyle buyuruyor:

“İnsanlar ölçüyü eksik tuttuklarında Allah da onları kıtlığa duçar eder. Zekâtlarını vermediklerinde ise Allah da onlardan bereketini esirger. Hüküm vermekte adaletsizlik yaptıkları zaman, zulüm ve tecavüzde onlara yardım etmiş olurlar. O zaman da Allah (c.c) onlara başka belalar musallat eder. Yakınlarıyla ilişkilerini kestiklerinde onların malları da kötülerin ellerine geçer. Benim Ehlibeyt’imin iyilerine uymadıkları zaman Allah da onların başına kötülerini geçirir.”

Ne güzel söylemiş Allah Resulü, Müslümanlar bu iki emanete sahip çıkmış olsalardı, Emevî ya da Abbasi saltanatı diye bir şey olmayacaktı. Bugün İslam âleminin bir ana merkezi olurdu. Söz, fetva bir yerden çıkardı. O zaman dünyada başka bir din kalmazdı diye düşünüyorum.

Resul-i Ekrem buyuruyor:

“Cahillikten daha kötü bir fakirlik, akıldan daha faydalı bir servet, bencillikten daha korkunç bir yalnızlık yoktur.”

Yine bir hadisinde şöyle buyuruyor:

“İlim öğrenmek ibadettir. Onu okumak, onu ehline öğretmek Allah’a yakınlaşmaktır, ilim doğuştan mezara kadar kadın ve erkek herkese farzdır.”

Buradan da anlaşılıyor ki sevgili Peygamberimiz insanlığa yararlı olan her türlü ilim ve bilime karşı değil, aksine tam yanındadır demek lazımdır.

Şimdi de Peygamberimizin hak vasisi, ikinci emanetin başı, evliyaların şahı Hz. Ali (a.s) ağamız buyurur ki:

“Ey insanlar! Bilin ki bizim hakkımızı gereği gibi tanımayanlar, gece gündüz durmadan ibadetle meşgul olsalar yine de onlara cennet nasip olmaz. Çünkü biz dinin hazinedarları, ilmin de kandiliyiz. Bizden bir kandil söndü mü diğeri yanar.”

“Şayet bir amelin arkasında cennet varsa o amel kötü amel değildir. Ama bir amelin ardında cehennem varsa o amel de iyi amel değildir. Bilin ki bu dünya sizin için imtihan yeridir, ahiret ise hesap günüdür.”

“Bize sarılan bizimle olur. Bizi terk eden helak olur. Kim kalbinden bize kin ve düşmanlık beslerse o kişi cehennem ateşinin en aşağısında olur.”

Takdir edersiniz ki, Hz. Ali’yi (a.s) anlatmak benim gibi birinin kârı değildir. Onun hakkında, ağaçlar kalem, denizler mürekkep olsa, Hz Ali’yi (a.s) gereği gibi anlatamazlar diyenler olmuştur. “Yedi iklim dört köşeden Ali’yi gördüm Ali’yi” diyenler boşuna dememişlerdir. Allah (c.c) bizleri şefaathlerinden ayırmasın. Bize göre onlar ne söyleseler Allah ve Resulünün emirlerini söylerler; öyle ise bizim asıl Aleviler olarak Sevgili Peygamberimizin (s.a.a) söyledikleri ne kadar uyulması gereken söz ve emirler ise On İki İmam’ımızın söyledikleri söz ve emirler de aynen isabetli ve değerlidirler. Bizim görevimiz onlara uymaktır, onları terk etmek değildir.

Bütün âlemlerin kadınlarının en üstünü olan Hz. Fatıma (a.s) şöyle buyuruyor:

“Ey Allah’ın kulları! Bilin ki Kur’ân-ı Kerim sizin aranızda bir ilahi rehberdir. Kur’ân aranızda bırakılan son hüccettir. O Allah’ın doğru söyleyen natık kitabıdır. Kur’ân’ın nuru aydınlatıcı, ışığı parlaktır. Onun delilleri aşikârdır. Sırları açıktır. Onun zahirleri görünendir. Ona hakkıyla uyanlara gıpta edilir.”

“Allah, insanları kendi dinlerinden saparak ateşe, putlara taptıklarını görünce, babam Hz.Muhammed’in (s.a.a) vasıtasıyla karanlıkları aydınlattı, kalplerdeki düğümleri, gözlerdeki şaşkınlığı giderdi.”

Evet, kulakları çınlasın biz de Ehlibeyt’i, Hz. Fatıma’yı (a.s) seviyoruz diyen hanım kardeşlerimize şunları demek gerekir. İnsanoğlu kadın ve erkekten ibarettir. Ancak Hz. Fatıma (a.s) kadın cinsini temsil etmektedir. Şu günümüzdeki yozlaşan kültür değişimi kimseyi aldatmamalıdır. Kadın ve erkek kim olursa olsun, bu ölçülere göre sorgulanacak, bu çılgınlıkların hesabı da mutlaka sorulacaktır, demişlerdir.

İmam Hasan şöyle buyuruyor:

“Ey insanlar! Bilin ki bir kişi hidayet ne olduğunu anlamadıkça, o kişi takvaya ulaşmaz. Bilin ki Allah (c.c) sizi boşuna yaratmadı. Sizi kendi halinize bırakacak da değildir. Kim Allah’a karşı onun emirlerini kılavuz edinirse en doğruya hidayet etmiş olur. Allah’a sığınan bir kimse emniyettedir.”

“Sen kendi bildiklerini başkasına öğret, onların bildiklerini de sen öğren. Böylece sen de bilmediklerini öğrenmiş olursun.”

Hak ile batılın arası dört parmaaktır. Gözünle gördüklerin haktır ama kulağınla duyduklarının çoğu batıldır.”

‘En iyi gören göz hayrı gören gözdür. En iyi kulak nasihat dinleyen kulaktır. En iyi kalp şüphelerden arınan kalptir.”

Bu mübarek sözlerin her biri birer kitap olacak kadar anlamlı ve değerlidirler.

İmam Hüseyin (a.s) buyurur:

“Ey insanlar! Allah’a karşı takvalı olun. Bilin ki hoş olmayan ölümün gelip size çatmasına az kalmıştır. O ölüm

ki sizi bir daha amel etmekte alıkor. Öyle ise yaşadığınız günlerin kıymetini bilin, yoksa ölüm sizi öyle bir yere atar ki orada ne dostlar ziyaret edilir ve ne de yardım isteyenlerin yardımına koşulur.”

“Bilin ki insanları memnun etmek için Allah’ı gazaplandırmak doğru bir davranış değildir.”

“Ey Allah’ım! Acaba seni kaybeden ne bulmuş, seni bulan ne kaybetmiş?”

İşte böyle buyuruyor İmam Hüseyin. Eğer Hüseyin’i sevdiğimizde samimiyse; Hüseyin’in Ehlibeyti’ni tanımak, onları yaşamak zorundayız. Bunu yapmıyorsa Kur’ân’ı Kerim’i yaşamıyorsa onlar bizi asla sevmeyeceklerdir.

İmam Zeynel Abidin buyuruyor:

“Sakın yalancı ile dost olma. Zira yalancı serap gibidir. İnsana uzağı yakın, yakını da uzak gösterir. Ahmakla da dost olma, zira ahmak sana faydalı olayım derken zarar da verebilir. Fasıkla da arkadaş olma, çünkü fasık bir kazan yemeğe ya da ondan daha aza seni satabilir.”

“Yaptığın günaha sevinme. Çünkü günaha sevinmek, onu yapmaktan daha kötüdür. İşlerin en iyi anahtarı doğruluk, en iyi sonucu da vefadır.”

İmam Zeynel Abidin (a.s) bizim en çilekeş İmamımızdır. Daha çocuk yaşta iken Hz. Ali’nin (a.s), sonra amcası İmam Hasan’ın (a.s) ölümüne, daha sonra Kerbela musibetinin tamamına şahit olmuş; kardeşleri Ali Asgar’ın, Ali Ekber’in, İmam Hasan’ın oğlu Kasım’ın, amcası Hz. Abbas’ın şahadetlerine şahit olmuş ve bu musibeti birebir yaşamıştır. İmam bununla kalmamış, Ehlibeyt’in kadın ve çocuklarıyla birlikte esir alınarak Şam’a götürülmüştür.

İmam orada halka karşı:

“Ey insanlar! Bilin ki Peygamberin oğlu benim, Ali el-Murtaza'nın oğlu benim, Fatıma'nın oğlu benim” diyerek çok etkili, uzun bir konuşma yapmıştır.

İmamın Kerbela'da hasta olduğu için sağ olarak kurtulmuş olması başlı başına bir mucizedir. İmamet onunla devam etmiştir. Allah (c.c) bizleri şefaathlerinden mahrum etmesin diyorum.

İmam Muhammed Bakır (a.s) şöyle buyurmakta:

“Bizim yolumuzda olanlar, Allah'tan çekinen, O'na itaat eden kimselerdir. Onlar orucunu tutar, namazını kılar, fakir ve yoksul kimselere karşı kendisini sorumlu sayarlar. Onlar kavimleri arasında doğru konuşan insanlara iyilikte bulunan mümin kimseler olarak tanınırlar.”

“Kıyamet günü en çok üzülecek olan kimse, birinin adil ve güvenilir olduğunu söyledikleri halde onu bırakıp kötülerin peşine düşen kimselerdir.” İmam bunu derken ne güzel söylemiş.

Düşünelim ki biz bu gün böyle değil miyiz? On İki İmam'ın hak olduklarını dilimizle söyleriz ama onları bırakıp başkalarının peşinde koşmaya devam ederiz.

İmam şöyle buyuruyor:

“Dili doğruyu söyleyenin ameli temiz olur. Niyeti iyi olanın rızkı çoğalır. Ailesiyle iyi geçinenlerin ömrü uzar.”

Ben de diyorum ki, çağ değişmekle, bu mübarek sözler değerini kaybetmez. Bana göre kurtuluş yolu bunların gösterdiği yoldur.

İmam şöyle buyuruyor:

“Kim insanlara iyi bir hidayet yolu gösterirse, o yolda iyi olanların sevabı kadar sevap alır. Kim ki kötü işler öğretirse, ona da o yolda gidenlerin günahı kadar günah yazılır.”

İmam Cafer Sadık şöyle buyuruyor:

“Bizim dostlarımızın her hâlükârda ameline bakıp kendisini hesaba çekmesi gerekir. Şayet iyi işler yapıyorsa onu artırmalıdır. Şayet yaptığı iş kötü iş ise onu da tövbe edip terk etmelidir.”

“İmanla birlikte olmayan amel kabul görmez ama amel olmadan da iman olmaz.”

“Her şeyin bir temeli vardır, İslam’ın temeli ise biz Ehlibeyt’iz.”

“Bir insan günahı gizli yaparsa yalnız kendisine zarar verir, onu aşikâr yaparsa topluma zarar verir.”

İmam Muhammed Bakır (a.s) ile imam Cafer Sadık’ın (a.s) yaşadıkları zaman Emevîlerin yıkılışıyla Abbasilerin onların yerine geçmesine denk gelmiştir. Bu sebeptendir ki, onlar saltanat kavgası verirlerken bu iki imamımız ise ilme yönelmişlerdir. O devirde, bugün de dünyada kabul edilen ilim, irfan, felsefe ve matematik üzerine çok geniş çalışmalar yaptıkları bilinmektedir. Bu ilimlerin tamamı bütün İslam âlemine ulaştığı gibi; yine tüm dünyada kabul gören cebir ilmi gibi ilimler insanlığın tamamına yayılmıştır. Bunun içindir ki İmam-ı Azam Ebu Hanife’nin şu sözü çok meşhurdur:

“Ben ömrümde İmam Cafer Sadık’tan üstün âlim ve abid bir kimse görmedim. Eğer son iki senemi ondan okumasaydım Numan helak olurdu.” Buyurmaktadır.

Dr. Ali Şeriatî, yazdığı “Hür Düşünce” adlı eserinde buyurur ki:

“İmam Cafer Sadık’ın ilim merkezinde dört bin öğrenci öğrenim görüyordu. Bu mektebin muallimi İmam Cafer Sadık idi. Burada sadece fıkıh, tefsir, hadis, kıraat, kelim ve ahlak derslerinden başka, İmam’ın talebesi olan Cabir Bin Hayyan’ın o çağa uygun ilmin gelişmesi için felsefe-

den musiki tekniğine kadar olan ilimler de bu merkezden verilmektedir. Burada kimya üzerine yazılan beş yüz kadar eser çalınmıştır. Bu ilimlerin Avrupa'ya kaçırıldıkları bu eserde yazılıdır. İşte bu imamlar bizim imamlarımızdır. Tabi ki Alevilik din değildir, oruç, namaz da bizim değildir, diyenlerin imamları değildirler. Kur'an-ı Kerim var olduğu için imamlık makamı Allah'ın bir lütfu olarak onlara verilmiştir."

İmam Musa Kazım ise şöyle buyuruyor:

"Ey insanlar, bilin ki bedeninin aydın olması göze bağlıdır. Göz aydın olursa beden de aydın olur. Ruhun aydın olması akla bağlıdır. Kul akıllı olursa rabbini tanır."

"Her şeyin bir nişanesi vardır. Akıllı insanın nişanesi tefekkür ve düşündürmektir."

Evet, İmam Musa Kazım, (a.s) kul akıllı olursa rabbini tanır derken, insanı düşünmeye davet etmektedir. Allah (c.c) bu düşüncüyü bize de nasip etsin. Bizler bu güzel imamlarımız varken onları gereği gibi tanımıyor, onların yerine bir Bektaşî varmış da, oruç tutup namaz da kılmamış, Ali bizim namazımızı kılmış, gibi nefsimizin hoşuna giden şeylerle kendimizi avutuyoruz diye düşünüyorum.

İmam Rıza şöyle buyuruyor:

"Bizi tanımak isteyenler bilsinler ki biz Allah'tan başka ilah olmadığına, Hz. Muhammed'in (s.a.a) onun kulu ve Resulü olduğuna inanırız. Bizim için Kur'an-ı Kerim haktır ve eksiksiz olarak doğrudur. Kur'an'ın sırlarını en iyi bilen Resulullah'tan sonra vasilerin üstünü, müminlerin emiri Hz Ali'dir (a.s). İmam Hasan (a.s), İmam Hüseyin'dir (a.s). Onlardan sonrada devam eden imamlardır. Şunu herkes iyi bilsin ki Kur'an ve sünnet hakkında hiç kimse Peygamberin zürriyetinden daha üstün, daha bilgili değildir!"

Evet dostlarım, İmamı Rıza (a.s) da böyle diyor. Ben de İmam'ın bu söylediklerine canı gönülden inanıyor ve böyle anlıyorum. Allah (c.c) bizleri şefaatlerinden ayırmasın diyorum.

İmam Muhammed Taki (a.s) şöyle buyuruyor:

“Biz inanırız ki, Allah Teâlâ insanı kendi kudretiyle yaratmıştır. İnsana kulluk yapma gücünü de vermiştir. Allah Teâlâ kendi iradesiyle bir kısım şeyleri farz kılmış, bir kısım şeyleri de yasaklamıştır. Bu dine inanan bir insanda bu emirlere uymayı kabul etmiştir. Bu emirlere isyan edenler ise, onlar Allah tarafında kınanmışlardır. Onun hikmeti ve adaleti açıktır. Allah risaletini son olarak ceddim Hz. Muhammed (s.a.a) ile tamamlamıştır. Artık kim bu emirlere uyarsa kazanacak, kim isyan ederse ona da Allah'ın adaleti icra olacaktır.”

Allah (c.c) bizleri korusun demekten başka bir söz bulamıyorum.

İmam Ali Naki buyuruyor;

“Günahtan sonra tövbeyi geciktirmek aldanmaktır. Günah işlerken Allah'a bahaneler aramak şaşkınlıktır.”

“Allah'ın öyle sevdiği yerler vardır ki oralarda kendisine dua edilmesini sever. İşte dedem İmam Hüseyin'in türbesi de bu yerlerden birisidir.”

Ne diyelim, Allah Zülcelal bizlere de bu dünyada iken onların ziyaretlerini, ahirette ise şefaatlerini nasip etsin.

İmam Hasan Askeri şöyle buyurur;

“Kim bu dünyada kör olarak ölürse, o kişi ahirette de kör olarak yargılanacaktır. Ancak bu körlük zahiri körlük değildir. Bu körlük kalp gözünün körlüğüdür. Bu körler Allah'ın dinini, peygamberin imamlarını tanımayan körlerdir.”

“Allah sizlere bazı vazifeleri farz kılmış ise size muhtaç olduğundan değildir. Sizler haktan vazgeçip nereye gidiyorsunuz?”

Son İmamımız, İmam Muhammed Mehdi (a.s) ise şöyle buyurmaktadır:

“Ey Müslümanlar! Bilin ki ben Allah’ın yeryüzünde bıraktığı son hüccetim. Yüce Allah bize konuşma fırsatı verdiğinde o zaman hak aşikâr, batıl yok olacaktır. Benim gaybetimden yararlanmak, bulutların arkasında kaybolan güneşten yararlanmak gibidir.”

Sevgili dostlarım, bu mübarek şahsiyetlerin insanlık yararına söylediklerinden doyup, usanmak mümkün değildir. Bu mübarek söz ve nasihatlere bir değer biçmek de imkânsızdır. Onların söyledikleri sözlerin sayısının ne kadar olduğunu kesin bilemiyorum. Ancak mesela Nehcü’l-Belağa gibi, Tuhefu’l-Ukul ya da Usul-u Kafi gibi ya da Biharu’l-Envar, A’yanu’ş-Şia gibi Hz. Ali (a.s) divanı ve On Dört Masum’dan Kırk Hadis kitaplarının verdikleri bilgiye göre imamlarımıza ait olarak otuz üç bin söz ve nasihatleri olduklarını okumaktayız. Daha başka Ehlibeyt’in kaynaklarından da sayısız sözleri mevcuttur. Biz de bu güzel nasihatleri bu ana kaynaklardan siz okuyucularımın istifadesine sunmakla bahtiyar oluyoruz.

Sevgili kardeşlerim, buruya kadar gücümüz ve bilgimiz nispetinde İslam Dini’nin özünde olması gerekenleri anlattık. İslam’ın kâmil manada ilelebet kalıcı olması için inananlara Kur’ân ve Ehlibeyt’i iki emanet olarak bıraktığını anlattık. On Dört Masum, On İki İmam’dan örnekler sunduk. Müslüman âleminin bugün bilgide çağın çok gerisinde kalmış olmasının sebebinin, bu iki emanete de sadık kalmadıklarından dolayı olduğunu söyledik. Zamanla Kur’ân bize yeter, Ehlibeyt’e ihtiyaç yok demişlerdir. Ancak görüyoruz ki, Kur’ân-ı Kerim de

tek başına yetmemiştir dedik. Eğer Kur’ân-ı Kerim tek başına yetseydi Müslümanların başına saltanatlar, krallar, sultanlar musallat olmazdı dedik. Eğer velayet, imamet hakkı korunmuş olsaydı, İslam dünyası çok daha farklı olurdu dedik. Ne yazık ki böyle olmadı. Bunun yerine Ehlibeyt’e olan o cahiliye devrinde kalan düşmanlık devam edip günümüze kadar gelerek Emevîler döneminde Hz. Ali’ye seb (lanet) edildiği bilinen bir gerçektir.

Hadis kaynaklarında şöyle geçmektedir. Ravi diyor ki:

“Bir gün İbn Abbas Kâbe’deydi. Orada, Şam’dan gelen bir kabileyi gördü ki, onların kendi aralarında Hz. Ali’ye seb ettiklerine şahit olur. Hemen yanlarına yanaşır. Onlara sorar, burada Allah ve Resulüne seb eden, söven kimdi? Onlar, haşa kimse Allah ve Resulüne sövmedi, dediler. Peki, Ali’ye seb eden, söven kimdi sorusuna biz seb ettik dediler. İbn Abbas onlara dedi ki, ben Resulullah’tan duydum, buyurdu ki; “Bilin ki Ali’ye söven bana sövmüştür. Bana sövmüş olan ise Allah’a sövmüş olur.”

Ancak bunca olumsuzluklara rağmen Hz. Ali (a.s) buyurur:

“Hakkın nişanelerini kötülerle kıyaslamayın. Hakkaniyet ölçülerine vurun.”

Demek ki, bizlerin de aynen hakkı temsil eden imamlarımız gibi, İslam’ın değerlerini Emevîler’in, Abbasiler’in ya da zalim saltanatların durum ve davranışlarıyla değil de On Dört Masum, On İki İmamın bizlere sundukları duruma göre hareket etme zorunluluğumuz vardır. Bana göre bizim asıl üzerinde durmamız gereken husus şu olmalı ki, eğer Emevîler ya da Abbasiler kendi saltanatları uğruna Ehlibeyt’e yeterince uymamışlarsa, o zaman diğer mezhepler o dönemlerin etkisinde yazılan eserlere kanmaktadırlar. Bu yüzden başkaları yeterince Ehlibeyt’e sahip çıkmıyorlarsa acaba biz Aleviler

olarak burada yapmamız gerekeni yapıyor muyuz, yapmıyor muyuz ona bakalım.

Yoksa başkalarının hatalarını tekrarlamak bize bir fayda getirmeyecektir. Tam tersine her zaman zarar da getirebilir. Bizim Aleviler olarak aramızda gereken cevap, başkalarının Ehlibeyt'e yeterince ve ya neden uymadıkları olmamalıdır. Onun yerine bizler bu iki emanet edilen Kur'an ve Ehlibeyt'e uyuyor muyuz, uymuyor muyuz olmalıdır. Bu iki emanetin ağırlık ölçüleri aynıdır. Bu görüş bizim kişisel görüşümüz değildir. Allah'ın Resulü bunu böyle haber vermiştir. Bu iki emaneti gereği gibi tanımak ve yaşamak insana mutluluk verir. Yoksa bu ilahi hükümleri yok sayarak mutlu olmak mümkün değildir. Şöyle insanca düşündüğümüzde, gelişen ve yaşanan hadiselerle baktığımızda, insanlık hiç de mutlu görünmemektedir. Eğer Allah'a kul olduğumuza inanıyorsak, O'nun insanlığa sunduğu nimetlerin kıymetini bilmek zorundayız.

Düşünelim ki insanlar arasında en ufak bir iyilik bile karşı tarafa teşekkür etmeyi gerektirmektedir. Rivayetlerde vardır ki, bir gün Hz. İsa (a.s) sahrada gezerken adeta kötürüm olan bir kişinin aşkla Allah'ı zikir ettiğini görür.

Adamın şöyle dua ettiğini duyar: "Ey Allah'ım, şu ağaçların yapraklarının sayısı kadar sana şükür ediyor ve teşekkür ediyorum."

Hz. İsa (a.s) adama yaklaşır ve buyurur: "Ey insanoğlu! Sen Allah'a ne güzel dua ediyorsun. Oysaki sen hasta ve kötürümsün, buna sebep nedir?"

Hasta adam şöyle cevap verir: "Efendim, Allah bana öyle bir kalp vermiş ki, ben bu halimle de onu tanıyabiliyorum. Hâl-buki dünyada öyle sağlıklı, öyle zengin insanlar var ki, onların kalplerinde Allah sevgisi yoktur. İşte bana böyle bir kalp,

böyle bir sevgiyi verdiği için ben bu münasebetle ağaçların yaprakları kadar O'na şükür ediyorum.”

Rivayet odur ki, Hz. İsa (a.s), o adamın durumundan memnun kalır. Allah'ın izniyle onun hastalığını giderir. Adam da bu vesileyle sağlığına kavuşmuş olur.

İşte her şeyde bir hikmet olduğu gibi, Kur'ân ve Ehlibeyt'te de insanlık için çok büyük hikmetler vardır. Bunun içindir ki, bize göre Kur'ân ve Ehlibeyt'e uyulmadıkça; ister sunni, ister Alevi olsun, kâmil manada iyi bir Müslüman olunamaz. Çünkü Alevilik kelime olarak Hz. Ali'nin ev halkından başlayarak soyuna verilen bir isimdir. Bu ismi bir zamanlar Mısır'da Fatimi'lere nispet vermişlerdir. Sonra bilhassa Anadolu'muzda Ali'yi sevenler On İki İmamlara tabi olanlar manasında, bilhassa 15 yy. sonra bu isim bizlere de nispet edilmiştir.

Oysaki 11. yüzyılda Anadolu'ya gelen Anadolu erenlerinin tamamı, İslami inançları Kur'ân ve Ehlibeyt'e göre yürütmüşlerdir. Osmanlı devletinin ilk kuruluşu da sonradan olduğu gibi değil de, kuruluş amacı Kur'ân ve Ehlibeyt'in yorumuna uyularak kurulmuştur. O tarihlerde Anadolu'ya gelenlerin, o zamanın insanları arasında nüfus sahibi olan Mevlana, Hacı Bektaş-î Veli, Şeyh Edebali, Ahi Evran Baba, Hacı Bayram-ı Veli, Haydan Sultan, Şemsi Tebrizi, Taptuk Emre, Yunus Emre'ler gibi büyük şahsiyetlerin İslami yorumları Kur'ân ve Ehlibeyt'e göre olduklarını görmekteyiz. Bunu kimse inkâr edemez, iyice araştırdığımızda Anadolu'daki İslam'ın yorumu Arabistan'da uygulanan Emevî ya da Abbasilerin İslami yorumlarından çok farklı olduklarını görmekteyiz. Zannedsem bunun böyle olduğunu anlamak için okuyup araştırmak yeterli olacaktır. Düşünün ki 15. yy.'a kadar olan devrede İslam adına Anadolu'da bir aydınlık, Arap yarımadasında İslam adına iki saltanat döneminde miras kalan bir karanlık

görüyoruz. Bunlar kendisini gösteriyor. O zamanların yönetiminden saltanatlar diye söz ediliyorsa, sevgili Peygamberimizin Ehlibeyt'ine onca zulümler reva görülmüş ise, Müslüman âlemini temsilen bir ana merkezi yoksa, bunlar karanlıklar değil de nedir? Bunun içindir ki biz bunu iddia ediyoruz. Var olan kaynaklar, türbelerdeki kitabeler, bu iddiamızı doğrular niteliktedir.

Anadolu'da gelişen İslamiyet Kur'ân ve Ehlibeyt olarak gelmeye başlamış Osmanlı devletinin kuruluşunun amacı da böyle başlamıştır, ta ki Yavuz Selim dönemine kadar. Şayet bir yerde İslamiyet Allah Resulü'nün bıraktığı bu iki emanet olan Kur'ân ve Ehlibeyt olarak yaşıyorsa, orada Alevilik, Sünnilik olmaz, onun yerine İslam olur, Müslümanlar olur diye düşünüyorum.

Değerli dostlarım, şunu bilelim ki her zaman ve her yerde zalimler de olacak mazlumlar da olacaktır. Ancak bunlara kızarak hakkı terk etmek doğru değildir.

Sevgili Peygamberimiz buyurur;

“Ya Ali! Ben ve sen bir ağacın gövdesi gibiyiz. Kızım Fatıma, torunlarım Hasan ve Hüseyin o ağacın meyvesidirler. Sizin izinizden gidenler o ağacın dallarıdır.”

Ey Âl-i Muhammed'in, Ehlibeyt'in dostları! Gelin içimizdeki kini, kibri bir tarafa bırakalım, gelin bu ağacın dalları olmaya gayret sarf edelim. Bilin ki Ehlibeyt'in izinde olmak bir mutluluktur. Belki de en büyük zenginliktir. Onlar ahi-retimizin teminatıdır. Bana göre bizim tek kurtuluş yolu-muz bu yoldur.

Bakın İmam Sadık ne güzel söylemiş:

“Eğer bir insan günahı gizli işlerse, yalnız kendisine zarar verir; ama aşikâr yaparsa, toplumun tümüne zarar verir.”

Bir başka hadiste şöyle buyuruyor;

“İmanla birlikte olmayan amel kabul görmez ama amel olmadan da iman olmaz.”

Sevgili kardeşlerim, şu aramızda dolaşıp da İslam'ı kötüle-
mek için, birilerinin zannettiği gibi İslam dininin insanlığa
verdiği mesaj Arabistan kültüründen ibaret olan bir din de-
ğildir.

Bu dinin asıl sahibi bizzat Allah'ın (c.c) kendisidir. O yüce
olan Allah ve Hz. Muhammed Mustafa'yı âlemlere rahmet
olarak kendi iradesiyle göndermiştir. Bu rahmetin insanlığa
yansımaları için de Kur'an-ı Kerim ile tertemiz olan Ehlibeyt'ini
iki emanet olarak takdim etmiştir. Bu gelişmelerin tamamı,
Allah ve Resulü'nün bilgisi dâhilindedir. Öyle ise bu konuda
Allah Teâlâ'nın bize yardımcı olması için, Hz. Ali'nin kendi
dostlarına öğrettiği, her cuma akşamları namazdan sonra
okunmasını istediği “Kümeyl Duası” denilen duanın az bir
kısımını Hz Ali'nin diliyle okuyalım. Ama Allah (c.c) bu duayı
bizden kabul eder umuduyla okuyalım.

İmam Ali (a.s) şöyle dua ediyor:

“Ey Allah'ım! Senin her şeyi kaplayan rahmetin hakkına,
kendisiyle her şeye üstün geldiğin gücün hakkına, kar-
şısında her şeyin boyun eğdiği büyüluğun hakkına, her
şeye galip geldiğin azametinin hakkına, önünde hiçbir şeyin
durmadığı izzetinin hakkına, her şeye üstün gelen saltana-
tının hakkına, her şeyin yollarını dolduran isimlerin hakkı-
na, her şeyi aydınlatan cemalinin nuru hakkına senden
istiyorum...”

Ey benim Allah'ım! Senden niyaz ediyorum; Ey Nur, ey
Kuddus, ey ilklerin ilki, ey sonların sonu olan Allah'ım,
benim ismet perdesini yırtan günahlarımı bağışla. Al-
lah'ım kötülöklere yol açan günahlarımı bağışla. Allah'ım

duaların icabetini önleyen günahlarımı bağışla. Allah'ım bana taraf belanın inmesine sebebiyet veren günahlarımı bağışla. Allah'ım işlediğim bütün günahlarımı bağışla.

Allah'ım ben sana zikrinle yaklaşmak istiyorum. Cömertliğin hakkına senden şefaath diliyorum. Allah'ım zelil olmuş bir dil ile senden hatalarıma göz yummanı istiyorum. Allah'ım ihtiyaç ve yoksulluğu şiddetli olan bir kimsenin katında büyük rağbeti olan bir kimsenin yalvarışı gibi sana yalvarıyorum. Allah'ım senin saltanatın azimdir, mekânın yücedir, tedbirin gizlidir, fermanın aşikârdır, kahrın galiptir. Kudretin her yerde caridir, senin adaletinden kaçmak imkânsızdır. Senden başka günahlarımı bağışlayacak kimse yoktur. Allah'ım kendimi ihmal edip işlediğim hatalarımdan dolayı tövbe edip sana sığınıyorum. Ey Mabudum, Rabbim; farz edelim ki azabına tahammül etsem bile senin ayrılığına nasıl dayanabilirim? Diyelim ki ateşin hararetine dayandım ama keremine nazar etmekten mahrum olmama nasıl sabre-deyim? Affını ümit ettiğim halde ateşe nasıl gireyim? Ey Allah'ım! Perişanlığımın şiddetine acı. Bedenimin zayıf, derimin ince, kemiklerimin hassas olduğunu biliyorsun. Ey yaratılışımı gerçekleştirip beni var eden, terbiye edip azık veren, af ve mağfiretini benden esirgeme.”

Hz Ali (a.s) duanın sonunu böyle tamamlamaktadır:

“Ey ismi deva, zikri şifa itaati zenginlik olan Allah'ım, bana merhamet eyle. Ey nimetleri tamamlayıp yayan, ey öğretilmeden bilen, Hz. Muhammed'e (a.s) ve Ehlibeyt'ine rahmet eyle. Bana da sana yakışır bir şekilde merhamet et.”

Evet kardeşlerim. On İki İmam'ımıza ait olduğu söylenen dualar çoktur. Ancak en meşhur olarak çok okunan dua Hz Ali'nin bu bir kısmını vermiş olduğumuz dua ile İmam Zeynel Abi-

din'in, Allah'ın bin bir isminin zikri olan cevşeni kebir ya da Esmâü'l-Hüsna diye Ehlisünnet kardeşimizin de birçok zaman ve mekânda okudukları bu dualardır.

İşte Anadolu erenlerinin dört kapı kırk makam diye özetledikleri de budur ki, insan farz olan amellerini yerine getirecek, sonra bu mübarek dua ve zikirlerle derece derece yükselerek hakikat, marifet mertebesine ulaşacaktır. Anadolu'daki erenlerin asıl maksatları da budur. Yoksa birilerinin bize dayattığı gibi, onların maksatları orucu, namazı, farzı, sünneti terk ettirmek asla değildir.

Görüyoruz ki, Hz. Ali ağamız Allah ve Resulünü sevmiş, Allah ve Resulü de onu sevmiştir. İşte o ilim şehrinin kapısı olan Hz. Ali (a.s) bu duanın okunmasını sevenlerine de tavsiyede bulunmuştur. Ne diyelim, Allah (c.c) bizleri de onların şefaahatlerinden mahrum bırakmasın. Kulakları çınlasın; bizim kalplerimiz temizdir, ibadet etmeye ne gerek var, Allah'ın emri olan Kur'ân ve Ehlibeyt'e sahip çıkmayanların ya da Ali'siz Alevilik diyenlerin peşinde giderek bunlara ne gerek var diyenlerin söylediklerini düşünmelerini isterim. Herkes şunu bilmelidir ki öyle Ali'ye dost olmak kolay değildir. Ehlibeyt'e dost olmak için sadece dil ile söylemek yetmez. Takva gerek, mümin olmak gerek, sabretmek gerek, daha doğrusu yalnız Allah'a kul olmak gerekir.

Şöyle insanlığın tarihine baktığımızda görüyoruz ki, her zaman bir kısım insanlar içine düştükleri bir kısım nefsanî istekleri yüzünden Allah Teâlâ'yı inkâr etmekle, bu yolda kendilerini rahatlatmak için bu inkâra başvurmakta. Çünkü onlar, biz de Allah'a inandık deseler, bunu dediklerinde o zaman yaşamış oldukları o akıl almaz çılgınlıklardan mahrum kalacaklarını biliyorlar. Tabidir ki bu da onlar için aşılması çok

zor bir meseledir. Çünkü doğrusu da odur ki Allah Zülcelal inanan insanların bu gayri meşru zevklerden uzak durmasını istemektedir. Tabi ki, bu da parayla cinselliğe müptela olanlar için çok zor bir meseledir. O zaman da bu gibi, ya da günümüzdeki gibi çılgınlıkları yaşayanların tek çıkış yolları inkâr etmektir. Çünkü insanın en büyük düşmanı kendi nefsidir. Bu yüzdendir ki birileri kâinatın yaratılışına yaratılış değildir, oluşumdur diyorlarsa, onların da kendi nefsani isteklerini yenemedikleri içindir.

Kur'ân-ı Kerim'de şöyle buyuruluyor:

“Onlardan çoğunun, inkâr edenlerle dostluk ettiklerini görürsün. Nefislerinin onlar için (ahiret hayatları için) önceden hazırladığı şey ne kötüdür! Allah onlara gazabetmiştir ve onlar azap içinde devamlı kalıcıdır!.”⁽¹⁾

Şöyle bir düşünelim ki, bunca peygamberler, bunca imamlar bunca evliya ve ermişler varken, Kur'ân-ı Kerim'in bir mucize olduğu ortada dururken, bu nizamı âlemdeki varlıkları oluşumla ifade etmek ne kadar doğrudur? Tabiata, tesadüflere bağlamak, en basit bir kulübenin bile kendiliğinden olmaya çağını bildiğimiz halde kâinatın yaratılışını tabiatta ya da tesadüfle ifade etmek akıl işi midir? Allah aşkına düşünelim ki hakikatten bu gibi düşüncelerde olan insanlar, asıl manada bu kanaatte midirler ki, kâinatın bir sahibi bir yaratana yoktur diyebiliyorlar. Asıl kanaatleri bu mudur? Yoksa onlar da anlıyor ki, tabiatın ya da tesadüfün akli yoktur. Akli ve gücü olmayan bir şey tertibi oluşturamaz. Bunlar bunu bilmeyecek kadar cahil de değildirler. Öyle ise geriye bunlar nefislerini yenemedikleri için yeryüzünde bozgunculuk yapmaya devam ediyorlar.

1- Maide/80.

t.me/caferilikcom

<https://t.me/caferilikcom>

www.caferilik.com

Hz Ali (a.s) ne güzel buyurmaktadır.

“İnsan kendisini tanırsa hakkı tanır. Kendisini yeterince tanımadan hakkı tanıyamaz.”

İyi de bu insan hangi ölçülere göre kendisini tanıyacaktı? Demek ki insanın kendisini tanması, iyi bir insan olması için de bir ölçüye, bir öğretmene ihtiyaç vardır. Bunun içindir ki Allah Teâlâ yarattığı insanı başıboş bırakmamış, ilm-i ledünle donattığı peygamberler göndermiştir; öyle ise Hz. Ali'nin bize tarif ettiği insan, bu ölçülere başvuran, hakkı kavrayan, kendisini tanıyan insandır demek lazımdır. Diyelim ki, Allah Zülcelal kendi iradesiyle ilk insan olarak Hz. Âdem'i (a.s) yaratmıştır, Âdem'in (a.s) bilgisi, ilm-i ledündür. Bunun bizzat Allah (c.c) tarafından öğretildiği Kur'ân-ı Kerim'de beyan edilmiştir. Âdem'in yaratılış gayesi, onun yeryüzünün görevli halifesi olmasıdır.

Âdem (a.s) Allah'ın izniyle annesiz babasız yaratılan ilk insandır. Âdem (a.s) dünyada neye ihtiyaç duyuyorsa onu emeğine maaletek için gayret edecek, kazanacak, dünyaya sahip çıkacaktır. Âdem (a.s) bu yolda öğrenen ve öğretendir. Âdem (a.s) Allah'ın kulu olduğunu bilir ve yaratana tanır, Ona ibadet eder. Âdem (a.s) hayatında bir kısım hatalara maruz kalır. Âdem (a.s) yaşamında sıkıntılarla karşılaşır. Âdem (a.s) çocukları Habil ve Kabilin düşmanlıklarına şahit olur. Âdem (a.s) sıkıntılardan kurtulmak için Allah'a sığınır. Dualarla ondan mağfiret diler. Âdem'in (a.s) duası kabul olur. Rahata kavuşur. İlk insan, ilk peygamber olarak ona verilen görevi tamamlar ve netice olarak o da Rabbine kavuşur.

İşte insan kendisini tanımak için ilk olarak buradan başlamalıdır. Ben kimim, nereden geldim, nereye gideceğim diye aklıselim düşünse bile o zaman insanın da dünyanın da oluşumla, tesadüfle olmayacağını daha kolay anlayacaktır. Bu, Allah'a

iyi bir kul olan, medeniyetinin öğretmenleri, Allah'ın seçkin kulları olan peygamberlerdir. Bunlardan ayrı kalmak insanı helak olmaya götürür.

İnsanın kendisini tanuması için bunca örnekleri vermekle maksadımız ayrılıklar yaratmak, insanlar arasında tefrikalara sebep olmak asla değildir. Belki de bu konuda bilinçlenerek zaten var olan ayrılıkları en aza indirmektir. Ben bu konuda çok samimiyim.

Ülkemi, milletimi, vatanımı, bayrağımı herkes gibi çok seviyorum. Bana göre ülkesini, milletini seven, bu ülkemizde birlik ve beraberlik isteyen her kesimdeki insanımıza diyorum ki; bu samimi elimize elinizi uzatmalı, bu samimi sesimize de ses vermelisiniz. Eğer bu çağrımız sağduyu ile insanımız tarafından kabul görürse, görülecektir ki ülkemizde bu var olan Alevilik, Sünnilik gerginliği azalacak, onun yerini daha samimi, daha sıcak yaklaşımlar alacaktır. Ancak bunun için her iki tarafın da akliselim düşünerek, özverili olması lazım. Güçlü olan haklıdır mantığından kurtulmak lazım. Dört mezhep hak mezheptir, onun dışındakiler batıldır görüşünü dayatmadan daha geniş bilinçlenmekten korkmamak lazım. Bu konuda bilgi eşitsizliği söz konusudur. Uzun zamandır insanımız Kur'an ve Ehlibeyt mektebinden mahrum kalmıştır. Meydana gelen boşluğun yerini başka izimler doldurmuştur. Bunun neticesinde ülkemizde neler oluyorsa, bunu hep beraber görüyor ve yaşıyoruz da. Bana göre geçmişte yaşananlar ya da bugün yaşadıklarımızdan ders almak zorundayız.

Bu hoş olmayan hadislerden meydana gelen olaylardan kâr eden, galip gelen bir taraf yoktur. Ülkemiz, insanımız, ekonomimiz, hatta insanlığımız zarar görmektedir. Bu olumsuzluklardan kurtulmak akliselim düşünenlerin görevidir. Ben inanıyorum ki insanımız yeterince Ehlibeyt'i tanıyabilse, onların nuru ülkemizde Alevisine de, Sünnisine de yetecektir.

Hz. Ali (a.s) buyurur;

“Mükemmel insan o insandır ki, başkalarının hatalarına bakarak onları tekrarlamak yerine kendi hatasını düzeltir. Bedbaht insan da odur ki, kendi hatasına bakmadan hep başkalarının hatalarını tekrarlayan insandır.”

Demek ki herkes kendi hatasının üzerinde durursa o zaman var olan sorunlar daha kolay aşılabılır. Aklın yolu birdir. Ben diyorum ki, biz Ehlibeyt dostları olarak Ülkemizde ekonomide, ticaretle, siyasette ya da ülke yönetiminde olması gereken yerde miyiz? Birbirimize olan güvenimiz var mıdır? Bana göre yoktur, öyle ise Hz. Ali'nin nasihatine uyararak bu konudaki hatalarımızı gidermek bizim görevimizdir. İhtiyaç duyduğumuz din de dâhil her şeyi bilimsel olarak, bir kısım menkıbelerden kurtularak var olan boşluğu doldurmak da yine bize düşmektedir. Bunları yapmadığımız zaman Ehlibeyt'e olan dostluğumuz da onlar tarafından kabul görmez, işin bilimsel yönü budur. Her şey ben kalktım, böyle gördüm demekten ibaret değildir.

İmam Cafer Sadık buyurur:

“İyi iş herkes için iyidir ama bizi sevenler için daha iyidir. Kötü iş herkes için kötüdür ama bizi sevenler için daha kötüdür.”

İşte ben Aleviyim! dedin mi, asıl yolun bu yoldur. Yoksa farzı, sünneti inkâr edip de, Al-i Muhammed diyerek kasetler doldurup para kazanmak için saz çalanlar, vücutlarını açarak Ali, Ali deyip sahnelerden inmeyenler, hiç şüphesiz Ehlibeyt'in şefaatine nail olamayacaklardır. Biz bunları kafamızdan uydurmuyoruz. Buraya kadar verdiğimiz ayetleri, hadisleri bir daha gözden geçirin. Siz de bunların böyle olduğunu göreceksiniz.

Sevgili Peygamberimiz bir hadisinde şöyle buyuruyor;

“Ey insanlar! Sizler hasta misali Allah Teâlâ da sizin için tabip misalindedir. Nasıl ki hasta nefsinin istediğine değil de tabibin dediğine uymalıdır, sizin de göreviniz Allah’ın emir ve yasalarına uymaktır.”

İşte hak ve hakikat bu ölçülere göre bilinmelidir. Mesela Nemrud’a göre değil de Hz. İbrahim’e göre, Firavuna göre değil Hz. Musa’ya (a.s) göre, Ebu Cehil, Ebu Leheb, Ebu Süfyan’a göre değil de, âlemler için rahmet olarak gönderilen Hz. Muhammed Mustafa’ya (s.a.a) göre hak ve hakikat belirlenmelidir. Ebu Süfyan’ın oğlu Muaviye’ye göre değil de Hz. Ali’ye (a.s) göre, Muaviye’nin annesi Hind’e göre değil de, Hz. Fatıma’ya göre, Mervan’a, Yezid’e göre değil de İmam Hasan, İmam Hüseyin’e (a.s) göre hak ve hakikat bilinmelidir. Ben diyorum ki, bu asırımızda her zaman kinden daha çok bu değerlere ihtiyaç vardır. Yoksa görünen odur ki, bu çılgınlıklar her kesimdeki insanı içine çekerek, insanda huzur ve rahatlık diye bir şey bırakmayacaktır. Ancak şunu da anlıyoruz ki, Allah Teâlâ nezdinde hiç bir suç karşılıksız kalmayacaktır.

Diyelim ki şu yaşadığımız yarım asırda dünyada nelere şahit oluyoruz. Bir taraftan akılları durduran doğadaki felaketlerin nelere sebep olduğunu izlerken, diğer taraftan dünyada zalimlikleri kanıtlanmış zalimlerin ne duruma düştüklerine de tek tek şahit olmaktayız. Şüphesiz her haksızın, her zalimin ahireti de onlar için hiç de hayırlı olmayacaktır. Bu ölçüler Kur’ân ve hadisler ışığında haber verilmiştir. Öyleyse insan, kötüler vardır diye hakkı terk etmemelidir. Üstün olarak yaratılan insan, bedenini nefesine teslim ederek sınırsız çılgınlık yapmamalıdır. Mutlaka bunun karşılığı bir hesap verme zamanı da olacaktır. Herkes için bu dünya imtihan, ahiret ise hesap günüdür.

Değerli kardeşlerim, gelin oyunlara gelmeyelim, haklı olmamız gerekirken haksız duruma düşmeyelim. Ülkemizde beraber yaşamak zorunda olduğumuzun bilincinde olmak durumundayız. Zaman zaman yaşanan tatsız olaylar şüphesiz hepimizi derinden üzmektedir. İlle de birbirimize benzemeyelim diye inadına zıtlıkların, yanlışlıkların devamında fayda yoktur. Gelin bunlara fırsat vermeyelim. Ülkemizde diğer mezhep mensupları bu konuda her gün biraz daha bilinçlenirken, ne acıdır ki Alevilik adına çıkıp konuşanlar adeta gerginliklerin devam edebilmesi için ellerinden ne geliyorsa hiç çekinmeden yapıyorlar. Bunlar ya bu konuda oldukça bilgisizdirler ya da maksatlıdırlar. Bunun üçüncü bir tarafı yoktur. Bunların en ılımlıları; biz de İslam'ın içindeyiz ama oruç, namaz bizim değildir demekteler. Bunların bu mantığını anlamak mümkün değildir. Çünkü orucu, namazı daha doğrusu farz olan herhangi bir emri inkâr etmek zaten kendiliğinden biz Müslüman değiliz demekle eş değerdedir. Bu söylemler şu anlama gelir ki; bu din, bu kitap, bu Peygamber, bu On İki İmamlar da bizim değildir demek olur ki, acaba Aleviliğimize bundan daha büyük kötülük olur mu onu bilemiyorum.

Zaman zaman çıkıp televizyonlarda bu gibi aslı astarı, kaynağı olmayan Alevilik ya da Bektaşilik adına çok çarpıcı fikirler ortaya attıklarını görüyoruz. Onların her biri bunca yanlışlıkları neden yapıyorlar, onu bilemem. Ancak ülkemizde bu yanlışlıkların acılarını çekiyoruz ve yaşıyoruz. Şayet kendimize gelip de bu yanlışlıkların önüne geçmesini beceremezsek ileride daha büyük belalar bize gelebilir diye kaygılanıyorum. Zannedirim gerek Kur'an'ın ayetleriyle gerekse On Dört Masum, On İki İmam'dan verdiklerimiz bu örnekler okunduğunda, bunun böyle olabileceğini anlamak mümkündür. Çünkü insanlık tarihinde üç şey çok önem arz etmektedir. Bunun birincisi inançtır, ikincisi namustur, üçüncüsü

vatandır. Billhassa dini inancı söz konusu ise bin düşünüp bir söylemek gerekir.

Anadolu Erenleri, eline, diline, beline sahip ol derken, bunun baş harfleriyle edep ve erkândan söz etmişlerdir.

Bunun içindir ki sevgili Peygamberimiz şöyle buyuruyor:

“İnsanlar arasında hayâ ve edep kalkarsa, zina çoğalır-
sa, Allah da onlara adı duyulmamış hastalıklar musal-
lat eder.”

İmam Hasan Askeri de buyuruyor:

“Bir zaman gelir insanlar güler yüzlü görünürler ama on-
lar kara kaplıdır.”

Şüphesiz günümüz dünyasında bunu rahatlıkla görmekteyiz. Ne yazık ki kötüler iyilerin yerine geçmiştir. Mesela insan hayatında öyle değerler vardır ki, zaman ve çağ değişse de o değerler değişmemelidir. Mesela yalan söylemek gibi, insanlığa zarar verecek her türlü kötülükler gibi. Ar, namus, hayâ, zinakârlık gibi ya da yetim hakkını gasp etmek gibi değerler korunmazsa, insanlık mutlaka bundan zarar görür. Bugün bilhassa Avrupa’ya baktığımızda, Avrupa bunun acısını fazlasıyla çekmektedir. Mutlu bir aile yuvası yok denecek durumdadır. Uyuşturucu, eşcinsellik kat kat çoğalmakta, bir kanser gibi büyümektedir. Eğer bir toplumda bu değerler de yok olmuşsa, orada mutlu olmak da mümkün değildir. Bazı kardeşlerimiz diyebilirler ki, bize Kur’ân’dan, Ehlibeyt’ten ve Alevilikden bahsederken, Avrupa’dan onların yaşamlarından bahsetmeye ne gerek vardır? Ancak konuyu anlatabilmem için nerede olursa olsun, insanların yaşamlarından mutlaka alacağımız dersler vardır. Ne acıdır ki insanımız bu medeniyetlerden çok etkilenmektedirler, onun için bunları anlatmakta yarar vardır diyorum.

Bakın Allah kitabında ne buyuruyor:

“Onlara, “Yeryüzünde bozgunculuk yapmayın.” denildiğinde, “Biz ancak yapıcı ve düzeltici kimseleriz.” derler. Bilin ki, onlar bozguncuların ta kendileridir; ama farkında değillerdir. Onlara, “Diğer insanların inandığı gibi, siz de inanın.” denildiğinde, “Akılsızların inandığı gibi, biz de mi inanalım?” derler. Bilin ki, asıl akılsızlar kendileridir; ama bilmezler.”⁽¹⁾

Bana göre ben Aleviyim, ben Ehlibeyt dostu ve taraftarıyım dedin mi, o zaman kim ne yaparsa yapsın, kim ne, nasıl yaşarsa yaşasın senin yolun bu yoldur. Bu yol On Dört Masum, On İki İmam'ın yoludur. Bu yolda Allah ve Resulünün kabul etmediği yaşamadıkları hiç bir kötü davranış kabul edilmez. İşte Hz. Ali'nin (a.s) soyuna verilen bu Aleviliktir. Bu yol insanı sırat-ı müstakime götürür. Bu yolda takva vardır, bu yolda sabır ve mutluluk vardır.

Şimdi ben bunları anlatırken, gelin işimizi gücümüzü bırakıp dervişlik yapalım da demiyorum. Gelin bu konudaki bilgi eksikliğimizi gidererek günlük ve aylık ihtiyaç duyduğumuz ibadetlerimizi, emeğimize mal edelim diyorum. Gelenek ve görenek olarak aramızda çokça sözü edilen, bilmediğimiz tanımadığımız kırklar diye birilerini arayacağımıza, bize On Dört Masum, On İki İmamlar yeterlidir diyorum. Çünkü bizim de dinimiz İslam, kitabımız Kur'an'dır. Yoksa Alevilik, biz böyle kaldık böyle gördükten ibaret değildir.

Biliyoruz ki, uzun zamandır boşlukta kalan bu toplumda asıl Alevilik gitmiş, onun yerine de bir resimle bir isim kalmıştır. Oysaki Aleviliğin iki yüz elli küsur sene yeryüzünde yaşayan, hakkı temsil eden imamları vardır. Bütün bunların

1- Bakara/11-13.

tamamı akl-ı selim isteklerdir, kaynağı, delili bellidir. Bütün buradaki farzın, sünnetin hükümleri yerine gelirse o zaman Anadolu'da bize ait olan edebiyatımızın da, mersiye ve deyişlerimizin de şüphesiz değerleri artacaktır. Çünkü her şey yerinde olursa daha değerli, daha yerinde bir davranış olur. Yoksa ben yaptım oldu demek bilimsel olmayabilir. Alevilikte samimi olanların yapacağı, birlik olacağı yol bu yoldur demek lazımdır.

NEREDE BİR OLALIM?

Değerli kardeşlerim, kitabımızın bu bölümünde nerede bir olalım konusunu açmaya çalışalım. Bizler Allah'ın izniyle hak ve hakikatin, Ehlibeyt'in âşıklarıyız. Dilerim Allah'tan bizi hakikatleri anlatmakta muvaffak etsin ki, ülkem ve milletim benim görüş ve düşüncelerimden zarar görmesin. Şayet bir kelimeyle de olsa insanlığa faydalı olabilirim kendimi mutlu sayarım.

Bu bölümde herkes bizi yanlarında bir olmaya çağırıyor. Bizler nerede bir olalım sorusuna cevap bulmaya çalışırken, mümkün oldukça Kur'an'dan, On Dört Masumdan dersler almaya devam edeceğim. Çünkü bizi doğruya ulaştıracak en muteber kaynak bu kaynaktır. Yoksa bugüne kadar filan kişiler söyle yazmış, bir kısım menkıbeler söyle demiş, bana göre bunlardan bize bir fayda yoktur kanısını taşıyorum. Değerli dostlarım, dünyada insanların kullandığı metotlar arasında öyle meseleler, öylesi hadiseler vardır ki, şayet insanlık onları iyiye kullanırsa orada insanlık için iyi sonuçlara varabilirsiniz. Ama şayet o meseleyi, o söylemi kurnazca kötüye kullanacak olursanız o zaman da şüphesiz insanı kötülüklerle maruz bırakabilirsiniz.

Mesela ateşin fayda ve zararı gibi veya bıçak gibi hem zararlı hem yararlı yönleri vardır. Siz bunların mislini çoğaltabilirsiniz. Eğer insanın niyeti iyi ise bunlardan insana zarar gelmez.

Ama niyet kötü ise artık ne türlü zarar vereceğini sizler düşünün. İşte gelin canlar bir olalım, kelimelerinin altında bunun iki tarafına bakmak lazımdır. Bu, görünüşte gayet masumane bir söylemdir. Gelin bir olalım da, nerede bir olalım? Şöyle bir insanlık tarihinde nelerin var olduğuna bakarsak, her dönemde insanlar arasında başta iki taraf vardır. Bu her iki tarafta boşlukta kalan kimselerin bir kısım söylemler, metotlar üreterek bu insanları yanlarında bir olmalarını talep etmekte. O zaman bizler de şu ilim ve bilim çağında bu kelimelerle çokça karşılaşmaktayız. Birçok fırka ve cemiyetlerin her biri bizi kendi taraflarına çekmek için bir gayret içindedirler. Allah Teâlâ insanlık için peygamberler, resüller, nebiler göndermiş; bunların tamamı insanlardan Allahtan başka tapınacak bir şeyin olmadığına, insan olmak için Allah'a kul olmak gerektiğine, bu kolularda bir olunmasını istemişlerdir. Bu kandilde nasibini alan imamlar, ermişler, Allah'ın bütün seçkin kulları da bu bir olmayı benimsemişlerdir. Bütün hamtlar yalnız Allah'a demişlerdir. Görülüyor ki bu çağrıya uyanlar onlar sanki hiç ölmemişler, günümüze kadar insanların kalbinde taht kurmuşlardır. İşte Allah'ın bu seçkin kulları insanlığı burada bir olmaya çağırmışlardır. Anadolu Erenleri'nin tamamı da bu çağrıyı doğru bulmuşlar, bu yolda gayret sarf etmişlerdir.

Hünkâr Hacı Bektaş-ı Veli'ye atf edilen meşhur sözünde şöyle buyurmuş:

“Gelin canlar iri olalım, diri olalım, bir olalım hakkı üstün kılalım.”

Buradaki kastedilen haktaki maksat da Kur'an'dır, On Dört Masum, On İki İmamlardır. Kur'an-ı Kerim birçok yerde insanı düşünmeye, tefekküre davet etmektedir. Nefisle mücadele etmenin insanın önündeki en büyük cihat olduğu söylenir.

Allah' u Teâlâ şöyle buyuruyor:

“Ey iman edenler! Hep birden barışa girin. Sakın şeytanın peşindengitmeyin. Çünkü o, apaçık düşmanınızdır..”⁽¹⁾

Böylece kendinize zulüm etmiş olursunuz diye bu örneklerle insanı uyarmaktadır.

Kur'ân-ı Kerim'de Allah şöyle buyuruyor:

“Allah yolunda öldürülenlere “ölüler” demeyin; onlar diridir; ama siz fark etmiyorsunuz.”⁽²⁾

İnsanlığın tarihinin tamamından günümüze kadar hemen her dönemde bu hak ve batılı temsil eden iki taraf insana rastlamak mümkündür. Habil ile Kabil'le başlayan bu iki taraf günümüze kadar devam edip gelmiştir. Şüphesiz ki gelecekte de olacaktır. Bunun içindir ki, var olan boşluğumuzdan faydalanan birileri, ille de bizleri yanlarında bir olmaya çağır-maktalar. Güzel Türkiye'mizin topraklarında Anadolu'nun her tarafına kök salmış olan onca ermişlerimiz varken, birile-rinin bütün bu gerçekleri yok sayarak ülkemizi parçalamak, askerimizle, emniyetimizle savaşmak için bile bizi yanlarında bir olmaya çağırdıklarını görüyoruz. Düşünelim bu ülke bi-zimde ülkemizdir. Bu ülkenin bir tek çakıl taşı bile bizim için çok değerlidir. Dünyada düşmanlıkların, gerginliklerin hiç kimseye bir faydası olmamıştır. Bulunduğun ülkenin zararına çalışmak da Allah (c.c) katındada makbul değildir. Şüphesiz Allah (c.c) hiç bir suçu karşılıksız bırakacak da değildir. Mutlaka her başlangıcın bir sonu da olacaktır.

Hz. Ali (a.s) buyurur;

“Ey Rabbim! Ben senin cennetine girmek için sana ibadet

1- Bakara/208.

2- Bakara/154.

etmiyorum; bu ücretlilerin ibadeti olur. Senin cehenneminden korkarak da sana ibadet etmem; bu da esirlerin ibadeti olur. Ancak ben sana öyle inanmışım ki, benim için sen, zatınla ibadet etmeye layıksın. Eğer beni cennetine alsan bu senin lütfundadır. Eğer cehennemine alsan senden ayrı düştüğüme yararım.”

İşte bu anlatmaya çalıştığımız tehlikelerden kurtulmamız için, bu güzel nasihatlerden ders almamız lazımdır. Yoksa doğruyu bulmak bizim için hiç de kolay olmayacaktır.

Düşünmeliyiz ki, eğer Allah Teâlâ varsa nasıl vardır, varlığıyla kendisi ibadete layık mıdır? İnsanlığın saadeti için neden peygamberler, nebiler göndermiştir? Bütün bu kâinatın yaratılışı insanlık için neyi ifade etmektedir? Bizim bir olmamız gereken taraf kimlerin tarafı olmalıdır? Bütün bunları düşünmek, bilmek ve bu soruların cevabını bulmak zorundayız.

Hz Ali (a.s) buyurur.

“Bir insan ya öğrenen olmalı ya da öğreten ama üçüncü olmamalıdır.”

Allah Teâlâ, Âdem (a.s) tövbesini Hz. Muhammed Mustafa (a.s) ve onun Ehlibeyt’i hürmetine kabul etmiştir. Tövbe kapısı her zaman açıktır.

Allah Teâlâ’nın seçkin kullarının tamamı bilinen emir ve yasakları harfiyen yerine getirmişler, imtihandan geçerek buldukları mertebeye ulaşmışlardır. Her insan bir beşerdir, kazanmaya da kaybetmeye de açıktır.

Nakletmişlerdir ki Âdem (a.s) şöyle dua etti:

“Ya Mahmud’u bi Hakkı Muhammed, ya Ali’yyu ala bi hakkı Ali, ya muhsinu bi hakkı Hasan El Müçteba, ya el kadimu ve’l ihsan bi hakkı Hüseyni şehidi bi Kerbela.”

Hız. İbrahim (a.s) hakkında Kur'an'da şöyle buyruluyor:

“O zaman ki Rabbi İbrahim'i bazı kelimeler ile sınadı. İbrahim onları yerine getirdikten sonra Rabbi ona dedi ki; Ey İbrahim ben seni insanlara İmam tayin ettim. İbrahim buyurdu: Ya Rabbi benim soyumdan olanları da imam karar kıl deyince, Rabbi buyurdu; Ey İbrahim bizim ahdimize zalimler, inkâr edenler nail olmazlar.”⁽¹⁾

Burada da şunu anlıyorum ki, kimseye kazanmadan, hak etmeden bir şey verilmez. Bu mübarek ayette hem bunu böyle anlıyoruz ve hem de imamet meselesinin Allah (c.c) katında ne derece önem arz ettiğini anlamış bulunuyoruz. Bunun içindir ki Cenab-ı Hak, Resul-ü Ekrem'e, On İki İmam'ın kimler olduklarını haber vermiş, o da defalarca bu imamların isimlerini vererek bildirmiştir. Burada şunu da anlıyoruz ki, bu haber verilen imamları tanımadan, onlara tabi olmadan, kâmil bir manada İslam'ı yaşamak mümkün görünmemektedir. Bunun böyle olduğunu söylemek bizim sadece kendi görüşümüz değildir. Bu konuda gerek On İki İmam hakkında ve gerekse kıyam edilmesi beklenen Hz. Mehdi'nin de bu soydan olacağı hakkında Ehlisünnet kaynaklarında da bu durumu kabul edenlerin sayısı oldukça çoktur.

Yine asıl konumuza geçerse, Hz. İbrahim'in karşısında zamanın zalimlerinden Nemrut var idi. Nemrut kendisinin yaratılmış değil de yaratıcı olduğunu iddia ediyordu. İşte bu esnada Hz. İbrahim (a.s), Nemrut'un yaratıcı olamayacağını, onu her şeyi yaratan, yok edip sonra yine var edecek olan Allah'a (c.c) inanmaya davet etti.

Bu davetin neticesinde, Nemrut dedi ki;

“Ya İbrahim! Ben de öldürür ve diriltirim. Bak ölüm cezası

1- Bakara/124.

olan birini affederim. Sokakta giden suçsuz birini de öldürürüm” dedi ve yaptı da.

Hz İbrahim (a.s) ona öyle akıllı deliller getirdi ki, buyurdu;

“Ey Nemrut sen kendini aldatıyorsun. O zaman benim inandığım Allah güneşi doğudan yükseltiyor. Güneş batıdan batıyor, şayet ben yaratıcıyım diyorsan sen de bunun tersini yap da görelim. Oysaki yapamazsın. O zaman da senin bu zalimliğinden sana bir fayda yoktur. Gel daha akıllı ol. Bu inkârcılığı bırak. Asıl hepimizin yaratıcısı, sahibi olan Allah’a dön. Şayet teklifimi kabul edersen elindeki bunca servetin senin olsun, insanlar üzerindeki hükümdarlığın padişahlığın da yerinde kalsın. Eğer bu şartlarla tövbe edip Allah’a dönersen, ben onun peygamberi İbrahim olarak umit varım ki, senin bugüne kadar işlediğin günahların affolur” deyince Nemrut, bu teklifi düşünmek için Hz. İbrahim’den zaman istedi.

Zaten Nemrut da kendisinin bir yaratıcı olmadığını biliyordu. Gitti bu teklifi veziri olan Harana danıştı. Haran ona dedi ki:

“Ya Nemrut, sen ki bugüne kadar tanrılık iddiasında bulunuyordun, insanlar da buna inanmışlardı. Şimdi sen bu yaratıcı olduğundan vazgeçtiğin zaman bu defa insanların nazarında padişahlığın da, zenginliğin de işe yaramayacaktır.”

Nemrut, Haran’dan bu isabetsiz nasihati duyunca, Hz. İbrahim’in o teklifini reddederek Hz. İbrahim (a.s) ateşe atmaya karar verdi. Hz. İbrahim (a.s) ateşe atıldığında Hz. Cebrail (a.s) ile yağmur ve rüzgâr melekleri Hz. İbrahim’in yardımına koştular.

Bu melekler İbrahim’e; “Ya İbrahim bizden nasıl bir yardım beklersin” dediklerinde Hz. İbrahim (a.s) buyurdu: “Ben öyle bir Allah’a inanıyorum ki, o benim her halimi gören ve bilendir.”

Şimdi bu hadiselerden şunu anlıyoruz ki, insanları yanlarında bir olmaya çağırın iki taraf var. Burada hakkın tarafını Hz. İbrahim (a.s), batılın tarafını ise Nemrut temsil etmektedir. Biz bu gün de, bu insanlık tarihinden dersler alabiliriz diye bu örnekleri veriyorum. Tabidir ki bu örnekleri vermek benden, takdir ve durumu sakın bir düşünceyle değerlendirmek sizin işinizdir.

Yazmışlar ki Hz. Nuh (a.s) kavmine hitaben:

“Ey kavmim; bilin ki sizin bilmediklerinizi ben biliyorum. Sizin Allah’ın gazabına uğramanızı da istemiyorum. O zaman gelin Allah’tan (c.c) başka ilah yoktur, bütün hamtlar yalnız onadır, deyin ki kurtuluşa erin.” Dediysen de Hz. Nuh’un (a.s) kavmi öyle azdı ki, bir gün bir baba oğluna Hz. Nuh’u göstererek: “Oğlum, bizim kabilemizde bu adama ihanet etmek tıpkı ibadet gibidir, demekteydi.

Nuh (a.s) kavimi öyle azmıştı ki kendi karısı ve çocukları da kendisine karşı isyanda idiler. Netice olarak Hz. Nuh (a.s) Allah Teâlâ’ya yönelmiş, hepimizin bildiği çok az bir insanla beraber tarihi tufandan kurtulmuştur. Gerek Kur’ân-ı Kerim’den ve gerekse tarihi kitaplardan bu konuda daha detaylı olarak anlatımlar vardır.

Bu yüzdendir ki, sevgili peygamberimiz Nuh’un kurtuluş gemisini misal vererek buyurur:

“Benim Ehlibley’im aynen Nuh’un gemisinin misali gibidir. Nasıl ki Nuh’un gemisine binenler kurtuluşa ermişlerse, benden sonra Ehlibley’ime uyararak İslam’ı yaşayanlar da kurtuluşa ermiş olacaktır.”

Bu hadis mezhepler arasında kabul görmüştür. Tabi ki bu konular çok derin konulardır. Diyelim ki bazı insanlar Nuh’un (a.s) gemisinin kurtulmuş olmasını ya da Hz. İbrahim’in ateş-

ten kurtulmuş olmasını bir hayal ürünü olarak görebilirler. Nasıl ki Nuh'un (a.s) kavmi inanmadığı gibi, Hz. Nuh'un kendi karısı ve çocukları da babasına itaat etmemiş, tufandan kurtulmak düşüncesi ile yükseklerle çıkarak kurtulacaklarına inanmışlardı. Oysaki şu günümüzde zuhur eden birçok ilahi hadiseler, yaşanan tusunamiler, ya da söylenen buz dağlarının erimiş olmasıyla Allah (c.c) korusun dünyamızın tekrar suya gark olmasının Allah Teâlâ'ya hiç de zor olmadığı görünmektedir. Burada da iki taraf vardır. Bu her iki taraf da, insanları yanlarında birlikte olmaya çağırırlar. Ancak akılsel herkes kabul eder ki, Hz. İbrahim (a.s), Hz. Nuh (a.s) tarafı hakkın tarafıdır. Eğer Allah'a iyi bir kul olmak istiyorsak hakkı seçmemiz aklın gereğidir demek lazımdır.

Hz Yakup'un (a.s) kendi çocukları bir kıskançlık neticesinde kendi öz babalarına asi gelerek yalan söylediler. Bu yüzden ki kardeşleri Yusuf'u götürüp kuyuya attılar. Babalarına yalan söyleyerek elimizde olmadan Yusuf'u kurt parçaladı dediler. Burada şunu anlıyoruz ki zalimlerin mantığında zulüm vardır, yalan vardır; ne var ki zalimin zulmü varsa mazlumunda Allah'ı vardır.

Netice olarak aynen Hz. İbrahim'in, Hz. Nuh'un, kurtuluşu gibi Allah (c.c) Hz. Yusuf'u da kurtarmış, onu Mısır'da mâliyeden sorumlu vezirliğe getirmiş, onu kuyuya atan kardeşleri bir kıtlık neticesinde öldü diye bildikleri Hz. Yusuf'a yardım maksadıyla gittikleri Mısır'da yaşadığını hayretle izlemişlerdir. Allah Teâlâ'nın nelere kadir olduğunu da gözleriyle gördüler. Bu hadise oldukça uzundur. Ancak buradan da iki tarafın olduğu kendisini iyice göstermektedir ki, hiç şüphesiz Hz. Yusuf (a.s) hakkı temsil eden taraftır. Bilindiği gibi hakkı temsil edenlerin biri de Hz. Musa'dır. Firavunla Hz. Musa'nın (a.s) hikâyesini herkes kendi bilgi ölçülerine göre bir yere kadar bilmektedir. Hz. Musa'nın bitmeyen çilesi daha anası-

nın karnında iken başlamıştır. Çünkü Firavun'un şerrinden dolayı onun doğumu saklı tutulmuştur. Hemen doğar doğmaz onu Firavun'a göstermemek maksadıyla Allah'a emanet olarak bir kutuya koyarak denize bırakmayı kurtuluş olarak gören anne ve babası, Hz. Musa'yı denize emanet etmeyi bir çıkış yolu olarak görmüşlerdir.

Netice olarak Allah Teâlâ, Hz. Musa'nın da denizden kurtulmasına vesile olmuş ve Firavunu dine davet etme görevini de Hz. Musa'ya vermiştir. Tabi ki Hz. Musa (a.s) hakkı temsil etmektedir.

Allah Kur'an'da şöyle buyuruyor:

"O gün İsrail oğullarını denizden geçirdik, derken Firavun'un askerleri onların peşine düştüler. Denizde su boğazlarını geçince, Firavun dedi ki: Ben de Musa'nın inandığına inandım. Fakat şimdi mi, hâlbuki bundan evvel isyan etmiştin; biz de senin cesedini gelecek nesillere ibret olsun diye koruyacağız."⁽¹⁾

Nitekim 1983'de İngiliz ve Fransız bilim adamları, yaklaşık olarak altı bin senelik insan iskeletini denizin dibinden secde halinde buldukları, bugün müzelerde olduğunu televizyonlar vermişlerdir. Buradan da görüyoruz ki iki taraf var ve her iki taraf da insanları yanlarına çağırırmaktalar. Şayet biz nerede bir olalım dersanız tabi ki Hz. Musa'nın yanı hakkın tarafıdır. Allah'a kul olmak isteyen tercihi orasıdır diyorum. Hakkı temsil edenlerden birisi de Hz. İsa'dır (a.s). O, Allah'ın izniyle bakire bir kız olan Hz. Meryem'den dünyaya gelmiştir. Kur'an-ı Kerim'de " İsa'nın hali de Âdem'in hali gibidir" buyrulmuştur.

Allah Teâlâ, Hz. İsa'ya birçok mucizenin yanında, ölüleri diriltmeyi de nasip etmiştir. Bunca mucizeleri gördükleri halde

1- Yunus/90-92.

onu bu dünyada hiç rahat bırakmadılar. Allah, lütf-u keremi neticesinde ona da yardımda bulundu, onu kendi katına aldı. İşte bunun sonucundandır ki, Hz. İsa'yı gereği gibi tanımadıkları için ona gelen asıl İncil'e de kavuşamadılar. Bunun içindir ki artık kiliselerin kapılarına kilit vurulmuş, onun yerine ferdi özgürlük adına aile yuvaları dağılmış, varlık içinde yokluk, çok kötü alışkanlıklar içinde yalnızlığa terk edilmiş biçimde yaşam mücadelesi vermekteler.

Bana göre Avrupa bugün tarihte bahsedilen Lut kavmini aratmayacak bir duruma gelmiştir. Ancak ne acıdır ki, birileri tarafında ülkemizin güzel insularının da yuvasını yıkmak, bu ortama çekmek için gayret sarf edenler var. Kim ne derse desin Allah Teâlâ ülkemizin tüm insanlarını bu gibi tehlikelerden korusun diyorum. Benim ülkemizin insanı ailesine bağlı bir millettir. Allah'ını, peygamberini, kitabını bilerek yaşamayı tercih eder; Avrupa'nın kültürüyle bu toplum mutlu olmaz diye düşünüyorum. Berlin'de yayın yapan Türkçe radyonun beyanına göre, Danimarka'da bazı Avrupa ülkelerinde çıplaklar kampı yetkilileri sokakta, alışverişte, çarşıda çıplak gezmeleri için yasanın çıkmasını istemişler. Oysaki zaten sen çıplak gezemezsin diye bir yasa da yoktur. İşte benimsetmek istedikleri medeniyet budur. Hep beraber düşünelim.

Evet, dostlarım buraya kadar geçmiş peygamberlerden vermeye çalıştığım örneklerin daha fazlası sevgili Peygamberimizin hayatında vardır. Bir taraftan Allah'ın Resulü insanlığı o çarpık inançtan kurtarıp onları tek olan Allah'a kul olmaları için çağırırken, diğer tarafta Ebu Cahil'ler, Ebu Leheb'ler, Ebu Süfyan'lar ile mücadele etmiştir. Hayır, bizim putlarımız bize yeter, bizim gelenek ve göreneklerimiz hep böyle gelmiştir diyerek, onlar da halkın bunlara sahip olmalarını istiyorlardı. Onlara göre Allah'ın Resulü, onlar için bir tehlike idi. Mutlaka bir olup onun bu hareketi önlenmeliydi diyorlardı.

Değerli dostlarım, ilim şehrinin kapısı olan Hz. Ali, (a.s) insanlara hitaben Allah ve Resulünün emri gereği, hak ve hakikatin kendisi ile beraber olduğunu halka anlatıyordu. Bir taraftan insanların onun yanında olmaları gerektiğini söylerken, diğer taraftan da tam yirmi bir sene İslam ordusuyla savaşan, ondan sonra da Ehlibeyt'e karşı geçmişte kalan düşmanlığı hiç dinmeyen Muaviye'yi aynı üslupla Müslümanların yanlarına çağırıyordu.

Oysa herkes biliyordu ki, Allah Resulü şöyle buyurmuştur:

“Ali hak ile hakta Ali ile beraberdir. Dünya ne kadar dönerse dönsün, hak Ali'den ayrılmaz.”

Hakeza İmam Hasan'ın durumu da aynı idi. Onun da ömrü Muaviye ile savaşla geçmişti. İmam Hüseyin'e gelince; onun durumu daha başka idi ki, karşısında fasık, facir, zinakâr, İslam'a düşman Yezid gibi biri vardı. İşte tarihin kara sayfalarına geçen Kerbela'da bu iki taraf da insanların yanlarında bir olmalarını istiyordu. Bu iki taraftan birisi hakkı temsil ederken, diğeri batılı temsil etmektedir.

Evet kardeşlerim, bizim de üzerimizde oynanan oyunların boyutunu anlatabilmem için insanlığın bu geçmişini anlatmaya çalışalım, çünkü geçmişini bilmeden geleceği düzgün yaşamak kolay olmaz. Bunun için birçok bilim adamları tarihi araştırmak, yeraltında kazılar yapmak, tarihi eserleri su yüzüne çıkarmak için çok çaba sarf etmekte. Bunun niçin yapıyorlar? Geçmişini bilmek için yapıyorlar. İşte benim de bu geçmişini anlatmamdaki asıl maksadım budur.

Şimdi biz de düşünelim. Bize gelin canlar bir olalım diyenler kimlerdir? Bu anlattıklarımızdan yola çıkarak; bunların amel ve erkânları ya da söylemleri bu iki taraftan hangi tarafa benziyorlar? İşte bana göre ben Aleviyim diyen bir kişinin tarafı

hakkın tarafı olmalıdır. Bizler ne yapıp edip hakkın ölçülerini iyi bilmek zorundayız. Eğer bunun üstesinden gelemezsek, bu durum bize hayır getirmez diyorum.

Bakın Hz. Ali (a.s) buyurur:

“Allah Teâlâ 124 bin peygamber gönderdi. Onlara gelen vahiylerin, suhufların sırlarını evvela üç kitapta topladı. Üç kitabın sırrını Kur’ân-ı Kerim’de topladı. Onun sırlarını da Fatiha Suresi’nde topladı. Bu sürenin sırrını bismillah’ta topladı. Bismillah’ın sırrını ise “be” harfinde topladı. İşte bismillah’ın “be”sinin noktası benim.”

Görülüyor ki, Hz. Ali’nin diliyle bu mübarek surede çok hikmetler saklıdır. Her namazda, yolda, yemekte, Fatiha Suresi okunmaktadır.

Bu mübarek sürenin son ayetinde “Ey Allah’ım! Bizi, seni ve ayetlerini, din-i İslam’ı inkâr edip gazabına uğrayanlarla yargılama” denilerek Allah’a dua edilmektedir.

Bu mübarek sürenin her yerde ve her zaman okunmasında, sürenin içindeki o halk diliyle Allah’a yaklaşmak, ona iyi bir kul olma gayesi bulunmaktadır. Ancak bu sürenin tamamını incelediğimizde bizim Aleviliğimiz adına, Ali’siz Alevilik iddiasında olanlar, oruç, namaz bizim değildir diyenler, imanın, İslam’ın ana şartlarını rededenlerin tamamı bu gazabına uğrayanlar olarak yargılama hükmü kapsamına girerler ki, Aleviliğimize bundan daha büyük kötülük olacağını düşünemiyorum.

Değerli kardeşlerim, dünyada insana ne kötülük gelirse cehalet ve yanlış bilinçlenmekten gelmektedir. Bu “gelin canlar bir olalım” sözü, ilk bakışta insana çok çekici ve masumane gelmektedir. Ne var ki eğer bu cümlelerin sonunda “hakkı üstün kılalım” cümlesi yoksa, o zaman bu masum görünen

kelimeler bizleri aldatabilir. Çünkü iri olmak, diri olmak, hakkı üstün kılmak, bu kelimelerin anahtarıdır. Eğer bize gelin bir olalım diyenlerin söylemlerinde hakkı üstün kılmak yoksa bilin ki oradan bize fayda yoktur. Eğer hakkı üstün kılmak varsa orada fayda vardır. Burada bir olmak, el ele vermek, ilimden, bilimden faydalanıp insanlığa yararlı hizmetler vermek, kalkınmada, teknolojiye çağrı yakalamak, insana aş ve iş vermek, bütün bunlar Kur'ân ve Ehlibeyt inancımızda vardır. O hak dediğimiz kelime bütün bunları da içine almaktadır. Bunun esas adı da salih ameldir. Eğer amel olmazsa iman da olmaz demişlerdir.

Zaten Sevgili Peygamberimiz bunun için kendisinden sonra bu iki emaneti bırakmıştır. Kendisi, *“ben bütün güzellikleri tamamlamak için gönderildim”* buyurmaktadır.

Bir defa kim olursak olalım, emanete hıyanet etmek doğru bir davranış değildir. Bu iki emaneti yaşamak insanın kendi yararınadır. Ayrı kalmak ise insanlık için büyük bir kayıptır. Biz Alevilerin asıl kaybı da bu değerlerden ayrı kalışımızdandır demek lazımdır.

Bana göre bu cumhuriyetimizin ilk okuryazarları olan insanımız, bugün hiç bir konuda olması gereken yerde değildir. Çünkü helalin, haramın, doğruların ölçüleri elimizde yoktur. Bu ölçüler herkesin kendi mantığına göredir. Ama bu da yanlışlıklara yeni yanlışlıklar katmaktadır. Birbirimizle iş yapabilecek güven ortamı kalmamıştır. Bütün bu yanlışlıklardan kurtulmanın tek çıkış yolu Kur'ân ve Ehlibeyt'e dönmektir. O zaman aramızdaki güven de sağlanacaktır. Bu konuda bilinçlenebilmemiz için Çorum'daki camimiz atılan ilk adımdır. Bana göre bunun kıymeti herkes tarafından çok iyi bilinmelidir. Zaten bu *“Ali'siz Alevilik”* diyenlerden de kurtulmamız ancak bununla mümkün olacaktır. Dünyada kötüler vardır

diye hak ve hakikat terk edilmemelidir. Şayet birilerine kızarak hakkı terk edersek, Allah Teâlâ'ya bir zararımız dokunmaz. Tam tersine yine zarar eden bizler oluruz.

Bakın şu günümüzde üzerimizden oynanan oyunlara; hemen her ay ya da her hafta olaylı haberleri izlediğimizde askerimizle, polisimizle çatışma olayları verirken, sık sık Tuncelî'den ya da Gazi Mahallesinden, oradaki Cemevinden söz ettiklerini duymaktayız. Bütün bunlar bizim için hayra alamet değildir. Bunların karşısında susmak doğru olmaz. Bu ülke, bu bayrak, bu vatan bizim de vatanımızdır. Bu kişiler, Müslüman olmadıklarını, okulda din dersleri istemediklerini rahatlıkla çıkıp söyleyebiliyorlar. Ne var ki bu kaynağı, delili belli olmayan söylemlerin ülkemize, milletimize bir yararı olmayacağı gibi, bilhassa biz Alevilerin aleyhine yapılmakta olan sorumsuzca konuşmalar olduğunu hayretle izlemekteyiz. Bunu herkes bilir ki gerginlikleri körüklemek kimseye yarar getirmez. Zararını ise zaman zaman hepimiz yaşıyor ve görüyoruz. Ancak bunca olumsuzluklara rağmen ben inanıyorum ki, benim mensubu bulunduğum bu toplum, her ne kadar bu söylenenler karşısında imkân el vermediği için sesini çıkarmıyorsa da, bu söylemlerden oldukça rahatsızdırlar. İnsanımızın büyük çoğunluğu bu vatana, bu bayrağa, bu Cumhuriyete oldukça değer vermekteler. Buna da hiç şüphe duymuyorum. Çünkü bu vatan bizim de vatanımızdır.

Ancak ülkemizde bilgi eşitsizliği söz konusudur. Bu toplumun kendi içtihadına göre okumuş bir din adamı olmamıştır. Bunun için de var olan bu boşluğu bunlar doldurmaktadırlar. Bu söylemlerin asıl Alevilikle, Ehlibeyt'le de bağdaşması mümkün değildir. Çünkü Alevilik demek Hz. Ali (a.s) demek, On Dört Masum, On İki İmam demektir. Bu Alevilikte, Allah (c.c) için, Peygamber için, İslam dini için inkâr etmek şöyle dursun; bu değerleri malı ve canı pahasına korumak

vardır. Ehlibeyt'in, On İki İmamın nasıl yaşadıkları parlayan güneş gibi ortadadır. Eğer bu Alevilikte samimiyssek o zaman bu konuda kendimizi sorgulamak zorundayız. Buraya kadar hak ve hakikati temsil eden tarafları anlatmaya çalıştık. Bu arada da üzerimizde oynanan oyunların neler olduğunu anlattık. Bir olmak iyi de hangi tarafta bir olmamız gerektiğini, özet olarak peygamberlerden, imamlardan, Anadolu Erenlerinden örnekler verdik. Kur'ân-ı Kerim'in ayetlerinden, mübarek söz ve hadislerden dersler aldık. Ülkemizde olması gereken yerde olmadığımızı dile getirdik. Gerginliklerin, ayrılıkların kimseye yararı oymayacağını anlattık. Bütün bu yanlışlıklardan kurutulabilmemizin; inancımızla, bilimsel olarak Kur'ân ve Ehlibeyt'e dönmemizle mümkün olabileceğini söyledik. Ne diyelim, söylemek bizden takdir, durumu değerlendirmek yine sizdendir.

EVİRİMCİ İNSANLARIN DURUMU

Muhteremler buraya kadar peygamberlerden, imamlardan Anadolu'muzdaki erenlerden özetler sunarak; insanoğlunun bu iki taraftan birinci tarafın kimler olduklarını, ne istediklerini sizlerle paylaşmaya gayret gösterdik. Şimdi de bu insanoğlunu temsil eden ikinci tarafın kimler olduklarını ve ne istediklerini kısa ve özet olarak anlamaya çalışalım. İleride de kısmen anlatacağımız gibi; bu taraftakiler insanlara, yaratıcıya ya da yaratılışa değil de oluşuma inanmaktalar. Bu düşünceye göre Allah (c.c), melekler, ilahi kitaplar, peygamberler, imamlar, ermişler, daha doğrusu ilahi söylemlerin tamamı birer hayalden ibarettir. Bu var olan nizam-ı âlem tesadüfle meydana gelmiştir diyerek bu iddialarını devam ettirmektedirler. Bana göre bu zavallıların iddiaları bu üç kelimeyle bitmektedir. Bunlar tabiat tesadüf eseri olmuştur diyorlar.

Bu ikinci grubun en meşhur dayanakları da Darwin'in Evrim Teorisidir. Bu iddia; her canlı gibi insanın da yaratılmış olduğunu reddeder. İnsanın atası maymundur; her ne hikmetse o zamanın maymunları o çağda nasıl başardılarsa evrimleşerek, tesadüfen, mesela başka bir yaratığa dönüşmeden insan olmayı başarmışlar. Tesadüf bu ya, diyelim ki başka bir canlı için de evrimleşebilirlerdi. Ama o günün maymunları insan olmayı tercih etmişler! Bu teoriye göre her şey, tabiat, tesadüf ve oluşumla meydana gelmektedir. Ne yazık ki bu teorileri bilhassa günümüz insanını oldukça meşgul etmiştir.

Bu teorinin dünyadaki etkisi o kadar kabul görmüş ki, Komünizmin kitabını yazan Karl Marx, Mussolini, Stalin, Lenin gibi yüzlerce devlet adamı bu teoriden oldukça etkilenmişlerdir. Bu düşüncenin dünyaya yayılması için sayısı bilinmeyen milyonlarca insanın kanı bu yolda heder olmuştur. Şimdi hâlâ da bir kısım insanlar, bu teoriden medet umarak, dünyanın birçok akademik okullarında ders olarak vermektedirler.

Bunlar insanın yaratılışını, evrim geçirmiştir diyerek şu şekilde anlatmaktadırlar: Bunlara göre insanın ilki maymundur. Görüldüğü gibi dört ayak üzerinde yürür, sonra ön ayaklarını hafifçe kaldırır, sonra iyice kambur bir adamın durumuna dönüşür, işte nasıl bir evrim ise dördüncü merhalede çıta gibi bir adam haline gelebilmektedir. Bu görünüm sadece erkek cinsini tarif eder. Bu teori ders olarak okullara da, insanlığa da sunulmaktadır.

Şimdi ne diyelim, ikinci taraf bu düşünceye bu oluşumlara inanarak, var güçleriyle insanları yanlarında bir olmaya çağırırlar. Evvela bana sorarsanız ben bir insan olarak maymunun neslinden değilim. Ben Ali Kirazlı olarak, Âdem'in zürriyetinden, İbrahim'in milletinden, Hz. Muhammed'in (s.a.a) de ümmetindenim. Ne yazık ki her ne kadar maymunun insana benzeyen tarafları olsa da, yine de birbirimizden çok farklı nesillerden gelmiş olmaktayız. Onlar kendi tezlerine göre maymunlardan, ben ise Hz. Âdem'in zürriyetindeyim. Görülüyor ki, soylarımız çok farklı yerlerden gelmektedir. Anlayış olarak da farklı olmamız gayet doğaldır demek lazımdır.

Muhteremler, ne yalan söyleyeyim, öyle akademik bir kişiliğim yoktur. Fizikten, atomdan çekirdekte dem vuracak da değilim. Ancak bugün baktığımızda, dünyada maymunların değişik nesilleri varken, günümüz teknolojiyle onları

eğiterek nice filimler çevrilirken, o akıl almaz oyunları sergileyen bu günümüzün maymunları geç mi kaldılar! Zannederim bu sorunun doğru cevabını bulmak için ille de kâhin olmak gerekmez.

Evet dostlarım, ben biçare şunu görüyorum ki, bu bozguncular geçmişte her zaman vardılar, bu gün de olacak, gelecekte de olacaktır. Bu gibi teorileri iddia edenlerin bu tezlerini bugün çürüten akademik binlerce ilim ve bilim adamları da oldukları bilinen bir gerçektir. Her canlının kendi cinsinden ürettiği bilimle tespit edilmiştir. Bu güne kadar yaratılan insanların birbirlerine benzedikleri halde, parmaklarındaki çizgiler bile ayrı ayrıdır. Aklı olmayan tesadüfle bunların oluşması, akla da bilime de ters düşmektedir. Mesele sadece insanın yaratılış meselesi değildir. Atmosferde kocaman nizam-ı âlemler vardır. Bütün bu âlemde akla hayale sığmayacak renk renk, karada, denizde, kusursuz yaratılmış canlılar mevcuttur. Bütün bunları tesadüf ile anlatmak mümkün değildir.

Diyelim ki, başka gezegenleri yeterince anlatma bilgisine sahip değiliz. Ancak şu dünyamızda bakın nelere şahit oluyoruz. Önceki bölümlerde dünyanın oluşumu hakkında Kur'ân-ı Kerim'den ayetlerle örnekler vermiştik. Güneşten, aydan, yıldızdan, gecedен, gündüzden haber verirken, tüm âlemde ne varsa bir nizam ve bir tertip üzere yaratıldığını görüyoruz. O zaman akıl insana diyor ki, öyle birilerinin dediği gibi tabiatın tesadüfle, tertibi olarak birbirine zıt olmayan bu kâinatın, bir düzen içerisinde tesadüfen oluşması mümkün değildir. Çünkü tertip akılla, düzenle, deneyle mümkündür. Tabiatın yaratılışında tesadüf düşüncesinin akli bir tarafı yoktur.

Diyelim ki, var olan kâinat karma karışık olsa, şu dünyamızda güneş her gün başka taraftan doğsa, ay bazen beş günde, bazen otuz beş günde görünse, yaz, kış gece ve

gündüz tesadüfle tamamlansa; (gerçi o zaman da dünyada hayat olmazdı ama varsayarak öyle olsa idi) o tesadüf dedikleri şeyi ben de düşünmeye değer bulurdum. Ne var ki durumun öyle olmadığı ortada. Milyonlarca hadise yerli yerince görevini yerine getiriyorken, bunu düşünmek bile abestir diye düşünüyorum.

Bazı kardeşlerimiz bize diyorlar ki, siz öyle diyorsunuz ama bu insanlar da öyle sıradan insanlar değiller ki, onlarda okumuşlar, yazmışlar kendilerini insanlara kabullendirmişlerdir. Bunlar cahil kimseler değildirler diyenler oluyor. Ben de diyorum ki, eğer onlar cahil kimseler değilse, Allah Teâlâ'nın gönderdiği yüz yirmi dört bin peygamberler mi cahildi! Görüyoruz ki Allah Zülcelal onların tamamını ilm-i ledünle donatmış ve tamamını da beğendiğini haber vermiştir.

Bilhassa ilim şehrinin kapısı gösterilen Hz. Ali (a.s) ve Allah Resulü (s.a.a) tarafında haberleri verilen diğer imamlar, (haşa) Darwin'in bildiklerini bilmeyecek kadar cahil miydiler? Dünyanın birçok yerinde oldukları bilinen, yaşayan fakihler, arifler vardır. Anadolumuz da ermişler, evliyalar, arifler vardır. Anadolumuzdaki ermişler, evliyalar, ariflerin tamamı bu Darvincileri kınamışlar, bu görüşü reddetmişlerdir. Acaba bu Darvinciler vardır diye bizler bunca gerçekleri yok mu sayalım? Hayır kardeşlerim, bana göre biz hakkın yanında olalım. Bilhassa ben Ehlibeyt dostuyum. Bunun için de Aleviyim dedin mi, senin yolun Kur'ân ve Ehlibeyt yoludur, bunun dışına çıkmak yanlıştır.

Allah Teâlâ bizleri hak yolu olan Ehlibeyt'in yanında ayırmasın. Bu dünya hiç kimse için kalıcı değildir. Her insanın kendisine göre bir kısım hataları olabilir. Bütün hataların, kusurların affı mümkündür. Ama Allah'a şirk koşmanın affı yoktur demişlerdir.

Bakın İmam Zeynel Abidin (a.s) insandaki imanın bir işareti olan kalbi bir aynaya benzeterek buyurur:

“Düşünün ki, şayet bir ayna dışarıda kalsa, o aynaya yağmur değse, toz konsa, eğer tertip alıp o aynayı korumaya almazsanız, artık o ayna bozulmuştur. Oradan kendinizi göremezsiniz. İşte insandaki o mana kalpte böyledir. Kişi Allah’ın emirlerini yerine getirmese, bir müddet haktan ayrı kalırsa artık o kalp de kararmıştır. Tamamen kararmış olan bir kalbi ıslah etmek oldukça zordur.”

Allah ayette şöyle buyuruyor:

“Onlara, “Yeryüzünde bozgunculuk yapmayın” dendiğinde, “Biz ancak yapıcı ve düzeltici kimseleriz” derler.”⁽¹⁾

Bunun içindir ki, birileri her zaman çıkacak, kâinatın yaratılışına oluşum diyecek, tesadüf diyecektir. Yoksa şu günümüzde maymunun nesli devam ettiği halde bunlar bunu bilmiyorlar diyemeyiz. Öyle ise bunlar da o bozgunculardandır. Kaldı ki bilimsel olarak, kopyanın aslında daha iyi olduğunu söyleyen de olmamıştır. Acaba bunu böyle düşünenler, maymunun insandan daha üstün olduğunu söyleyebilirler mi, onu bilemem. Bana göre kim ne düşünürse düşünsün, bu felsefede hak ve hakikatin eseri yoktur. Bunların asıl maksatları ise, yeryüzünde bozgunculuk yaratmaktır. Çünkü Allah’a kul olmak isteyen bir kişinin bir olacağı yer burası değildir. Düşünen bir insan anlar ki, Allah Teâlâ âlemi kuşatan ne varsa kendi kudretiyle yaratmıştır. Bütün evren yaradanın emriyle var olmuştur. Bu görüş akla da, bilime de, hatta insan fıtratına da daha uygun olanıdır. İşte ben Aleviyim dedin mi, senin yerin burasıdır diye düşünüyorum.

1- Bakara/11.

İmam Rıza'nın zamanında bir zındık gelir imama Allah'ın varlığına inanmadığını söyler.

İmam buyurur:

“Ey insan, biz Allah’a, Kur’an’a ve Peygamber’e inandığımız için oruç tutuyor, namaz kılıyor ve Allah’a ibadet ediyoruz. Eğer senin dediğin doğru olmuş olsa, bu halimizin bize bir zararı var mıdır?”

Adam, hayır sizin bir zararınız yoktur, der.

İmam buyurdu ki: Bir düşün bakalım, yüzde bir ihtimal de versen ki, bizim inancımız doğrudur, o zaman siz zararınızı hiç hesap ettiniz mi?”

Birilerinin ben gözümle görmediğime inanmam demesi kabul görmüş bilimsel bir düşünce değildir. Eğer insan kalp gözüyle bakmasını bilmelidir. Allah Zülcelal bu zahiri gözlerimizle görebileceğimiz her hangi bir cisim değildir. O zatıyla her yerde vardır, o bilen ve görendir.

Hız Ali'ye sormuşlar: “Ya Ali sen hiç Allah'ı gördün mü?”

İmam Buyurur:

“Andolsun O'na ki, ben görmediğim Allah'a ibadet etmem. Ancak Allah bu zahiri gözlerle değil de kalp gözüyle görülür. Çünkü var olan neye bakarsanız bakın, onun yaratılışında Allah (c.c) görürsünüz.”

Ne diyelim Allah Zülcelâl bizlere de, Hz. Ali (a.s) ağamız gibi, gören göz anlayan kalp nasip etsin. Bu vermeye çalıştığımız örnekler bize şunu gösteriyor ki bizim yerimiz Ali'siz Alevilik diyenlerin yanı değildir. Bizim yerimiz Hz. Ali'nin yanında olmaktır. Allah (c.c) bizleri şefaatlerinden mahrum etmesin diyorum.

KUR'AN-I KERİM GEÇİCİ DEĞİL, EVRENSELDİR

Değerli kardeşlerim, sevgili can dostlarım, bütün bunca ağır konulara neden giriyor ve bu konuları neden anlatmak için çırpınıyorum? Ya da herkes susarken neden ben konuşuyorum? Belki anlayanlar anlayacaktır. Ama anlamadan bana kızan da olacaktır. Oysaki benim Evrim Teorisiyle ya da Darvincilerle ne işim olabilir? Bunu herkes bilsin ki, beni bu konulara zorlayan tek bir şey var o da ülkemi, milletimi sevmiş olmamdır. Bizim üzerimizde var olan, boşluğumuzdan faydalanan birileri bu inkârcıların metoduyla bu boşluğu doldurmaya çalışmaktalar. Ne var ki, bu yanlışlıkların acısını bizler hep beraber çekiyoruz. Diyelim ki, dünyada Darvencilerin yanısıra, bizi yanlarında bir olmaya çağıran, Ali'siz Alevilik diyenler kimlerdir? Kur'ân-ı Kerim'in tüm insanlık için evrensel olduğu, geleceğe ışık tutacağı insanımızca kabul görülmesine rağmen, Kur'ân'ın hükmü geçmiştir diyenler kimlerdir? Ya da oruç da, namaz da bizim değildir diyenler kimlerdir? Görüyoruz ki, aynı metot ve aynı sloganlarla bize musallat olmaktadır. Birileri bilhassa ülkemizde din kalksın deyince, tam tersine din kalkmıyor, daha da güçleniyor, ama olan yine bize oluyor.

Allah Kur'an'da buyuruyor:

“Müminler, iman edenleri bırakıp da kâfirleri dost edinmesinler.”⁽¹⁾

1- Al-i İmran/28.

Bir başka ayette ise şöyle buyurur:

“Sakın ola ki doğruyu batıl ile karıştırmayın. Bile bile de var olan gerçeği de gizlemeyin.”⁽¹⁾

“Allah için yapılan mescitlerden Allah’ın adının anılmasını men edenler, oraların yıkılmasına çalışanlardan daha zalim kim olabilir ki. Onlar oralara korka korka girerler. Onlara her iki dünyada da horluk var.”⁽²⁾

“Şüphesiz, yeryüzünde olan her şey ve bir misli de onunla birlikte kâfirlerin olsa, tüm bunları kıyamet gününün azabından kurtulmak için fidye verseler, onlardan kabul edilmez ve onlara acı bir azap vardır.”⁽³⁾

“Kuşkusuz, ayetlerimizi yalanlayıp onlara karşı büyüklük taslayanlara göğün kapıları açılmaz ve deve iğnenin deliğinden geçmedikçe cennete de giremezler. İşte biz suçluları böyle cezalandırırız.”⁽⁴⁾

“Namazı hakkıyla kılın ve Allah’tan korkun. Huzurunda bir araya getirileceğiniz O’dur.” O’dur gökleri ve yeri haküzere yaratan.”⁽⁵⁾

“O hâlde akşamladığınızda ve sabahladığınızda Allah’ı tenzih edin. Göklerde ve yerde, geceleyin ve öğleye girdiğinizde hamd (övgü), O’na mahsustur.”⁽⁶⁾

Kur’ân-ı Kerim’de yaklaşık 70 ayette namaz kelimesi geçmektedir. Bunlara kıyam edenler rükû ve secde edenler ayetleri de eklenirse çok daha fazla ayet namazı anlatmaktadır.

1- Bakara/42.

2- Bakara/114.

3- Maide/36.

4- A’raf/40.

5- En’am/72-73.

6- Rum/17-18.

Ayrıca On Dört Masumun namaz hakkında söyledikleri vardır. Ancak biz bazılarını verip ders almaya çalışalım.

Sevgili Peygamberimiz şöyle buyuruyor:

“Namaz dinin direğidir. Kim onu bilerek terk ederse o kişi dinin temelini yıkmış olur. Namaz dinin en büyük hükümlerindedir. Namaz olmadan din olmaz. Allah Teâlâ’nın hoşnutluğunun kaynağı namazdır. Namaz kılan bir kişiyi melekler sever.”

Hz. Ali (a.s) namaz hakkında buyuruyor

“Namaz insanın imana kavuşma vesilesidir. Namaz Allah’ı tanıtan bir ışıktır. Sakın namaza gafil olup ona ilgisiz kalmayın”

Hz. Fatıma (s.a) şöyle buyuruyor:

“Allah Teâlâ namazı, insanın kibirden, nifaktan uzaklaşılması için farz kılmıştır. Zekât da nefsinizin, temiz rızıkınızın arınması içindir. Yoksa size muhtaç olduğundan değildir.”

İmam Hasan buyurur:

“Namaz inananlara farzdır. Eğer bir yerde sünnet olan ameller farz olan amellere engel oluyorsa sünnet olanı terk edin.”

İmam Zeynel Abidin buyuruyor:

“Bir insanın dualarının kabulünü önleyen günahlar şunlardır. Kötü niyetli olmak, insanlar arasında ikiyüzlü davranmak, farz olan namazını keyfi olarak terk etmek.”

İmam Muhammed Bakır ise şöyle buyuruyor:

“Bizi sevenler, bizim izimizden gidenler, Allah’ın emir ve yasaklarına harfiyen uyarlar. Farz olan namazlarını kılıp

oruçlarını tutarlar. Onlar anne babalarına saygılı, fakir fukaraya karşı şefkatlidirler.”

İmam Cafer Sadık (a.s) şöyle buyuruyor:

“Kim orucunu, namazını hafife alırsa onlara kıyamet günü bizim şefaatiniz erişmez.”

İmam Musa Kazım (a.s) buyuruyor:

“Bir insanın Allah’ı gereği gibi tanınması, o insanı Allah’a en yakın edecek amel namazdır ve diğer farz olan amellerdir.”

Ben bunları verirken diğer mezhep imamaları da bunu böyle demişlerdir demiyorum. Bu imamlar bizim imamlarımızdır. Bu imamların sözlerinin üzerinde söz söylemek kimsenin kârı değildir.

İmama Rıza bakın ne buyuruyor:

“Namazın cemaatle kılınması, Allah’a ihlasla teslim olmaktır. Allah Teâlâ, Kur’ân’da üç şeyi üç şeyle birlikte istemiştir. Namazı ve zekâtı, anne ve babaya hürmette kusur etmemeyi ve bir de akrabalar ile sıla-i rahim yapmayı.”

İmam Muhammed Taki (a.s) buyuruyor:

“Kim Allah’a kalben inanırsa, Allah onu sevindirir. Kim Namazını Allah’a itaat ederek dost doğru kılırsa, Allah ona yeterlidir.”

İmam Ali Naki (a.s) buyuruyor:

“Farzları terk ederek ya da başka bir günah işlerken Allah’a bahaneler aramak insanı helak olmaya götürür.”

İmam Hasan Askeri (a.s) buyurur:

“Allah Teâlâ orucu, namazı, bazı diğer vazifeleri size farz kılmış ise size muhtaç olduğundan değildir.”

İmam Muhammed Mehdi (a.f) buyuruyor:

“Allah’ın farz kıldığı amellerin içinde namaz kadar şeytanın burnunu yere sürten bir amel yoktur.”

Değerli kardeşlerim, ben nacizane biri olarak bu mübarek nasihatleri kendiliğimden uydurmadım. Zaten akliselim düşünüldüğünde anlaşılır ki, bu denli insanı ilgilendiren bunca güzel sözleri söyleyebilmek her insanın kârı olmadığı gibi, benim gibi birinin hiç değildir. Anlayabilen için, düşünebilen için bu sözlerin her biri ayrı birer kitap olmaya yeterlidir demek lazımdır.

Evet kardeşlerim, bir taraftan On İki İmam’ın temsili resimlerini evlerine, dernek ve cemiyetlerine asanlar, ama diğer taraftan da oruç da, namaz da bizim değildir diyenler şunu bilmelidirler ki, onlar bu imamlarımızın söylediklerinin tamamını inkar etmiş olmaktadır. Şimdi onlar da bu haliyle, bizleri yanlarında bir olmamızı istemektedirler. Görülüyor ki, imamlarımızın var dediklerine, bunlar yoktur demekteler.

Burada iki taraf var. Gelin bizler hakkı üstün tutarak, Allah ve Resulü ne demişler, On İki İmam’ımız ne demişler, orada bir olalım. Yoksa yoktur demek, inkâr etmek kolaydır ama her kolayın sonu pek de hayra alamet değildir. Buna göre onlar bizi ateşe çağırmaktalar. Bizi devlet ve milletimizle karşı karşıya getirmek için ellerinden ne geliyorsa onu yapıyorlar. Oysaki bizim bu ülkeden başka bir vatanımız yoktur. Ülkemizde huzur ve dostlukların gelişmesinde mutlaka faydalar vardır. Bunca değerleri yok saymak akıl ve mantık işi değildir. Bugün her Müslüman’ın evinde ilelebet evrensel olan Kur’ân-ı Kerim vardır. Bugünümüze kadar sayısız ilim ve bilim adamını dize getirmiştir.

Bunun içindir ki Hz. Ali (a.s) buyurur:

“Sakin Kur’an’dan ayrılmayın, şayet ayrılırsanız yolunuzu şaşırmışlardan olursunuz.”

Hz. Fatıma (s.a) şöyle buyuruyor:

“Kur’ân aramızda bir hüccettir. Onun sırları aşikârdır, ışığı parlaktır. Ona uyanlara gıpta edilir.”

Görülüyor ki Kur’ân-ı Kerim bir deryadır demek bile az gelir. Ancak bazı âlimler Kur’ân bir bitmeyen sofradır, ondan herkes kendi kapasitesi kadar faydalanabilir demişlerdir.

Allah Teâlâ Kur’an’da, ey insanlar, ey inananlar, ey müminler demiştir. Fakat gönderdiği peygamberleri anlatırken, derecelerini daha da yükselterek mertebelerini şöyle bildirmektedir: Ya Âdem Safiyullah, ya Nuh Nebiyullah, ya İbrahim Halilullah, ya Musa Kelimullah, ya İsa Ruhullah, ya Muhammed Resulullah. İşte insanın asıl mana itibariyle kendisini tanıması bu değerlerle mümkündür demişlerdir.

Diğer tarafta inkârcılar için ise, ey kâfirler, ey münafıklar, ey yalancılar ey zalimler, diyerek bu kesime de böyle hitap edilmektedir. Şunu samimiyetle söylüyorum ki, benim maksadım kimseyi kişiliğinden dolayı rencide etmek değildir. Ancak ülkemizde, üzerimizde oynanan oyunların çok boyutlu olduğunu gördüğüm için, bende var olan bu birikimlerle halkımı uyarmak, bu yolda faydalı olmak maksadını taşıyorum.

Hz. Ali (a.s) buyuruyor:

“Sağa giden de bizden değil, sola giden de. Bizim yolumuz, elif gibi düz olan orta yoldur.”

İşte bizim yolumuz da bu orta yoldur. Her türlü aşırılıklar bizim dışımızdadır. Elif gibi düz olan orta yol insanı sırat-ı müstakime götürebilen yoldur.

Bunun içindir ki Yezid'e kızarak halkı Müslüman olan ülkemizde dine karşı tavır koymak doğru bir davranış değildir. Bunu yapanlar ya bu konuda yanlış bilgiye sahiptirler, ya da bunu kasıtlı yapıyorlar. Bunun üçüncü bir tarifi yoktur.

Bunun içindir ki Hz. Ali (a.s) buyurur:

“İnsan bilmediği bir şeye düşman kesilir.”

Öyle ise bilmediğinizden dolayı haktan ayrılmayalım. İnsanoğlu kendisine verilen iradesini kullanarak haddini aşmıştır. Sermayeye sahip olmak isteyenler, matematik hesabını, kadının nazik bedeninin üzerine hesap etmekte. İnsanlığın varolduğu günden bu yana varolan çılgınlıklar ise bugün çağdaşlık ve özgürlükler adına yapılmaktadır. Eşcinselliği teşvik eden filmler, Oscar ödüllerine aday gösterilmektedir.

Hepimiz görüyoruz ki, Allah'ın istemediği her şey çılgınca yapılıyor ve medya gücüyle insanlığa sunuluyor. Ama ben inanıyorum ki hiç bir güç Allah'ın gücünün üstünde değildir. O bu âlemi nasıl ki yoktan var etmiş ise, yok etmesini de bilir.

Allah Teâlâ, geçmişte neler olduğunu, o azan kavimlerin nasıl helak olduklarını bilmemizi ve bunlardan dersler çıkartmamızı istiyor. “Düşünün, tefekkür edin, hiç düşünmez misiniz?” diyor. Eğer bir yerde Allah'ın varlığı inkâr ediliyorsa, orda her türlü kötülük vardır demektir.

Allah Zülcelal insanı akıllı olmaya davet ederken:

“Onları ki, sözü dinleyip en güzeline uyarlarlar. İşte onları Allah hidayete erdirmiştir ve onlar, akıl sahipleridirler.”⁽¹⁾

Allah (c.c) bir başka ayette şöyle buyuruyor:

“Şüphesiz, göklerin ve yerin yaratılmasında, gece ve

1- Zümer/18.

gündüzün birbiri ardınca gelmesinde, denizde insanların yararına dolaşan gemilerde, Allah'ın gökten su indirip onunla yeri ölümünden sonra diriltmesinde ve onda (yeryüzünde) her türlü canlıdan yaymasında, rüzgârların dolaştırılmasında ve gökle yerin arasında emir altında tutulan bulutta düşünenler için ayetler (açık nişaneler) vardır.”⁽¹⁾

Yine bir ayette:

“Gökleri ve yeri yaratması, dillerinizin ve renklerinizin değişik olması da, O'nun ayetlerindedir. Gerçekten bunda bilenler için ayetler vardır.”⁽²⁾

Kur'ân-ı Kerim birçok ayette gökler ve göklerin diye haber verirken, tek bir gökten değil de birden çok göklerden haber vermektedir. Bu kavram da insanı düşündürmelidir. Bunlar birer mucizedirler.

“Ayetleri üzerinde iyice düşünsünler ve akıl sahipleri öğüt alsın diye bu sana indirdiğimiz kutlu bir kitaptır.”⁽³⁾

1- Bakara/164.

2- Rum/22.

3- Sad/29.

ALİ'SİZ ALEVİLİK OLAMAZ!

Muhteremler, bu konu hakkında Kur'ân-ı Kerim'de o kadar çok ayet var ki, biz bu kadarıyla şimdilik yetinelim. Ancak biz bu mübarek ayetlerden de şunu anlıyoruz ki; inkâr edenlerin tahsil durumları ne olursa olsun, onlar akıllı kişiler değildir demek lazımdır.

Şimdi de akıllı insan nasıl olmalıdır, bunu da yine On Dört Masum'dan dersler alarak doğruları bulmaya çalışalım.

Resul-i Ekrem şöyle buyuruyor:

“Allah kullarına hiç bir şey ihsan etmemiştir ki, o akıl kadar faydalı olsun. Onun içindir ki akıllı bir insanın uyanması, uyanık cahilin olmasından hayırlıdır.”

Hz Ali (a.s) buyurur:

“Cebrail Allah'ın emri üzere Âdem'e (a.s) sordu ki; ya Âdem, bana emredildi ki, seni üç şeyden birini seçmekte serbest bırakıyorum. Birini seçip diğer ikisini terk et. Bunlar akıldır, hayâdır ve dindir.

Âdem (a.s) buyurdu; Ya Cebrail ben akılı seçiyorum.

Cebrail buyurdu; Ey din ile hayâ! Siz de Âdem'e dönün.

Din ile hayâda buyurdular; “Zaten akıl nerede ise biz de oradayız.”

İmam Cafer Sadık (a.s) buyurdu ki:

“İnsan ancak akıl ile rabbini tanır. O’nunla Allah’a ibadet eder, bu yüzden cenneti kazanır.

Bunun üzerine İmam Sadık’a sordular; öyle ise Muaviye’de ki ne idi? İmam şöyle cevap verir, Muaviye’de olan akıl değildir, ona akıllı denilmez, onun yaptıkları şeytani kurnazlıktır.”

İmam Musa Kazım buyurur:

“Akıl ilim ile beraberdir. Akıl sahibi olanlar hiç bir zaman ahiretlerini dünyalarına değışmezler. Kim dünyasını ahiretine değışirse bilsin ki dünyasını da, ahiretini de alt üst etmiş olur.”

İmam Hüseyin buyurur:

“Allah Teâlâ, akla birçok talimatlar bağışlamıştır. Onların bazıları şunlardır. İmanın karşıtı küfürdür, adaletin karşıtı kibirdir. Teslimin karşıtı isyandır. Sabırın karşıtı öfkedir. Selametın karşıtı beladır. Hakkın karşıtı batıldır. Emanetin karşıtı hıyanettir. Marifetin karşıtı bilgisizliktir. Namazın karşıtı terk etmektir. Orucun karşıtı yemektir.”

Diğer imamlarımızdan da bu konuda söylenecek çok sözler vardır. Biz bu örnek olarak verdiğimiz nasihatlerden anlıyoruz ki, burada da iki taraf var. Hakkın tarafında olmak akıllı kişi olmaktır. Çünkü inkâr etmekle hiç kimse Allah’ın gücünden bir zerre kadar bir şey eksiltemez. Her canlı ölecek ve onun adaletine teslim olacaktır. Bu vesileyle bizler bu mübarek sözlerden ders alalım ve oyunlara hiç mi hiç gelmeyelim. Çünkü her tahsilin yeri dolar ama peygamberlerin, On İki İmam’ın yerini doldurmak, onların mislinde insana rastlamak mümkün değildir.

Değerli dostlarım, yazmışlar ki her insan için beş tane âlem vardır. Birinci âlem, ruhlar âlemidir, insan yaratılmadan önce

ruhlar yaratılmıştır. İkinci âlem, anne karnındaki âlemdir. Üçüncü âlem, bu dünyadaki âlemdir ki, bu âlem her insan için imtihan yeridir. Bu âlemde imtihanı iyi olarak vermek insanı her iki dünyada mutluluğa götürür. Dördüncü âlem ise, âlemi berzaktır, insan ölür hesap günü başlar. Onun dosyası ta ki mahşer gününe kadar açık kalır, dünyada güzel eserler bıraktıysa onun hesabına yazılır. Ama inkârında direndiyse, insanlık için kötü eserler bıraktıysa, o kötülükler sebebiyle işlenen günahlar onun hesabına da yazılır. Beşinci âlem de işte o mahşer günü âlemdir ki, burada cezası hafifleyenler olacağı gibi, ebediyen orada kalanlar da olacaktır.

Gerek Kur'ân-ı Kerim'in ve gerekse On Dört Masum ve On İki İmamımızın bu konudaki söyledikleri bu mealdendir. Sevgili kardeşlerim, tabi ki ben Ali'siz Alevilik diyenlerin söyledikleri Alevilikten söz etmiyorum. Ben Hz. Ali'nin soyuna verilen Alevilikten anlatmaya çalışıyorum. Bir insanın kendi adına inanıp inanmaması beni o kadar da etkilemez. Ama birileri kendi adına değil de, Alevilik diyerek yanlışlıklar yapıyorsa, bizleri tehlikelere götürüyorsa o zaman birileri buna karşı koymak zorundadır. İşte benim anlatmaya çalıştığım da bundan ibarettir. Bazı arifler demişlerdir ki, bir insanın mutluluğu için şu beş şey yeterlidir. Bunlardan birincisi can sağlığıdır. İkincisi can güvenliğidir. Üçüncüsü muhannete muhtaç olmayacak kadar kısmettir. Dördüncüsü güven veren iki eşittir. Beşincisi yakınlarıyla olan sıla-i rahimdir. Bunlar insanın hayatında mutlu olması için gereklidir. Görüyoruz ki can sağlığından hemen sonra can güvenliği de çok önem arz etmektedir. Bu gün gerek dünyanın birçok yerinde ve gerekse yakın komşumuz olan Irak'ta insanların can güvenliği yoktur. Nasıl ki hukuki meselelerin hükümleri, yorumları varsa, dini hassasiyetlerin de hükümleri ve yorumları vardır. İşte bizim adımıza konuşanlar bu hassasiyetleri dikkate almamaktadırlar.

Bu yüzdendir ki zaman zaman can güvenliğimizi tehlikeye attıklarını gördük ve yaşadık.

Ben bu birikimlerimi sizlerle paylaşıyorum. Başvurduğum kaynaklar Kur'ân-ı Kerim, On Dört Masumlardır. Şüphesiz en sağlam, en doğru kaynak bu kaynaklardır. Anadolu'muzda buram buram kokan Aleviliktir. Hacı Bektaş-ı Veli, Hacı Bayram-ı Veli, Ahi Evran Baba, Şeyh Edibali, Bursa'da yatan Geyikli Baba, Somuncu Baba, Bozhüyük'te yatan Osman Gazi'nin nikâhını kıyan Kumral Dede, Şemsi Tebrizî, Mevlana gibi Seyit Gazi, Hüseyin Gazi, Battal Gazi gibi daha birçok Anadolu erenleri din-i İslam'ı, Kur'ân-ı Kerim ve Ehlibeyt olarak yaşamışlardır. Bizim bugün yapacağımız en önemli iş başkalarının hatalarını tekrarlamak yerine kendi muhasebemizi yapmak olmalıdır.

Bugün baktığımızda buraya kadar verdiğimiz örnekler bizde var mıdır? Eğer yoksa (ki yoktur), o zaman bir toplum adına yalan yanlış konuşma hakkı da olmamalıdır. İslam dininin kitabı, peygamberi bellidir. İbadetler ise ya farz ya da sünnette dayalıdır. İctihat meselesinde herkes kendi mezhep imanlarına uyarak amel ediyorlarsa o zaman Alevilikte samimi olanların da On İki İmama uyarak amel etmek gibi bir zorunluluğu vardır. İhtiyaç duyduğumuz dini ve ibadeti emeğimize mal etmeliyiz. Bu konudaki eğitim eksikliklerimizi yasalar çerçevesinde istemeli ve mutlaka gidermeliyiz. Yoksa siz bir köye okulunu yapmaz, oraya öğretmen de göndermezseniz, o köyün halkını cehaletle suçlamaya hakkınız olmaz. Dört mezhep hak mezheptir dayatması, anlayışı yerine, Ehlibeyt'in, On İki İmamın İslami yorumları da bize verilmelidir. Köylerimizdeki var olan bu boşluğu Kur'ân ve Ehlibeyt mektebinde okuyan, elinde belgesi olan insanlar doldurmalıdırlar. Yoksa bu güne kadar olduğu gibi boşluk boş kalmaz. Herkes bir taraftan girer. Bu da hiç kimsenin yararına olmaz diye düşünüyorum.

Hız. Ali (a.s) Şöyle buyuruyor:

“Cehalet ve Gaflet âlimin kalbinde olmaz. Âlimin en önemli görevi ilmi yaymaktır Cahilin belirtisi itaatsizliktir. Cahil gücünün yettiğine zulmeder, zalimleri destekler.”

İmam Cafer Sadık buyuruyor:

“Hiç bir müminin ölümü âlimin ölümü kadar şeytana sevimli değildir. Çünkü âlimin olduğu yerde şeytan yer almaz.”

İmam Muhammed Bakır buyurur:

“Âlimler ölür ilmiyle beraber gider. Onların yerinde içi boş insanlar kalır. Onlar da yanlış bilgileri sebebiyle hem kendileri zillettedirler, hem de insanları yanlışlıklara götürüler.”

İmam Musa Kazım buyuruyor:

“Âlim'in ölümüyle beraber kapanmayan yaralar açılır. Çünkü âlimler dinin surları, duvarları gibidirler.”

İmam Cafer Sadık, Hız. İsa'dan Şöyle nakleder ki, Hız. İsa'ya havarileri sordular, ey Ruhullah bizler kimlerle oturup kalkalım?

Hız. İsa (a.s) buyurdu ki:

“O insanlarla oturup kalkın ki onu gördüğünüzde size Allah'ı hatırlatsın. Onun davranışları sizi ahirete teşvik etsin.”

Lokman (a.s) oğluna Şöyle nasihatte bulunmaktadır:

“Ey oğlum! Sen oturup konuşacağın arkadaşlarını basiret gözüyle seç. Bir cemaati gördüğünde onlara bak. Eğer Allah'ı anıyorlarsa onlarla arkadaşlık yap. Şayet sen âlim olursan senin ilmin onlara yarar sağlar. Sen cahil olursan onlar sana ilim öğretir. Eğer bir kavmin Allah'ı anmadığını görürsen sakın onlarla arkadaş olma. Çünkü sen âlim olsan senin ilmin onlara fayda vermez. Şayet cahil olsan

onlar seni daha da azdırırlar. Eğer Allah onları cezalandırırsa sen de beraber yanarsın.”

Resul-i Ekrem bir hadisinde buyurur:

“Bilinçsiz kişilerin yeryüzünde fesadı ıslahından çok olur.”

Değerli dostlarım, zannederim ki bu nasihatlerin her biri maddiyatla değeri biçilmez kıymettedirler. Bu örnekler de gösteriyor ki biz Aleviler olarak bu konuda âlimlerimizin olmayışının acısını çekmekteyiz. Yoksa biz bu nasihatlerden da anlıyoruz ki dinin, inancın, farzın, sünnetin sınırları, hudutları bellidir. Helalin, haramın sınırları da bellidir. Hangi ilahi din olursa olsun bir kitaba amel etmeden, bir peygambere ümmet olmadan din olmaz. İctihadi meseleler için de gerek kişi imama tabi ola. İmama tabi olmadan kâmil manada İslam yaşanmış olmaz. Bu işin bilimsel özü budur.

Bakın, İmam Rıza imametini önemini şöyle tarif:

“İmam peygamberlerin makamı, vasilerin mirasıdır. İmam Allah Resulü’nün hak halifesidir. İmam dinin ipi, Müslümanların nizamıdır. İmam dünyanın salahı, müminlerin izzetidir. İmam İslam’ın gelişen kökü, yücelen dalıdır. İmam ile namaz, oruç gibi farz ameller kâmil olur. İmam ile ahkâm uygulanır. Hudutlar sınırlar korunur. İmam, Allah’ın helalini helal, haramını ise haram kılar. İmam ışık saçan kandile benzer. İmam doğru yolu gösteren kılavuz, insanı helak olmaktan kurtarandır. İmam yanan ateş gibi ısınmak isteyene sıcaklık verir. İmam yağmur yağdıran bulut, gölgesi olan gök, yerde biten yeşilliktir. Ancak bu vazifeler Resulullah’ın Ehlibeyt’ine mahsustur”

Şimdi hep beraber düşünelim bir tarafta bin üç yüz seneden bu yana milyonlarca insanın gönüllerinde taht kurmuş, insanlık âleminin kurtuluşu için emanet bırakılan bu imamlarımız var, diğer tarafta bizleri yanlarında olmamızı isteyen, “Ali’siz

Alevilik” diyenler var! Dahası yaratılışa değil de, oluşuma, tesadüflere inananlar var. Bir taraf bizi hak ve hakikate çağırırken diğer taraf ise batıla çağırmaktadır. Şimdi bizler hangi tarafta olacağımızı hep beraber düşünelim.

Diyelim ki insanlığın kendi iradesiyle meydana getirdiği topluluklara, partilere ya da cemiyetlere atfen oluşumdan söz edilirse, bu ilime de bilime de ters düşmez. Ama birileri çıkar da her şeyin yerli yerinde, bir düzen içerisinde yaratıldığı bu nizamı, alemi ve alemdeki var olan her şeyin yaratılışını düşünmemizi isteyince sorun olur. Şimdi siz yaratana bırakır da, oluşumdan söz ederseniz o zaman birçok ilim ve bilim adamı da çıkar bu görüşün doğru olmadığını söyler. Nacizane benim bu konudaki inancım, Kur’ân-ı Kerim ne demişse, On Dört Masum, On İki İmamlar ne demişlerse aynı paraleldedir. Ülkemizde oluşuma, tesadüflere inananlar tabii ki sadece ben Aleviyim diyenlerden ibaret değildirler. Ben Sünniyim diyen birçok insanın da bu inanca sahip oldukları bilinen bir gerçektir. Ancak aramızda bir fark var ki, Sünni kökenli birisi böyle inanıyorsa bu görüşünü sadece kendi inancı olarak söylüyor, Sünnilik budur demiyor. Bizde ise durum tam tersine oluyor.

Diyelim ki bu oluşuma inananlar bir araya gelerek evvela Alevilik ya da Bektaşilik diyerek bir cemaat oluşturuyorlar. Kendi inançlarını kendi adına değil de Alevilik adına yansıtıyorlar. İşte bu mazlum toplumun üzerinde oynanan en çirkin oyun da bu olsa gerek. Oysaki Aleviliğin asıl temsilcileri On İki İmamlardır. Onların söylemleri sizlere sunulmuştur. Allah’a, Kur’ân’a, Peygambere taraf olmadan On İki İmama taraf olmak asla mümkün değildir. Meğerki Hz. Ali’nin, İmam Hüseyin’in kendi oğlu olsa bile işin bilimsel tarafı bu olduğuna göre Alevilik nedir, Alevi kimdir? Bu soruların vecabını bulmak gerekmektedir. Ölçü İmamlardır. Bütün bunları düşünmek, bu gibi yanlışlıklardan kurtulmak bizim görevimiz-

dir. Buraya kadar vermeye çalıştığımız, gerek peygamberler, gerek imamların tamamının hayatlarında ahlaki bir kusurları yoktur. Hiç biri dünyevi isteklerin esiri olmamış, tamamının emin insanlar oldukları tarihi bir gerçektir. Bana göre bu gerçeklere güven duymak gerekir diye inanmaktayım.

Sevgili can dostlarım, buraya kadar vermeye çalıştığımız bu sözleri Kur'ân-ı Kerim'den verdik ya da On Dört Masumdan vermeye çalıştık.Düşünelim ki, Ehlibeyt'e gönül vermiş olan bir insan bu emirlerin, bu nasihatlerin hangisini reddedebilir? Bizim şu an içinde bulunduğumuz durum, bu konuda din âliminin olmayışı sebebiyle yeterince bilgimizin olmayışındandır. Oysaki günümüz ilim ve bilim çağıdır. Şu odamda araştırıp doğruyu bulma imkânımız vardır. Bunu yapmaz da bilimsel olmayan, güvenilir bir kaynağa dayanmayan gelenek ve göreneklerimiz; edebiyattır, kültüredür denebilir. Ama bu geleneklere dindir denilmez, çünkü dinin kitabı, peygamberi, imamları vardır. Ben Aleviyim dedin mi yolun bu yoldur. Bu konuda Allah Teâlâ'nın en büyük lütfu bize nasip olmuştur. Bu lütuf On İki İmamlardır. Diğer mezhep imamları hakkında ne Kur'ân-ı Kerim'de bir ayet, ne de Resul-i Ekrem'den bir hadis mevcut değildir. Ben onları küçümsemiyorum. Tabidir ki o imamlar da kendi dönemlerinin âlimleridirler. Ancak onların hiç biri On İki İmam'ın değerinde değildirler. Bunu ben kendiliğimden söylemiyorum. Bunu ayetler, hadisler söylüyor.

Bu konuda İmam-ı Azam Ebu Hanife şöyle söylüyor:

“Ben son iki senemi İmam Cafer Sadık'tan okumasaydım helak olurdu.”

Allah'ın Resulü, isimlerini tek tek vererek On İki İmamı kendisi bildirmiştir. Bu vesileyle peygamberlerin sonuncusu sonuncusu olan Hz. Muhammed, imamların sonuncusu olan İmam Mehdi'nin (a.f) geleceğini de bize bildirmiştir. Öyle ise gelin

bu nimetin kıymetini bilelim. Bilmediğimiz, tanımadığımız, kırklar diye birilerini arayacağımıza, bize On Dört Masum, On İki İmam yeter diyelim. Şayet bu inkârcıların pençesinden kurtulup bunu yaparsak inancımız, Aleviliğimiz bilimsel, kitabı, kaynağı belli olur. Bana göre asıl fayda budur. Yoksa bir kısım aslı astarı olmayan menkıbeler bize kaynak olamazlar. Bu yolda ne kadar çabalarsak döner dolaşır aynı yere geliriz.

Bakın Hünkâr Hacı Bektaş-ı Veli'nin Makalatı'nda şu sözler geçmektedir:

“Ey insanlar! Bilin ki gaibin anahtarı Allah'ın elindedir. Ondan başka onu bilen yoktur. Karadan, denizden, havadan ne varsa o bilir, bu yüzdendir ki, Kur'ân'ın ilmi senin içinde olup da sen Kur'ân'ın dışında kalmayasın. Ya da sen Kur'ân'ın içinde, Kur'ân senin dışında kalmasın. Bilin ki iblis bu emre uymadı. Bu yüzden ona lanet okundu. Hâlbuki ilim ibliste vardı. Ama o ilmin dışında kaldı. Bilin ki abitlerin asıl itaati namazdır, oruçtur, zekâtıdır, hacdır. İşte bu kişiler şeytanın amelinden uzaktırlar.”

Hünkâr Hacı Bektaş-ı Veli burada anlayana çok şey anlatmaktadır. Bektaşilik adına konuşup, oruç, namaz yok diyenlere ne demek lazımdır? Hünkâr bu eserde dört kapı kırk makamdan bahsederken, Ehl-i Takva, Ehl-i İman için içkinin, zinanın haram olduğunu haber vermektedir. Daha doğrusu Anadolu Erenleri'nin tamamı gibi, Kur'ân ve sünnet ölçülerinden hiç ayrılmadığını, On İki İmamın teslim taşını da kendisine simge yaparak onların yolunda olduğunu dünyaya ilan etmiştir. Ben Aleviyim, ben Bektaşiyim diyenler kendi durumlarını gözden geçirmelidirler. Yoksa hesap günü mutlaka haklı hakkını alacaktır.

Bazı kardeşlerimiz diyorlar ki siz böyle diyorsunuz ama bizim bu duruma düşmemize sebep olarak Sünnilerin hiç hatası yok mu? Hep biz mi hatalıyız diyenler oluyor. Evet, Sünni kardeşlerimizin de geçmiş saltanatlar döneminde yazılan

eserlerin etkisinde kalarak, kâmil bir manada İslam'ın gereği gibi yaşamadıkları aşikârdır. Çünkü bu eserlerde saltanatlar, krallar, sultanlar, kınanmamıştır. Emevîlerin Ehlibeyt'e olan düşmanlıklarının üzeri kapatılmış, haklı ile haksız aynı kefedede tutulmuştur. Anadolu'muz da uzun zamandır Ehlibeyt'in faziletinden, ilminden ayrı kalmıştır. Bunun içindir ki şu asrımızda komşumuz Irak'ta, Kerbela yeniden yaşanmaktadır. İmam Ali Naki ve İmam Hasan Askeri'nin türbesine yapılan alçakça saldırı, bütün Ehlibeyt dostları gibi beni de derinden yaralamıştır. Bazı dindar görünen kanallarda şunu duymaktayız. Haberi verirken, Şiilerce mukaddes sayılan türbeler şeklinde söz ediyorlar. Tabi ki biz de diye bilmeliyiz ki; be Müslüman, eğer o imamların türbeleri Şiiler ve Aleviler için mukaddes ise bunlar sizin için hiç mi bir şey ifade etmiyor? Hani siz Peygamberi seviyordunuz, hani Kur'ân-ı Kerim ile Resul-ü Ekrem'in hadislerinde bunlar haber verilmişti? Hani bunların düşmanı Resul-i Ekrem'in de düşmanıydı. Tabi ki bunları dememiz gerekmektedir. Ancak Ne yalan söyleyeyim, benim onların yanlışlıklarını düzeltmek gibi bir derdim yoktur. Benim asıl derdim kendi hatalarımızın neler olduğudur. Söyleyen ne güzel söylemiş, "her yer Kerbela her gün Aşura'dır."

Bizim şunu iyi bilmemizde yarar vardır. Tabi ki bize göre Resulullah'ın haber verdiği 73 fırkanın içinde bu iki emanetin, yani Kur'ân ve Ehlibeyt'e tabi olanların dışında "fırkayı naciye" yoktur. Ehlibeyt aynen Nuh'un gemisi misalindedir. Gemiye binmeyenler helak olmuşlardır. İşte Anadolu Erenleri de bu gemiye bindikleri için halkın nazarında övgüye layık insanlar olarak yaşamışlardır. Hemen hiç biri orucunu, namazını terk etmemişlerdir. Hiç biri harama da el uzatmamıştır. Zaten orucunu, namazını terk eden helalin, haramın ölçülerini gözetmeyenden ne evliya olur ne de ermiş olur demek lazımdır.

CEVŞEN-İ KEBİR

Sevgili kardeşlerim, değerli can dostlarım, bakın İmam Cafer Sadık ne güzel demiş:

“İmanla birlikte olmayan amel kabul görmez. Ama amel olmadan da iman olmaz. “

Bu mübarek imamların söyledikleri mutlaka ciddiye alınmalıdır. Bu imamlara taraf olmak en büyük zenginlik, en güzel mutluluktur.”

Hz Ali (a.s), Nehcü'l-Belağa'da şöyle buyuruyor:

“Kim Âl-i Muhammed'i severek ölürse, ölüm meleği onu cennet ile müjdeler. Kim Âl-i Muhammed'i severek ölürse, Allah kabrinde ona iki kapı açar. Kim Âl-i Muhammed'i severek ölürse, bağışlanmış olarak ölmüştür ki, onların sevgisi insanı yüceltir.”

Ne kadar acıdır ki birileri bizim boşluğumuzdan yararlanıp bize bu değerleri unutturmuşlar. Onların yerini inkârcılar almışlardır. Oysaki asıl manada bir Alevi'nin yanı Ali-i Muhammed'in, Ehlibeyt'in yanı olmalıdır. Bakın imamlarımızın kendi dönemlerinde okudukları çok etkili duaları vardır. Öncek bölümlerde Hz. Ali'nin yandaşlarına öğretmiş olduğu duanın bir kısmını yazmıştım. Şimdi de İmam Zeynel Abidin'in Peygamberimizden naklettiği Cevşen-i Kebir'in az bir kısmını istifadenize sunmaya çalışalım. Birileri Allah'ın varlığına inanmazken, Resulullah Allah'ı bize nasıl anlatıyor ona bakalım.

Resulullah, Rahman ve Rahimden sonra şöyle dua eder:

“Ey mü’minlere rahmet edecek olan rahim, ey iyilik ve ikramı bol olan kerim, ey her şeyi bilen âlim, ey her şeyi ayakta tutan mükim, ey azamet ve yücelik sahibi olan azim, ey varlığının evveli olmayan kadim, ey efendilerin efendisi olan, ey duaları kabul eden, ey dereceleri yücelten, ey iyiliklerin sahibi olan, ey hataları bağışlayan, ey bütün sesleri işiten, ey bütün gizli sırları bilen, ey belaları defeden, ey bağışlayanların en iyisi, ey müşkül meseleleri çözen, ey izzet ve güzelliğin gerçek sahibi, ey kudret ve kemalin sahibi, ey bulutları icat eden, ey şiddetli olarak cezaya çarptıran, ey hiç bir ameli karşılıksız bırakmayan, duyan, ey gerçek saltanat sahibi sultan, ey hataları bağışlayan, ey belaları bertaraf eden, ey ümitlerin son noktası olan, ey yarattıklarına rızık veren, ey arzulan yerine getiren Rabbim!”

Resulullah devamında şöyle dua eder:

“Ey Allah’ım! Ben isimlerinin hürmetine sana el açıyor, sana yalvarıyorum. Ben sana iman ettikten sonra beni azaplandıracak mısın!”

Diyerek bu hal diliyle Allah’a olan inancını böyle dua ile anlatmakta ve bize ders vermektedir.

Bu mübarek Cevşen-i Kebir duası çok uzundur. İmam Zeynel Abidin’in dualarından oluşan Sahife-i Seccadiye isimli kitap, elimizde bulunan çok değerli eserlerimizden biridir. İşte İmam Zeynel Abidin de ben Aleviyim diyenlerin dördüncü İmamıdır. İmamın Kerbela’dan hasta haliyle kurtulmuş olması başlı başına bir mucizedir. Eğer İmam Zeynel Abidin de Kerbela’da şehit olsaydı, o zaman Resul-ü Ekrem’in isimlerini sayarak haber verdiği On İki İmamlar tamamlanmamış olacaktı. Bir mucize olarak Ehlibeyt’ten erkek olarak kurtulan tek kişidir. Böylece İmamet, Allah’ın izniyle kesilmeden devam etmiştir.

İmam Zeynel Abidin Kerbela'da esir alınarak Şam'a vardığında, insanlara hitaben şu konuşmayı yapmıştır:

“Ey insanlar! Bize altı haslet verildi ve yedi hususta herkesten üstün kılındık: Bize; ilim, hoş görü, fesahat, cesaret, ve mü'minlerin kalbinde sevgimiz verildi. Biz başkalarından üstün tutulduk; çünkü seçilmiş Peygamber Muhammed Mustafa (s.a.a) bizdendir, es-Sıddık (Ali) bizdendir, et-Tayyar (Cafer) bizdendir, Allah'ın aslanı (Hamza) bizdendir, dünya kadınlarının efendisi, (Fatıma) bizdendir, Şu ümmetin iki torunu ve cennet gençlerinin efendisi (Hasan-Hüseyin) bizdendir.”

“Ey insanlar! Bilin ki Mekke ve Medine'nin oğlu benim, zenzem ve Sefa'nın oğlu benim, haccı en iyi tavaf edenin oğlu benim, Muhammed Mustafa'nın oğlu benim, Ali el-Murtaza'nın oğlu benim, Hatice-i Kubra'nın, Fatıma-i Zehra'nın oğlu benim.”

Eğer bizim imamlarımız Allah'a böyle dualar ederek O'na yaklaşmak istiyorlarsa, vay olsun bizim halimize demek lazımdır.

Kardeşlerim bu gün ülkemizde kendilerinin bu imamların soyundan geldiklerini söyleyen sevgili dedelerimize şunu söylüyorum, gelin bu kalplerdeki kını, nefreti atalım. Şayet ceddinizin getirdiği bu dine sahip çıkarsanız, eğer bunu yapabilirseniz, sizin Allah (c.c) katında mükâfatınız çok fazla olacaktır. Çünkü sizin sayenizde birçok kişi hakkı bulacak, onların sevabı da sizin de sevabınıza yazılacaktır. Görüyorsunuz ki, imamlarımız böyle demişlerdir.

Ama siz ceddinizin bu iki emanetine sahip çıkmaz da bu yanlışlıklara göz yumarsanız, şüphesiz sorumluluğunuz da aynen çok şiddetli olacaktır. Bilirsiniz, atasının mirasına sahip çıkmayan evlat hayırsız evlattır. Hayırsız evlat ise sevilen evlat değildir. Hak da, batıl da bellidir. Asıl zor olanıysa, nefsi yenmektir. Benden söylemesi, takdir sizindir.

Bakın Hz. Âdem (a.s) şöyle dua etmekte:

“Ey Rabbimiz! Biz kendimize zulmettik. Eğer bizlere acıyıp affetmezseniz, o zaman biz hüsrana uğrayanlardan oluruz.”

Hz İbrahim (a.s), Kâbe’yi bina yaparken şöyle dua etmiştir:

“Ey Rabbimiz! Bizden bu amelimizi kabul et. Muhakkak ki sen işiten ve bilensin, şüphesiz sen duaları kabul edersin.”

Hz Musa (a.s) şöyle dua etmiştir:

“Ey Rabbim! Ben yalnız kendimle ve bir de kardeşim Harun’la baş edebilirim. Sen bizimle bu fasık toplumun arasını ayırdet, bizi de affet. Sen bağışlayanların en hayırlısısın. Bizi rahmetinle bu azgın kavimden koru ve bu konuda göğsümü açıp genişlet. Bu hususta işlerimi kolaylaştır. Dilimden düşümü çöz ki sözlerimi iyi anlasınlar.”

Hz. İsa (a.s) şöyle dua etmiştir:

“Ey Rabbimiz! Bize gökten bir sofrayı indir. Öncemiz ve sonramız için. Bu bizim için senden bir belge olsun. Sen bizi rızıklandırdın, sen rızık verenlerin en hayırlısısın.”

Hz. Şuayib’in (a.s) şöyle bir duası var:

“Ey rabbimiz! Biz sana güvendik, bizimle kavmimiz arasında sen hak ile hüküm ver. Şüphesiz hüküm verenlerin en hayırlısı sensin.”

Hz. Nuh’un (a.s) ise şöyle bir duası var:

“Ey Rabbim! Hakkında bilgim olmayan bir şeyi senden istemekten sana sığınırım. Eğer sen bağışlamazsan hüsrana uğramışlardan olurum. Kavmimin beni yalanlamasından dolayı bana yardım et.”

Hz. Yusuf (a.s) şöyle dua etmiştir:

“Ey Allah’ım! Benim için zindan bile bunların çağırıkları şeyden daha hayırlıdır. Eğer onların tuzaklarına engel olmaz isen, ola ki onlara uyar cahillerden olurum. Rabbim bana mülkü sen verdin, rüyaların yorumunu bana sen öğrettin. Şüphesiz yerin ve göklerin yaratıcısı sensin. Beni salihlere kavuştur.”

Hz. Yunus (a.s) duasında şöyle buyurur:

“Ey Rabbim! Senden başka hiç bir ilah yoktur. Ben seni bütün noksan sıfatlardan tenzih ederim.”

Hz. Lut (a.s) duasında:

“Ey Rabbim! Bana inanan aile efradımı bu azgın kavminin yaptıkları çirkinliklerden koru ve kurtar.”

Ben de diyorum ki, Allah’ım insanlık bu gün Lut Kavmini çoktan geçmiştir. Tabi ki iyi insanlar da vardır. Ya Rabbim, sen geçmişteki iyileri nasıl koruduysan, bugün de inanan insanları, bu Lut Kavmini aratmayanların şerrinden koru, diye dua ediyorum.

Hz. Süleyman (a.s) duasında şöyle buyurur:

“Ey Rabbim! Bana, anne ve babama bize verdiğin nimete şükür etmeyi nasip et. Beni rahmetinle salihlerin arasına kat.”

Evet dostlarım, şüphesiz bu mübarek peygamberlerin duaları bunlardan ibaret değildir. Ama ben kısa ve özet olarak verdim ki, bizlere de ders olsun. İnsanlığın kurtuluşu için gönderilen bu peygamberler insanı hakka, Allah’a kul olmaya çağırırken; diğer taraf da bizim bu konudaki boşluğumuzdan yararlanıp bize din lazım değildir diyerek, bizleri ülkemiz ve milletimizle karşı karşıya getirmek için bizi yanlarında bir olmaya çağırarlara cevap olsun. İşte yine iki taraf insanoğlu gözümüzün

önünde duruyor, hangisi kârlı hangisi zararlı sizler kararınızı verin, takdir sizindir.

Allah Teâlâ, ey insanoğlu biz sana iradeyi cüziye diye bir imkânı verdik, şayet insan kötülüklerden kurtulmaya gayret ederse bizim de ona yardımımız uzanır. Yok bu yolda iradesini kötüye kullanarak kurtuluşa gayret etmezse, biz de onların şerlerini daha da artırırız, mealinde ayetler vardır.

Sevgili dostlarım, benim Ali'siz Alevilik diyenlerle, Alevilik din değildir kültüredür diyenlerle ya da oruç, namaz bizim değildir diyenlerle bir işim yoktur. Ben size Âl-i Muhammed'den örnekler veriyorum. On İki İmamlar bunları diyor, geçmiş peygamberler, Anadolu Erenleri bunlardır diyorum. Çünkü ben kendim böyle bir Aleviyim. Doğrusu bu Aleviliğimle gurur duymaktayım. Şimdi yine nasihat almaya devam edelim.

Evliaların şahı, dört kitabı ezbere bilen Hz. Ali'nin (a.s), oğlu İmam Hüseyin'e yaptığı nasihatten biz de dersimizi almaya çalışalım.

İmam Ali (a.s) oğlu, İmam Hüseyin'e (a.s) şöyle buyurur:

“Oğlum Hüseyin! Evvela size Allah'tan çekinmeyi, onun emir ve yasaklarına eksiksiz olarak uymanızı size vasiyet ediyorum. Eğer siz dünyaya ait bir şeyi elde edemediğinizde ya da elinizdekini yitirdiğinizde onun için hayıflanmayın. Siz daima gerçeği söyleyin, ahretiniz için çalışın. Zalime düşman, mazluma yardımcı olun. Sizden sonra geleceklere de bu sözleri iletin.

Tüm işlerinizi Allah'ın emir ve yasaklarına göre ayarlayın. Aranızda uzlaşın. Allah'ın salatı ona ve soyuna olsun, deden Resulullah'tan duydum ki: “İki kişinin arasını bulmak nâfile ibadetlerden üstündür.” Allah için yetimleri

koruyun, Allah için komşularınızı da gözetin. Sizler Allah için Kur'ân-ı Kerim'e riayet edin. Kur'an'la amel etmekte başkaları sizleri geçmesin. Allah için namazları terk etmeyin, orucunuzu tutun. Çünkü oruç ruhun bayramıdır. Allah için malınızla, dilimizle, gerekirse canınızla Allah'ın emirlerine teslim olun. İnsanlara iyiliği emredin, kötülükten men edin."

Hız. Ali'nin (a.s) bu nasihati bir hayli uzundur. İmam Hasan'a (a.s) da buna benzer nasihatleri mevcuttur. Ancak bu güzel nasihatler sadece onları değil, Ehlibeyt'e tabi olan, zaman ve mekan ne olursa olsun herkesi kapsamına almaktadır. Nasıl ki Kur'ân-ı Kerim'in ya da sevgili Peygamberimizin söyledikleri inanan herkesi kapsıyorsa, On İki İmam'ımızın söyledikleri de bizim için isabetli ve geçerlidir.

Kur'ân-ı Kerim'de 28 peygamberin isimleri geçmektedir. Resul-i Ekrem bütün peygamberlerden üstündür bize göre. Allah Resulü *"benim ümmetimin alimleri, beni İsrail peygamberlerinden üstündür"* buyurmaktadır. Biz bu hadisten yola çıkarak, bu alimlerin Ehlibeyt imamları olduğuna inanıyoruz. Dolayısı ile Hız. Ali'nin de geçmiş bir çok beni İsrail peygamberlerinden üstün olduğuna inanıyoruz.

Çünkü Hız. Ali (a.s) son ilahi okulun başöğretmeninin veziri durumundadır. Kur'ân'ı Kerim'deki birçok ayette, *"itaat edin Allah'a, itaat edin peygambere"* diyerek, bu itaati bütün inananlara farz kılmaktadır.

Allah Resulü şöyle buyurmaktadır:

"Beni seven Ali'yi sever, Ali'yi seven de beni sever. Ben ondanım, oda bendendir. Ben kimin Mevlası isem Ali de onun Mevlasıdır. Benim Ehlibeytim'in düşmanı benim de düşmanımdır. Benim düşmanım ise Allah'ın düşmanıdır."

Bunun içindir ki, Hz. Ali'nin, Ehlibeyt'in üstünlükleri Kur'an-ı Kerim'in emridir. Bu; yorumlanan ayetlerin, hadislerin ışığında verilen bir haktır. Ben şunu derim ki, tabiatıyla kötüler her zaman olacaktır. Ama umutsuz olmamak lazımdır. Şüphesiz iyiler de vardır. Eğer Hind'in oğlu Muaviye, onun oğlu Yezid varsa, Hz. Ali (a.s), İmam Hasan ve İmam Hüseyin de hakkı temsilen vardılar. Bana göre bu kaynak doğru kaynaktır. İlmin deryası, şehri Allah'ın Resulüdür. İlmin kapısı da Hz. Ali'dir. Buraya dönülmedikçe huzur olmaz diye düşünüyorum.

Sevgili Peygamberimiz şöyle buyuruyor:

“Eğer sizler benden taraf söylenen bir sözü bir başkasından duyduğunuzda, o sözü gönlünüz tasdik ederse, onunla kalpleriniz yumuşar, kendinize yakın bulursanız, bilin ki o söz bendendir. Fakat benim sözüm diye söylenen sözü gönlünüz kabul etmezse, siz bilin ki o söylenen söz benden değildir.”

Şimdi Allah aşkına ne olur bir düşünelim. Böyle bir peygambere ümmet olmak varken, onun emanet bıraktığı Hz. Ali (a.s) gibi, İmam Hasan, İmam Hüseyin gibi ya da diğer masum imamlarımız gibi, Allah Teâlâ'nın sevdikleri bu şahsiyetler varken, bütün bu değerleri bırakıp, oyuna gelerek bir kısım din düşmanlarıyla bir olmanın kime ne faydası vardır, hep beraber düşünelim.

İmam Hüseyin buyuruyor:

“Allah'ım ben şaşıyorum. Acaba sana inanan ne kaybetmiş, inanmayan ne kazanmıştır?”

Değerli dostlarım, Hz. Ali (a.s) aғamızın buyurduğu gibi bizim Aleviler olarak yolumuz orta yol olmalıdır. Bu yol elif gibi düz yoldur. Bu yol insanı sırat-ı müstakime götürür. Bu yolda aşırılıkların yeri yoktur. Bu yolda adalet gözetilir. Bu

yolda mazlumun hakkı korunur. Bu yolda aynen İmam Hüseyin'in Kerbela olayında olduğu gibi zillete boyun eğmek de yoktur. İmam Hüseyin zilletle yaşamaktansa ölümü tercih ederim demiş ve ona razı olmuştur.

Allah Kur'an'da şöyle buyuruyor:

“De ki: “Bu hak (söz), Rabbinizdendir. İsteyen iman etsin, isteyen inkâr etsin. Biz, zalimlere çeperleri kendilerini kuşatan bir ateş hazırladık. İmdat dileyecek olsalar, yüzleri kavuran erimiş bakıra benzer bir su ile imdatlarına koşulur. Ne kötü bir içecek ve ne kötü bir dinlenmeyedir!”⁽¹⁾

Bu gibi örnekler yeri geldikçe verilecektir. Görüyoruz ki, Kur'an-ı Kerim'de bu gibi hükümler varken bazı kardeşlerimiz eline sazını alır, bir taraf da adı güzel şanı güzel Muhammed Ali der, Hasan ve Hüseyin der ama Kur'an'a hiç inancı yoktur! Farzı, sünneti kabul etmez, edenleri de cahillikle suçlamaya kalkarlar. Para kazanmak hırsıyla, Ali rahim, Ali rahmandır diyerek haşa Allah'a eş koşmaya kadar farkında olmadan şirke düşenlerimiz vardır.

Oysaki Allah Teâlâ şöyle buyuruyor:

“Sen onlara gelin siz de inanın dedin mi onlar derler ki: bu akılsızlar gibi bizde mi inanalım. Oysaki akli olmayan onların ta kendileridir.”⁽²⁾

Demek ki bir insan kim olduğunu, nerden geldiğini, neye inanması gerektiğini çok iyi bilmelidir. Bunu bilmeyen bir insan, geleceği belli olmayan bir yerlere doğru gitmek zorunda kalabilir. Bizim yolumuz bellidir. Bizim dinimiz İslam, Kitabımız Kur'an-ı Kerim'dir. Bunun başka bir tarifi de yoktur.

1- Kehf/29.

2- Bakara/13.

Kur'an-ı Kerim'in sırlarını en iyi bilen şüphesiz evvela Allah'ın Resulüdür. Aynı bilgi On İki İmamlarda da mevcuttur. Bu imamların yeryüzünde yaşadıkları dönem yaklaşık 250 küsur senedir. Bu imamlar "Kur'an-ı Natık" dırlar. Zaten bunlara imam denilmesinin sebebini Kur'an-ı Kerim açıklamıştır. Öyle ise bunların söylediklerinin dışında, Kur'an hakkında başka kimselerin değişik yorumları bizim tarafımızdan kabul görülemez. On İki İmamlardan ayrı kalmamız bizim için büyük bir hatadır. Görülüyor ki imamlarımız bizden Kur'an'a uymamızı isterken biz ne yapıyoruz, onları bırakıyoruz din düşmanlarıyla bir oluyoruz. İşte yanlış olan budur, yanlışlıktan dönmek ise erdemliliktedir diyorum.

Bakın Kur'an'da ne buyuruyor:

"Namaza çağırıldığınız zaman bir kısım insanlar bu duruma alay ederler. Onlar namazı bir oyundan ibaret sayarlar, buna şüphe yok ki bunlar akıl edemeyen kavimlerdir."⁽¹⁾

Cümle âlem biliyor ki, Hz. Ali (a.s) öyle bir aşkla namaza dururdu ki; çok meşhurdur, bir savaşta İmam Ali'nin ayağına bir ok saplanmıştı. Resul-i Ekrem'e sordular, oku nasıl çıkartalım diye. O da buyurdu ki; Ali namaza durunca siz o oku çekin, o bir şey hissetmez. Onlar da öyle yaptılar. Hz. Ali (a.s) öyle bir hal ile namaza durmuştu ki, oku çektiklerinde acısını dahi hissetmedi.

Hünkâr Hacı Bektaş-ı Veli'nin, Amedi Yesevi dergâhından namaz ile imtihan edilerek, Anadolu'ya dini İslam'ı yaymak maksadıyla gönderildiği yine herkes tarafından bilinen bir gerçektir. Diyeceksiniz ki, neden ille de bu namaz ve orucu önemsiyorsunuz. Çünkü namaz ve oruç eşittir. Allah (c.c) biz-

1- Maide/58.

den günde on yedi rekât farz olmak üzere namazı kılmamızı istiyor. Biz namazı cem olarak üç vakitte kılıyoruz. Tüm dünyadaki Ehlibeyt dostları da böyle kılıyorlar. Biz bunu kabullenmediğimiz müddetçe, biz de Müslümanız dememiz gerçekçi olmaz. Hele de namaz bizim değildir demek ise, bu din, bu kitap da bizim değildir demek olur ki, bu durumda Hz Ali'nin, Ehlibeyt'in haklılığından dem vurmamızla çelişkili olur. Çünkü onların haklılığı bizim haksızlığımıza helal getirmez.

Hz Ali (a.s) ağızımız şöyle buyuruyor:

“Dünya dört şeyle ayakta durur; ilmiyle amel eden âlim, iyiliklerini çoğaltan zengin, öğrenmekten çekinmeyen cahil, ahiretini başkalarının dünyasına satmayan fakir.”

İmam Cafer Sadık ise şöyle buyuruyor:

“Dünya üç şeyin üzerinde durur. Ateş, tuz ve su. İnsanlar üç kısımdırlar, Allah'ın varlığına inananlar, Allah'ı inkâr edenler bir de Allah'ı bir şeye benzetenler. Allah'ın varlığına inananlar hak üzerindedirler. Allah'ı inkâr edenler de ve onu bir şeye benzetenler de müşriktirler.”

Bizim bu şahsiyetlerin söylediklerinin üzerinde her hangi bir bahane aramamız asla söz konusu değildir. Eğer bizler gerçek manada Alevilik nedir, Alevi kimdir, onu kavraya bilirsek, hiç bir Müslüman'a nasip olmayan bize nasip olmuştur artık. İlim şehrinin kapısı Hz Ali (a.s) bizim imamımızdır. Dünyada adaleti sağlayacak olan İmam Muhammed Mehdi de (a.f) bizim imamımızdır. Bundan daha büyük lütuf ne olabilir ki? Şayet düşünebilirsek.

Hz. Ali (a.s) şöyle buyurmaktadır:

“Sorun bana sorun, beni kaybetmeden ölümlerin, belaların ilmini bilen kimseye sormak istemez misiniz? Hiç şüphesiz arşın altından sorduğunuz her şeyden haber

verebilirim. Sorun bana beni kaybetmeden, taneyi yaratan, insanı yaratan Allah'a hamd olsun ki, ben Tevrat'ı Tevrat ehlerinden, İncil'i İncil ehlerinden, Kur'an'ı da Kur'an ehlerinden daha iyi bilirim. Bana Allah'ın kitabından sorun. Onun ayetleri gece mi indi, gündüz mü indi, kim için indi, dağda mı, yoksa ovada mı indi, onu ben bilirim."

Bu İmam Ali (a.s) senin imamındır. Onu bırakıp nereye gidiyorsun benim kardeşim. Vallahi bu imamlara denk yeryüzünde başka bir imam da bulamazsın. Bunlardan ayrı kalırsan helak olursun.

Sevgili Peygamberimiz buyurdular ki:

"Ben müjdeleyiciyim, Ali'de hidayet edicidir. Ya Ali! Benden sonra hidayet arayanlar seninle hidayet bulacaktır."

Eğer birileri "Ali'siz Alevilik" diyerek, Hz. Ali'den hidayet bulamıyorsa, bu kabahat kendisindedir demek lazımdır.

İbn Abbas'tan şöyle naklediyor, Resulullah şöyle buyurdu:

"Ya Ali! Ben ve Sen Allah'ın nurundan yaratıldık. Âdem (a.s) yaratılmadan on dört bin yıl önceden ikimiz Allah'ın huzurunda bir nur idik. Allah (c.c) Âdem'i yarattığında o nuru ikiye böldü. İşte onun bir parçası benim, bir parçası sensin demiştir."

Abuzer Giffari'den şöyle nakil edilmiştir:

"Eğer ben ve Ali olmasaydık, Allah'a hakkıyla ibadet edilmezdi. Eğer ben ve Ali olmasaydık ne sevap olurdu ne de hidayet."

Nebiy-i Ekrem şöyle buyuruyor:

"Ali benim kederimi giderendir. Ali imamların babasıdır. Ali havuz başında benim halifemdir. Ali benim ilmimin kapağıdır. Ali kıyamet günü Allah'ın hücceti, delili olacaktır."

Devamında şöyle buyurur:

“Ben ve Ali aynı ağaçtanız, diğerleri farklı ağaçtanlar. Ya Ali, benden sonra sen ümmetimin ihtilaf ettiği konuları onlara açıklayacaksın.”

Resul-i Ekrem bir başka yerde şöyle buyurur:

“Ali benden, bende ondanım. Ben ve Ali bir ağacın köküyüz. Hasan ve Hüseyin o ağacın dallarıdır. Bize tabi olanlar da o ağacın yapraklarıdır. Kim o ağacın bir dallından tutarsa Allah onu cennetine götürür.”

Ben de mensubu bulunduğum kardeşlerime diyorum ki, “Ali’siz Alevilik Olamaz”. Senin kurtuluşun bu ağacın bir dallından tutmaktır. Yoksa helak olursun. Allah korusun, hakkı bırakıp da nereye gidiyoruz? Bizim için doğru yol bu yoldur. Ben kalktım böyle gördüm demek, çıkış yolu değildir. Araştırmak, bilmek gerekmektedir.

Resulullah buyurdular ki:

“Ya Ali, ben de dâhil kimseye verilmeyen üç şey sana verilmiştir. Allah sana benim gibi kayınpeder nasip etmiştir. Sana kızım Fatıma gibi bir eş vermiştir. Hasan ve Hüseyin gibi evlatları sana vermiştir.”

İbn Abbas’tan şöyle rivayet edilmiştir, Resulullah şöyle buyurdu:

“Kim ki teamülü açısından İbrahim’e, hükmü açısından Nuh’a, güzelliği açısından Yusuf’a bakmak istiyorsa, Ali b. Ebu Talib’e baksın.”

Yine şöyle buyuruyor:

“Ya Ali! Eğer biz Ehlibeyt olmasaydık, Allah ne cenneti, ne cehennemi, ne de yerle göğü yaratmazdı.”

“Ya Ali! Şüphesiz melekler senin muhabbet ve velayetinle Allah’a yaklaşıyorlar. Andolsun ki, gökte seni sevenler, yeryüzündekilerden daha fazladır.”

Resulullah Medine’de mescide açılan tüm sahabenin kapılarını kapattı. Yalnız Hz. Ali’nin kapısı açık kaldı. Bunu Resulullah’a sordular, neden sadece Ali’nin kapısı açık kaldı? Buyurdular ki:

“Sizin kapılarınızı kapatıp, Ali’nin kapısını açık bırakan ben değilim, bunu Allah emretti.”

Allah Resülü şöyle buyuruyor:

“Ali ümmetimin içinde Kur’an’daki İhlas Suresi gibidir.”

Allah Resülü bir başka hadisinde İmam Ali (a.s) için şöyle buyuruyor:

“Ya Ali! Allah’a giden yol sensin, sırat-ı müstakim sensin. Sen benim ümmetimin üzerinde halifem, borcumu ödeyerek vaatlerimi yerine getirecek olan sensin.”

İmam Cafer Sadık buyuruyor:

“Fatiha süresindeki, bizi doğru yola hidayet et demekteki maksat, Müminlerin Emiri Hz Ali, (a.s) ve biz Ehlibeyt’iz.”

Enes Bin Malik, Resulullah’tan şöyle nakletmiştir:

“Her peygamberin bir benzeri ümmetinin içinde olur. Benim benzerim ise Ali’dir.”

Cabir Bin Abdullah’tan rivayet edilir ki, Resulullah şöyle buyurdu:

“Ben cennetin kapısında şöyle yazılı olduğunu gördüm. Allah’tan başka ilah yoktur, Muhammed Allah’ın Resülüdür, Ali onun kardeşi ve halifesidir.”

Yine Allah Resulü şöyle buyuruyor:

“Benim ümmetimin iki peygamber torunu, cennet geçle-
rinin efendisi olan Hasan ve Hüseyin Ali'dendir. Hüseyin
evlatlarından dokuz imam olacaktır ki, onlara itaat etmek
bana itaat etmek gibidir. Onların dokuzuncusu lakabı be-
nim lakabımdan olan Mehdi'dir.”

Hz. Ali (a.s) şöyle buyuruyor:

“Allah bizleri Kur'an'la, Kur'an-ı da bizimle kıldı. Ne biz
Kur'an'dan ayırız ne Kur'an bizden ayırır.”

Resulullah buyurdular ki::

“Kim Ali'yi severse, onun namazı da, orucu da Allah ka-
tında kabul olur. Allah onun duasına icabet eder. Kim
Ali'yi severek ölürse onun amel defteri sağ eline verilir.
Kim Ali'yi severek ölürse, Allah onun başına keramet ta-
cını giydirir”

Allah Kur'an'da şöyle buyuruyor:

“Durdurun onları, şüphe yok ki onlara sorulacaktır.”⁽¹⁾

Bu ayetin yorumunda buyururlar ki, burada sorulacak olan
Ali b. Ebu Talib'in velayetidir. Sırat köprüsünde Ali'den ruh-
sat almadan kimse cennete giremeyecektir. Bunu Malik b.
Enes, İmam Cafer Sadık'tan rivayet etmiştir.

Evet değerli dostlarım, benim sözüm Ali'siz Alevilik diyen-
lere değildir. Ancak, Hz. Ali'yi imam kabul edip de kalbinde
Ali sevgisi olan kardeşlerim, bizleri Hz. Ali'den ayırmak iste-
yenlerin, bizlere ne kadar kötülük yaptıklarını bunları oku-
yunca daha iyi anlayacaksınız, inşallah anlamışsınızdır.

1- Saffat/24.

Bir insan için Al-i Muhammed'in sevgisini, Ehlibeyt'in sevgisini, dünya malıyla değerlendirmek asla mümkün değildir. Hz Ali'yi, Ehlibeyt'i, onların şanına layık şekilde anlatmak benim haddimi aşmaktadır. Benim vermeye çalıştığım sadece denizden bir bardak su misalidir. Şimdi hep beraber düşünelim. Eğer Hz. Ali (a.s) buysa ki budur; Allah aşkına o zaman biz Aleviyiz ama biz Müslüman değiliz diyenler, oruç, namaz bizim değildir diyenler kimlerdir diye düşünmemiz gerekmektedir. Eğer samimiyetle ben Aleviyim diyorsan yolun bu yoldur. Bir olmak, iri olmak, diri olmak, hakkı üstün kılmak burada isabetli olur. Gerisini de siz düşünün diyorum.

Allah Teâlâ, ben Aleviyim diyenlere yer yüzünde 250 küsur sene yaşayan böyle masum pak imamlar nasip etmiştir. Bir defa bunun kendisi de başlı başına Allah'ın bir lütfudur.

Be kardeşim, sen bu nimeti bırakıp nereye gidiyorsun? Nuh'un gemisine neden itiraz ediyorsun? Sana bu kapı açıkken neden başka kapıları ararsın? Şöyle bir Anadolu'muzun tarihine bakın; bu kapıdan ayrılıp da yeryüzünde bir tek evliya bana gösterebilir misin? Hayır, gösteremezsin! Öyleyse zararın neresinden dönersen onu kâr bileceksin. Bana göre bunu hep beraber yaparsak bizim için karanlıklar aydınlanır. Aile yuvalarımız mutluluk vermeye başlar, birbirimize güvenimiz artar. Devletimize, milletimize daha faydalı oluruz. Helalin, haramın ölçüleri belli olur. Üzerimizden dinli, dinsiz iddiaları kalkar. Ehlisünnet kardeşlerimizle aramızdaki gerginlik azalır. Şüphesiz bu durum ülkemizin kalkınmasına yarar sağlar diye düşünüyorum.

Allah Kur'an'da şöyle buyuruyor:

“Gerçekten biz cinlerden ve insanlardan birçoğunu cehennem için yarattık. Onların kalpleri vardır, ama onlarla anlamazlar; gözleri vardır, ama onlarla görmezler; kulakları vardır, ama onlarla işitmezler. İşte bunlar,

hayvanlar gibidirler; hatta daha da sapıktırlar. İşte asıl gafiller, onlardır.”⁽¹⁾

Birileri bizim adımızı kullanarak, bize din lazım değildir deseler de, bu mübarek ayetler yerinde duruyor. Ne büyük gaflet değil mi?

Sevgili kardeşlerim, bazı dostlarımız şöyle bir iddiada bulunuyorlar ki, efendim bu Ehlibeyt mezhebinde olanlar, Hz Ali'nin, Ehlibeyt'in hakkını yeterince gözetmediler, diyerek bize sorular soruyorlar. Diyelim ki evet bize göre Hz. Ali'nin, Ehlibeyt'in hakkının gasp edildiği doğrudur. Biz de bu tarihi yanlışlıkları anlatmaya çalışıyoruz. Ama neden kendimize sormuyoruz. Acaba Sünnilerin, Ehlibeyt'in ilminden istifade etmeyişi gibi, bizde Aleviler olarak aynen onların yaptığını, Kur'ân-ı Kerim ile amel etmeyerek görevimizi yerine getirmemiş olmuyor muyuz? Eğer bizler bunu yapmıyor ve yerine getirmiyorsak, o zaman başkalarının ne yaptıklarını sorgulamak bize düşmez ki. Çünkü diğer mezhepler kendi inandıkları imamlara uyararak amel etmekte. Şayet doğru da olsa, yanlış da olsa herkesin ameli kendisi içindir. Önemli olan şudur ki, eğer ben Aleviyim diyen bir kişinin kendi imamlarına uygun ameli yoksa, bunu mutlaka gözden geçirmemiz lazımdır.

Tabidir ki hakkı yaşamak zordur. Ne var ki yanlışlıkların karşısında susmak da doğru değildir. Eğer biz yapmamız gerekeni yapmıyorsak, başkaları neden yapmıyor demeye de hakkımız olmaz kanısındayım.

Hz. Davud (a.s) oğlu Hz. Süleyman'a şöyle nasihat etmiştir:

“Ey oğlum; terbiyeyi seven bilgiyi de sever, iyi bir insan Rabbini tanır. Faziletli bir kadın kocasının tacıdır. Fakat utandıran kadının kemiklerinde çürüklük vardır.

1-A'raf/179.

Ey oğlum Süleyman; bilin ki kötülerin öğüdü dahi hiledir. Sözleri kan için bir pusudur. Onların acımaları bile gaddarlıktır. İnsanın değerli serveti çalışmaktır. Yumuşak söz gazabı yatıştırır. Sert söz öfkeyi azdırır.

Huzur ile olan kuru bir lokma bile, kavga ile ziyafet dolu bir sofradan daha hayırlıdır. ”

Resul Pavlos’un da şu sözleri dikkatimi çekmiştir:

“Ey insanlar, şunu bilin ki sonunda insanlık için çok çetin anlar gelecektir. Çünkü insanlar evvela kendilerini, parayı, serveti çok seven olmuşlardır. İnsanoğlu mağrur, küfürbaz, anne babaya karşı itaatsiz, iftiracı, kibirli, zevkine düşkün olarak bu günahlarını Allah’tan daha çok sevmekteler. Asıl Allah’ın kudretini inkâr ediyorlar.”

Görüyorsunuz ki benim için doğruyu kim söylese söyleyin, ben onun doğru söylediklerini alırım gerisi de onların olsun diyorum.

Resul-i Ekrem buyurur:

“İlim müminin yitik malıdır, nerden bulursa oradan alır. ”

Yine bir hadiste “İlim Çin’deyse gidin alın.” buyurmuştur.

İlmi Çin’de de olsa alın demesinden şunu anlıyoruz ki; bu ilim, din ilminin dışında olan ilimlerdir. Yoksa din ilminin deryası zaten Allah Resulü’nün evvela kendisidir. Bunun içindir ki ben de faydalı gördüklerimi sizlerle paylaşmak istiyorum, inşallah faydalı olur diye düşünüyorum.

Bazı kardeşlerimiz öyle inanmışlar ki, sanki Ehlisünnet’in yaptıklarının, söylediklerinin tamamı yanlıştır. Madem ki onların her yaptıkları yanlıştır, o zaman biz de hiç bir şey yapmayalım ki o yanlışlara düşmeyelim. Bana göre yanlış bir anlayış içindedirler. Görüyorum ki böyle düşünenler de var-

dır. Bu doğru değildir. Bizim Ehlisünnet'le imamet ve velayet hususunda, diğer bir kısım içtihat meselelerde farklılıklarımız vardır. Ama Allah'ın varlığı, dinin, kitabın, peygamberimizin hak üzere olduğu konusunun yanında; vatan, millet konusunda da ortak birçok meselelerimiz, ortak faydalarımız vardır. Yoksa bunları bahane ederek Hz. Ali'nin, Ehlibeyt'in haklılığını bahane ederek böyle düşünmek yanlışın ta kendisidir. Hz. Ali (a.s) tabii ki haklıdır. Ama onun haklılığı bizim yanlışlıklarımıza helal getirmeyecektir.

Bakın halk ozanımız Hatayi şöyle diyor:

“Dil ile dervişlik olmaz
Hali gerek hal ehlinin
Arı gibi her çiçekten
Balı gerek yol ehlinin
Hatalıyım kuşak kuşun
Toz olup türaba döşen
Budur dervişliğe nişan
Yolu gerek yol ehlinin.”

Zamanla ozanlarımızın söylediklerinden şunu anlıyoruz ki, bizim Aleviler olarak üzerimizde oynanan oyunlar bu günümüzle sınırlı değildirler.

Bunun içindir ki 16. yy. da Pir Sultan Abdal şöyle dert yamaktadır:

“Muhammed Ali'nin güzel yolları
Şimdi türlü, türlü yol eylediler.
Azgın yaralara cerrah çoğaldı
Herkes bildiğini bol eylediler.
Kesilmedik kara çamlı kalmadı

Şeytana uyanlar alamaz muradı
Yol oğlu yol gelmedi, fitne türedi
Gerçek akıllıyı deli eylediler.
Pir Sultan Abdal'ım bu bir nur idi
Akılları ermez gizili sır idi
Bizim bildiğimiz Ali bir idi
Şimdi her yerde bir Ali eylediler.”

Pir Sultan Abdal'ın yol oğlu yol gelmedi demekteki maksadı, her halde Hz. Mehdi'nin gelişini kast etmektedir. Ne olursa olsun Pir Sultan Abdal'ın da ta o devirde Alevilik diye içimize giren hurafelerden oldukça rahatsız olduğu görülmektedir. Acaba şu günümüzde olsaydı ne söylerdi, bunu hep beraber düşünelim.

Bu konulardan oldukça rahatsız görünen birisi de 18. yy'da yaşayan Büyük Feyzullah Efendi'nin kızı, kendi lakabıyla Güzide Anadır ki, o da kendi zamanında şöyle dert yanmaktadır:

“Be hey efendi zamane halkı
Her biri bir türlü iş eylediler
Ayete, hadise iman etmeyip
Kılı ibrişime eş eylediler.
Sırrı Muhammed'den ne kaldı eser
Cihan fitne ile dolduserta ser
Yetmiş iki ile aynı gidenler
Efsane sözlere huşu eylediler.
Yolumuz uğradı kıra bayıra

İşimiz zor oldu Mevlam kayıra
Hiç ağzını açan yoktur hayra
Yolu acayip bir iş eylediler
Güzide derki ahdi iman zadeler
İşimiz zor oldu ocak zadeler
Helal haram demez şih ve dedeler
Eline geçeni nuş eylediler.“

Muhterem Güzide hatun şöyle devam etmektedir:

“Kul olan Allah tan özrünü diler
Akıllı söylerse deliler güler
Bulandı çeşmemiz içilmez sular
Kurudu soyumuz çeşmemiz bizim
Şimr hançerini almış eline
İblis kemerini takmış beline
Küfrü doldurmuş ağzı diline
Böyle nasıl olur sonumuz bizim
Güzide der nice oldu halimiz
Harama gark oldu helal malımız
Münafık elinde azdı rahimiz
Bozuldu ülkemiz ilimiz bizim.“

Evet kardeşlerim, işte Güzide Ana kendi dönemini böyle anlatmakta. Acaba Güzide hatun bu gün olsaydı, Alevilik, Bektaşilik adına oruç, namaz bizim değildir, bize din lazım değildir diyenleri görseydi, zannederim tamamen kahrolurdu.

Af dilemek lazım. Çünkü şu günümüzde biz Alevilerin üzerinde öyle çeşitli oyunlar oynanıyor ki; ne kadar hak ve hakikate karşı olanlar varsa, çıkıp küfrünü kendi adına kusuyor, Alevilik, Bektaşilik olarak takdim ediyorlar. Bana göre bizi bunca tehlikelerden koruyacak olan yine bizler olmalıyız. Diyelim ki zamanla belki biçim olarak olmazsa bile halkımız arasında inanmayan kimse yoktu. Herkes Kur'ân ve ahirete iman esaslarına inanmaktaydı. Bunun içindir ki o devirlerde âşik ve ozanlarımız devamlı hakkı söylemeye çalışmışlardır.

Bakın Kaygusuz Abdal şöyle diyor:

“İslam’ın şartını sual edersen
İcmalinde şartı beştir efendi
Muradın iman öğrenmek ise
Onunda âdeti şeştir efendi
Kul Hümmefde buyurur;
Muhammet’tir gönlümüzün aynası
Salavat getirenin Nur olsun sesi
On sekiz bin alemin Mustafa’sı
Ya Muhammed sana imdada geldim

Buyurur ki;

Din içinde din ararsan
Din Muhammed Ali’nindir
Yol içinde yol ararsan
Yol Muhammed Ali’nindir.”

Evet dostlarım, gelin canlarım iri olalım, diri olalım. Aleviliğimize yakışanı yaparak hakkı üstün kılalım. Bunu yapabilmek için Allah Resulü’nün emanet olarak bıraktığı bu iki emanete

sahip çıkalım. Eğer bu yolda bir olmayı becerebilirsek, bu durum hem bizim yararımıza olur ve hem de ülkemizin tamamının yararına olur diyorum. Devamlı hak yolda herkes için faydalar vardır. Bu yolda aşırılıkların yeri yoktur. Bu yolda herkesin hakkı, hukuku gözetilir. Bu yolda mazlumun hakkı korunur. Yetimin hakkı kendisine verilir.

Bakın Allah Kur'an'da ne buyuruyor:

**“De ki: “Bu hak (söz), Rabbinizdendir. İsteyen iman etsin, isteyen inkâr etsin. Biz, zalimlere çeperleri kendilerini kuşatan bir ateş hazırladık. İmdat dileyecek olsalar, yüzleri kavuran erimiş bakıra benzer bir su ile imdatlarına koşu-
lur. Ne kötü bir içecek ve ne kötü bir dinlenme yeridir!”⁽¹⁾**

Bu mübarek ayetler yerinde duruyor. Ben sadece hatırlatıyorum, tabi ki takdir sizindir.

Ben Aleviyim dedin mi yolun bellidir. Buraya kadar vermeye çalıştığımız örneklerle, nasihatlerle ya Kur'an-ı Kerim'den, ya da On Dört Masumdan dersler almaya çalıştık. Çünkü asıl manada Alevilik için en sağlam ve en doğru kaynak bu kaynaklardır. Onlar ne söyleseler Allah ve Resulü'nün emirlerini söylerler. Bizim görevimiz ise onların söylediklerine uymaktır.

İmam Muhammed Bakır şöyle buyuruyor:

“Maşer günü en çok azap görecekt olanlar o kişilerdir ki, onlar birilerinin adil olduğunu bildiği halde onu bırakır da başkasının peşinde koşarlar.”

Bana göre bu sözler bize ders olmalıdır. Eğer yüreğimizde Âl-i Muhammed'in sevgisi varsa, o zaman amelimizi de gözden geçirmeliyiz. İmam Hüseyin canını vererek İslam'ı korumaya

1- Kehf/29

çalışmışken, onun baş düşmanı olan Yezid bir din düşmanıdır. Eğer Yezid buysa, bizim adımıza dini inkâr edenler kimlerdir, bunu sormamız lazımdır. Allah Teâlâ öyle güçlüdür ki, onun gücü bütün güçlerin üstündedir. Onun adaleti şüphesiz kuşatıcıdır. Dilediğine büyük lütuflar verir. Dilediğine de hem bu dünyada belalar, musibetler verir ve hem de ahirette verir. İşte Ehlibeyt'e verilen bunca ilim ve irfan da Allah'ın bir lütfudur. Görüyoruz ki onların her söyledikleri de, duaları da insan için eğitici oldukları kadar yol gösterici de olmaktadır.

Bakın Hz. Ali (a.s) ağamız bir duasında şöyle ders vermektedir.

Duasında şöyle münacaat ediyor:

“Ey Allah'ım! Bütün hamdlar yalnız sanadır. Ey yağmurları yağdıran, bulutları deniz suyundan yapıp yumuşak kumlarla yerlere indiren, açları doyuran, hezimete uğrayanlara lütfunu ulaştıran, burçları yaratan, gökleri deliksiz yapan, gündüzü geceden çıkaran, geceyi gündüze sokan, güneşin ışıklarını saçan, fetihleri zafere ulaştıran, rüzgârları bilinmeyen yönlerden estiren, yerleri sağlamlaştıran, dağları kazık gibi çakan, her şeyi bir esas üzerine kuran, yüksek tepeleri, büyük dağları yaratan, ey başlangıcı olmayan, kudretiyle mahlûkatı yaratan, insana doğru yolu gösteren, bütün canlıları rızıklandıran, insanı musibetlerden koruyan Allah'ım, beni de keder ve musibetlerden muhafaza et.”

Evet Hz. Ali (a.s) dostları, bu mübarek Şah-ı Merdan'ın sözleri de, duaları da her bir kelimesi yoruma tabi olan sözlerdir ki her biri ayrı ayrı birer kitap olmaya yeterlidir. Tabidir ki, onu anlamayı bilen için demek lazımdır. Ben o kişilerin haline acıyorum ki, Hz. Ali (a.s), Allah'ın varlığına böyle inanmışken, onlar görünüşte hem Hz. Ali'yi sever gibi görünüyorlar, ama ne Allah'a, ne de peygambere inanmadıklarını söylüyorlar. Bunlar birer çelişki değil de nedir hep beraber düşünelim!

Muhteremler ben diyorum ki o insanın aklına şaşmak lazım ki, Hz. Ali (a.s) gibi ya da diğer imamlar gibi imamları ola ama onları terk ederek, gidip tam zıddına, Allah ve peygamberleri tanımayanların peşinden koşa, bu da akıl mıdır? Allah aşkına bir insanın tahsil derecesi ne kadar yükselirse yükselsin, yine de hiç kimse peygamberlerin, imamların yerini dolduramaz. Bütün bu gerçekler varken, öyle birilerinin dedikleri gibi din kalksın demekle din kalkmaz. Zaten kaldırmaya da kimsenin gücü yetmez. Öyle ise akıllıca yapılacak iş, diğer mezhepler kendi içtihatlarını nasıl yaşıyorlarsa, ben Aleviyim diyen bir kişinin de Kur'ân ve Ehlibeyt'i yaşaması lazımdır. Bunun kaynağı, delili dayanağı bellidir. Bunu kabullenmeyenlerin Alevilikle bağları kesilir. On İki İmam'ın içtihadında diğer mezheplerle içtihat farklılıkları vardır. Ama On İki İmam'ın da ibadet yerleri camilerdir. Bunun dışındaki yerler kültür evleri, dernek ve cemiyet evleri olabilirler. İşin bilimsel tarifi budur. Ama kabul eden eder, etmeyen de etmeyebilir. Kabul etmemek, reddetmek kolay gibi görünse de neticesi acı sonuçlar da verebilmektedir diyorum.

Hz Ali (a.s) buyuruyor ki:

“Bir kişi kendi ayıbını görürse başkasının ayıbyyla oyalanmaz. Günaha saplanarak üstünlük bulmaya çalışan kişi üstünlük elde etmiş sayılmaz. Ayıbın en kötüsü, ona benzer bir ayıp sende varken, senin başkasını ayıplamandır. Zaman uzasa, sonu gecikse bile sabırda selamet vardır.”

Yine şöyle buyuruyor:

“Hikmetle hüküm vermek hususunda susmakta hayır olmadığı gibi, bilgisizlikle söz söylemekte de hayır yoktur. Bir insanın düşüncesi seni doğru yola sevk ederse, bu o kişinin akıllı olduğuna delalettir.”

Yine bir hadiste şöyle buyuruyor:

“Alim ölü olsa bile diridir ama cahil diri olsa bile ölüdür. Bilgi tükenmeyen bir hazinedir. Akıl eskimeyen bir elbisedir. Bilgin kadrini bilen kişidir. Akıllı kişi ameline dayanır, cahil kişi emeline dayanır. Bilgin kalbiyle, gönlüyle bakar, görür. Cahil gözüyle bakar görür.”

“Ya söyleyen, irşat eden bilgin ol, ya dinleyen öğrenen ol. Ama üçüncü olma. Kendi bildiğine göre danışmadan iş gören kaybeder. İnsanlara danışansa onların akıllarına ortak olur.”

Evet muhteremler, şimdi bu hikmet dolu sözleri bir defa akıl süzgecinden geçirin Allah aşkına. Çağ ve zaman geçmekle bu mübarek sözlerin değeri düşer mi? Hayır ben düşmez diyorum.

Ben sizlere bu mübarek şahsiyetleri gereği gibi anlattığım iddiasında değilim. Sadece bir zerre de olsa bildiklerimi sizinle paylaşmaya çalışıyorum. Maksadım hakkı üstün tutarak doğru bildiklerimizi istifadenize sunmaktır. Ne söylüyorsam bu mensubu bulunduğum insanın dertlerini, acılarını paylaşan biri olarak söylüyorum. Yoksa hiç kimseye bir kinim ya da bir kastım yoktur. Ne var ki hakkı söylemek her zaman bazı kimselerin hoşuna gitmeyebilir.

Çünkü Hz. Ali (a.s) şöyle buyurur:

“İnsanlar bilmediklerine düşman kesilirler.”

Ne yapalım, ben bu toplumun zararına olabilecek yanlışlıklara doğrudur diyemem.

Zaten sizde görüyorsunuz ki, ben kendiliğimden bir şey uydurarak söylemiyorum, ne söylesem Kur’ân-ı Kerim’den ve On Dört Masum, On İki İmam’dan sizlerin istifadesine suna-

rak bir şeyler vermeye çalışıyorum. Bu kitabımda da gerek geçmiş peygamberlerden, gerek Ehlibeyt'ten örnek nasihatlerden sunmaya çalıştım. Ben bu sözlerden daha güvenilir, daha doğrusunu nereden bulabilirim, hele de şu yarım asırdan bu yana Alevilik diye yazılan eserlerin ekseriyeti, onların bütün dedeleri, bizleri İslam'dan uzaklaştırmaktadır. Oralarda hakkı bulmak değil de hakkı inkâr etmek vardır. Muhterem dostlarım, günümüz ilim ve bilim çağıdır. Öyle ise her insan neye ihtiyaç duyuyorsa, bunu bilimsel olarak hayatına, emeğine mal etmeli ve onunla yaşmalıdır. Her konuda olduğu gibi din de böyledir. Eğer bir insan dinini bilimsel yönüyle değil de, kendi yaşadığı ve gördüğü bir kısım gelenek ve görenekleri din yerine yaşamaya çalışıyorsa, Kur'ân-ı Kerim'in tarifleriyle bu ibadet değil, de bidattir.

Sevgili Peygamberimiz de şöyle buyuruyor:

“Eğer insanlar dinin esasları yerine gelenekleri dindir diye yaşarlarsa, bu onlar için bidat olur ki, bu onları helak olmaya kadar götürür.”

Eğer bugünün tabiriyle söyleyecek olursak, bir kaynağa dayanmayan ibadet diye yapılanlara hurafe derler. Hurafenin tanımı de şudur ki; aklın ve bilimin ölçülerine uymayan, buna da dini görünüm verilen her şeye hurafe denir. İkinci tanımı ise kitapta, sünnette yeri ve kaynağı olmayana da hurafe denmektedir. Öyle ise böyle bir duruma düşmeyelim. Bir defa asıl olarak bir ilahi kitaba amel etmeden ve bir peygambere ümmet olmadan dindir diye yapılanlar, din olarak kabul görmez. İnancın birinci ölçüsü, Allah inancından sonra budur. Eğer ibadet nedir dersanız, ibadet de ya farzdır ya da sünnete dayalıdır.

Farz amellerin emri Kur'ân-ı Kerim'de vardır. Sünnet ise, Resul-i Ekrem'in kendi yaşadıkları ve söylediklerine denilmektedir. Ancak bundan sonraki bölümde imamlara gerek vardır. Çünkü dinde yorum yapmak imamın işidir.

Diyelim ki, ben Sünni'yim diyen bir kardeşimiz, tabi olduğu mezhep imamına göre amel ediyorsa, ben Aleviyim diyen bir kardeşim de yaşadığı dini inancını On İki İmam'ın yorum ve söyledikleriyle amel etmek zorundadır. Onun içindir ki, Alevilik dedin mi akla Kur'an ve Ehlibeyt gelmektedir. Eğer bir yerde Kur'an-ı Kerim yoksa orada On İki İmam da yoktur. Zaten akliselim düşünersek Kur'an olmazsa imamlık makamı da olmaz. Öyle ise gelin bir an evvel gerçeğe dönelim, bu iki emanete de hıyanet etmeyelim. Şunu bilelim ki, Ali'siz Alevilik iddiasında bulunanlar asla Alevi olamazlar. Ancak bu boşluğumuzdan yararlanıp bizleri tamirata mümkün olmayan yönlere götürebilirler. Bu konuda geçmişte yaşadıklarımız, günümüzde şahit olduğumuz hadiseler, düşünmesini bilenler için yeterli olsa gerekir.

Biz kalktık böyle gördük ya da bir kısım menkıbelerde böyle yazıyor demekle hiçbir yere varılamaz diye düşünüyorum. Görüyorum ki üzerimizde oynanan oyunların boyutları her gün biraz daha hızlanarak devam etmektedir. Bana göre bizi kurtaracak yine bizler olmalıyız diyorum.

ON DÖRT MASUM, ON İKİ İMAM'IN KUR'AN'A BAKIŞLARI

Peygamber efendimiz buyuruyorlar ki:

“Kur'an-ı Kerim Allah'ın ziyafet sofrasıdır. O halde ondan mümkün oldukça faydalanın. Kur'an öğrenin, çünkü o apaçık bir nur, yararlı bir ilaçtır.”

Hız. Ali efendimiz ise Kur'an-ı Kerim hakkında şöyle buyuruyor:

“Kur'an'ı iyi öğrenin. Çünkü sözlerin en güzeli ondadır. Okunduğunda onu dinlemesini bilin, çünkü o kalplerin baharıdır. Onunla kalpler rahatlar ve huzura kavuşur.”

İmam Muhammed Bakır, Kur'an'ın evrenselliğini şöyle anlatır:

“Kur'an'ın hükümleri, verdiği mesajlar belli bir bölgeye veya bir millete has gelmemiştir. O'nun ilahi mesajları, yaratılan bütün insanlığı kapsamına almaktadır.”

Dünyada hiçbir hadise yoktur ki, onun çözümü Kur'an'da olmasın. Ancak bunlar onu anlayabilenler içindir.

İmam Rıza Kur'an hakkında şöyle buyurmaktadır:

“Kur'an Allah'ın sağlam ipi, güvenilir kulpu, cennete götüren kılavuz, cehennem ateşinden kurtarandır.”

Kur'an zamanın akışıyla eksilmeyen, her insan için bir delil kaynağıdır. Kur'an'ın hidayet edici olduğu gibi, Ehlibeyt de hidayet edicidir. Kur'an insan için öğüt ve zikirdir, Ehlibeyt'te öğüt ve zikirdir. Kur'an ve Ehlibeyt bir birinden ayrılamazlar.

Kur'an, Ehlibeyt için hem zahiri hem de batını ilim kaynağıdır. İşte o yüzden Kur'an ve Ehlibeyt bir birinden ayrılmayan iki emanettir.

Resul-i Ekrem şöyle buyurdular:

“Kur'an ve Ehlibeyt Kevser havuzunun başında bana kavuşuncaya kadar bir birlerinden ayrılmazlar.”

Yine bir diğer hadiste:

“Ali Kur'an iledir, Kur'an da Ali iledir.” Buyurmaktadır.

İmam Cafer Sadık ise şöyle buyurmaktadır:

“Kur'an'ın, ortaya koyduğu inanç sistemi, insanın yaratılışı hakkında ortaya koyduğu bilgiler açısından bir mucizedir.”

Kur'an geçmiş ve gelecek ile ilgili verdiği bilgiler açısından bir mucizedir. Hz Ali (a.s) şöyle buyurmaktadır:

“Bizler yeryüzünün hüccetleriyiz. Allah'ı Teala bizi Kur'an ile, Kur'an'ı da bizim ile beraber kılmıştır. Allah'ı Teala isteseydi, kendisini kullarına tanıttırdı. Fakat O bizleri, kendisini tanımanın vesileleri, yolu karar vermiştir. O halde bizim velayetimizden sapanlar, başkalarını bizden üstün görenler, doğru yoldan sapmış kimselerdir.”

Buradan şunu anlıyoruz ki, Kur'an'a tabi olmadan Ehlibeyt'e tabi olunmaz. Ehlibeyt'e tabi olmadan Kur'an da doğru anlaşılmaz ve yeterince istifade edilemez. Nasıl ki bir okuldan iyi faydalanmak için kitaplar, kaynaklar olacak, fakat o kitapları, kaynakları öğretmek için muhakkak bir öğretmene de ihtiyaç duyulacaktır. Bu ikisi olmadan doğru ve sağlıklı bir eğitim olamaz.

Hz Fatıma anamız Kur'an hakkında şöyle buyurmaktadır:

“ Ey Allah'ın kulları! Kur'an-ı Kerim sizin aranızda ilahi bir rehberdir. O Allah'tan size gelen bir ahittir. Aranızda bıraktığı son kitaptır. Allah Kur'an ile biz insanlarla konuşmuştur. Kur'an'ın nuru aydınlatıcı, ışığı parlak, delilleri aşıkardır. Sırları açık, zahirleri görünendir, O'na uyanlara gıpta edilir.”

Aynı üslupla Allah Rasulü de şöyle buyurmaktadır:

“Ey Allah'ın Kulları! Sizler hasta, alemlerin rabbi olan Allah tabip misalidir. Hastanın yararı, tabibin reçetesine uymaktadır, nefsinin isteğine uymakta değil. Öyle ise Allah'ın, Kur'an'ın emrilerine uyun ki, kurtuluşa eresiniz.”

Hz Ali ise şöyle buyurmaktadır:

“Ben Zebur'u Zebur ehlinden, Tevrat'ı Tevrat ehlinden, Kur'an'ı Kur'an ehlinden daha iyi bilirim. Bana Kur'an hakkında her şeyden sorun. O'nun ayetlerinin, gece mi, gündüz mü; dağda mı, ovada mı, kim ve ne için indiğini size söyleyeyim.”

Şimdi biz Hz Ali'yi sevdiklerini söyleyip de, Kur'an'a inanmayanların haline ne diyelim.

Allah'ü Teala Kur'an'da şöyle buyurmaktadır:

“Bu Kur'an'ı biz indirdik ve O'nu koruyacak olan da biziz.”⁽¹⁾

İşte Kur'an'ın korunmuş olmasının bir sebebi de, ilmin kapısı olan Hz Ali ve On İki İmam'ın zamanının tayin edilmiş olması, Kur'an için birer vesiledir demek lazımdır.

1- Hicr/9.

İmam Cafer Sadık şöyle buyurmaktadır:

“Her hak sözün bir hakikati vardır. Öyle ise Allah’ın kitabına uygun olanı alın, ona muhalif olanı ise terk edin. Bütün hal ve davranışlarınızı Kur’an ve sünnete vurun. Eğer amelleriniz Allah’ın kitabına ve sünnete (Peygamber’in ve Ehlibeyt İmamları’nın davranış ve sözlerine sünnet denir) muhalif ise o ameller batıldır.”

Görülüyor ki, On İki İmam’ımızın tamamının, Kur’an-ı Kerim hakkında hiç mi hiç tereddütleri olmamıştır. Onlar her zaman Kur’an-Kerim’i sevenlerine doğru yol olarak göstermişlerdir. Bunu yanında gerek tüm dünyada ve gerekse Anadolu’da, Ehlibeyt’in dostları, izcileri olan nice müfessirlerin, nice ermişlerin hiç bir dönemde Kur’an hakkında tereddütleri söz konusu olmamıştır. Anadolu’ya İslam’ın yayılmasına vesile olan Anadolu erenleri, insanları Kur’an-ı Kerim’e çağırmışlardır.

Buradan şunu görüyoruz ki, Kur’an’a yönelmeden Allah’ın has kullarından olmak, On İki İmamlara taraf olmak asla mümkün değildir.

Allah-u Teala Kur’an’da şöyle buyurmaktadır:

“De ki: “Kim Cebrail’e düşman ise, (bilsin ki) o, Allah’ın izniyle, önündeki kitapları doğrulayıcı, inananlara yol gösterici ve müjdeleyici olarak onu (Kur’ân’ı) senin kalbine indirmiştir. Kim Allah’a, meleklerine, peygamberlerine, Cebrail’e ve Mikail’e düşman olursa, (bilsin ki) Allah da inkâr edenlerin düşmanıdır.”⁽¹⁾

Hız Ali Kur’an hakkında yine şöyle buyurmaktadır:

“Sakin Kur’an’dan ayrılmayın. Eğer Kur’an’ı terk ederseniz, yolunu şaşırırlardan olursunuz. Bilin ki, Kur’an’la

1- Bakara/97-98.

olan bir kimse, bir fazlalıkta, bir de eksikliktedir. Bilgisi artar, cahilliği eksilir.”

Buradan da görüyoruz ki, bir kişi ne kadar güzel konuşursa konuşsun, onun ölçüsü Kur’an ve Ehlibeyt değilse, o konuşmanın Allah nezdinde o kişiye bir faydası yoktur.

Hacı Bektaş-ı Veli, Makalat’ında şöyle buyuruyor:

“Ey ehli mühip! Sakın Kur’an senin dışında, sen de Kur’an’ın dışında olma. Kur’an senin içinde olsun, sen de Kur’an’ın içinde ol.”

Allah Kur’an-ı Kerim’de şöyle buyurmaktadır:

“De ki; Eğer Allah’ı seviyorsanız bana uyun ki, Allah da sizisevsin.”⁽¹⁾

Bir başka ayette Allah şöyle buyuruyor:

“Kim Allah ve Resulüne itaat ederse, o kurtuluşa ermiştir.”⁽²⁾

Allah Kur’an’ın diğer ayetlerinde:

“Peygamber size ne verirse onu alın, sizi neyden sakındırırsa ondan sakının. Allah’tan korkun, çünkü O azabı çetinolandır.”⁽³⁾

“Ey İman edenler! Allah’a tam bir teslimiyet ile teslim olun. Zira şeytanın ardından gitmeyin. Çünkü o sizin apaçık düşmanınızdır.”⁽⁴⁾

1- Al-i İmran/31.

2- Ahzab/71.

3- Haşır/7.

4- Bakara/208.

Görülüyor ki, Allah da, Resul-i Ekrem de , On İki İmamlar da, herkesi hakla batılı bir birinden ayıran Kur'an-ı Kerim'e davet etmişlerdir. Bu ayet ve hadislerden ders almamız gerekmektedir.

Hz Ali (a.s) şöyle buyuruyor:

“İçinde Kur'an okunan evin bereketi artar. Melekler o evde hazır olur, şeytanlar oradan uzaklaşır. Yıldızlar yerdekiler için nasıl parlıyorsa, o Kur'an okunan ev de göktekiler için öyle parlar.”

Allah'ü Teala, sevdiği has kullarını Kur'an'da tarif ederken:

“Rahman'ın has kulları yeryüzünde yürürlerken, yumuşak ve mütevazi olarak yürürler. Cahillerle karşılaş-tıklarında, onlardan ayrılır ve “size selam olsun” derler. Ey Rabbimiz; cehennemi bizden uzaklaştır, orası ne de kötü yerdir, derler. Onlar infak edip harcarlarken ne savurganlık ederler, ne de cimri ve eli sıkı davranırlar. Onlar işlerinde orta yolu tutarlar. Onlar ibadetlerinde Allah'tan başkasına yalvarmazlar. Allah'ın haram saydığı cana kıymazlar ve zina etmezler. O has kullarımız; “Ey rabbimiz! Bize gözlerimizin aydınlığı olacak, takvalı evlatlar ver ve bizi de takvalı kullarından karar ver” derler. İşte o has kullarımız cennette ‘selam’ ile karşılanırlar. Onlar orada ebedi kalıcıdırlar. Orası ne güzel bir barınak yurdudur.”⁽¹⁾

Allah (c.c) başka ayetlerde de has kullarından, “o has kullarım, Allah ve Resulüne itaat ederler, namazı dosdoğru kılar, zekatlarını verirler” mealinde bahsetmiştir.

Burada bir insanın Kur'an'a itaati yoksa, onun Allah'a da, peygambere de itaati yoktur demek lazımdır.

1- Furkan/63-76.

Aziz dostlarımız, Filipeli Ahmet Hilmi adındaki bir tarihçi, yazmış olduğu eserinde, İslam tarihinde Gadir-i Hum hadisesi olarak bilinen konuyu şöyle kaleme almış:

“Allah’ın Resulü Gadir-i Hum denilen yerde, Allah’ın emri gereği, yaklaşık yüz yirmi bin hacı kafilesini bir araya topladı. Deve semerlerinden herkesin görebileceği şekilde yüksek bir konuşma kürsüsü yaptı. Orada ‘Veda Hutbesi’ adıyla meşhur olan çok kapsamlı bir konuşma yaptı. Onlara bir dahaki seneye, bekli de bir daha buluşamayacağını söyledi. Sonra buyurdu ki; *Ashabım! Ben size iki ağır emanet bırakıyorum. Bunlardan birisi, Allah’ın gökten indirilmiş sağlam ipi olan Kur’an-ı kerim’dir. Diğeri ise itretim olan Ehlibeyt’imdir. Eğer bu ikisine sarılırsanız asla sapıklığa ve delalete düşmez, yolunuzu şaşırırmazsınız.* Devamında Hz Ali’yi yanına çağırdı. Hz Ali’nin elini tutarak havaya kaldırdı, hatta o derece ki, ikisinin de koltuk altları görünüyordu. Elleri havada iken buyurdular ki: *Ashabım! Bilin ki, ‘ben kimin mevlası isem, Ali’de onun mevlasıdır. Allah’ım onu seveni sev, ona düşman olana sen de düşman ol.’* Sonra şehadet parmağını kaldırarak, *Allah’ım ben tebliğ ettim sen şahit ol! Sen şahit ol! Sen şahit ol,* diyerek üç kere tekrarladı.”

Tarihçi bu hadiseyi naklederken, otuz kadar sahih ile de desteklemektedir. Bunlardan, Ebu Hatem, ebu Razi, ve Ebu Davut gibi kaynakların ismini vermektedir.

Tarihçi şöyle nakletmeye devam etmektedir:

“Bu olaydan sonra, Haris b. Numan isminde bir sahabi, Resulullah’ın huzuruna gelerek sitemli bir şekilde dedi ki; Ya Rasülullah! Sen bu güne kadar bizi Allah’ın varlığına, senin risaletine iman etmeye çağırdın, biz de kabul ettik. Sen bize namaz kılın, oruç tutun, hac edin, zekat verin, cihad edin dedin, biz de bunların tamamını kabul ettik. Sen bize bunları, Allah böyle istiyor, dedin. Şimdi ise amcağ-

İn Ali'yi kendi yerine bize veli tayin ediyorsun. Bu da Allah'tan mı, yoksa senden mi? Şeklinde soru sorarak çıktı. Allah Resulü buyurdu ki: *Kendisinden başka ilah olmayan Allah'a yemin ederim ki, ben ne söylediysem Allah'tan söyledim gibi, bu emri de Allah size söylememi emretti.* Sonra Haris b. Numan bu ilahi emre isyan ve sitem ederek dedi ki; eğer Muhammed doğru söylüyorsa, o zaman gökten bir musibet gelsin benim başıma. O daha bu sözü söyler söylemez, oradan henüz ayrılmışken, gökten bir taş başına düştü ve hemen oracıkta can verdi. Bu mucize orada bulunan kalabalık bir sahabe topluluğu önünde gerçekleşti."⁽¹⁾

Bu kaynakların tamamı Ehlisünnet kaynaklardır. Zaten Fiheli Ahmet Hilmi, Hanefi mezhebine mensup olup, on sekizinci yy. da yaşamış bir tarihçidir.

Aziz kardeşlerim, şahsen benim Sünnilik adına bir sorunum yoktur. Çünkü ben Sünni mezhebine mensup biri değilim, ben bir Aleviyim. Benim Aleviliğimin ölçüsü, Kur'an ve On Dört Masum-i Pak'tır. İslam'ın emrilerini On İki İmam'ın buyruklarından alan, onların yaşadığı gibi yaşamaya gayret gösteren bir Müslüman Aleviyim.

Ben bu Aleviliğim ile de gurur duymaktayım. Bana göre hak budur. Ben Sünniyim diyen kardeşlerimiz, İslam'ı kendi içtihadlarına göre yaşıyorlar. Bize göre temelde bir kısım yanlışlıkları vardır. Mutlaka herkes hesabını yüce Allah'a verecektir. Benim asıl meramım, Alevilik adı altında yapılan o yanlışlardır. Bizim akli selim düşünen insanlarımızla bu yanlışları hep beraber düzeltmemiz gerekir.

Bana göre bizim en büyük yanlışımız, iki emanet olan Kur'an ve Ehlibeyt'e teslim olmayışımızdır. Bizim için ana

1- Siyer-i Halebi/ Cilt 3. S.274.

temel sorun budur. Aleviliğin ana kaynakları bunlardır. Bunlardan başka kaynak aramak doğru değildir. Camiye karşı Cemevi, Kur'an'a karşı (haşa) telli Kur'an (Saz), namaza karşı niyaz, Ramazan orucuna karşı Muharrem orucu diyerek yola çıkarsak, bunun karşılığı Kur'an'dan, On Dört Masum, On İki İmam içtihadından ayrılmış oluruz ki, bu hiçbir zaman kabul görmez.

On İki İmam'ın içtihadına göre, bir kişi namazını kılmamış olsa günah işlemiş olur. Mümkündür ki, diğer amellerinden birisi Allah'ı hoşnut eder ve o kişi affedilir. Ancak o kişi namazı inkar ederse dinden çıkmış olur ki, artık ne Alevilik kalır ne de Ehlibeyt kalır.

Diğer oruç, zekat, hac gibi ameller de böyledir. Bunların yanında bir kişi kalkıp da, ana, temel olan Kur'an- Kerim'in hükmü geçmiştir derse, onun yeri ebediyen olmak üzere cehennemdir demişlerdir. Bu konuda On İki İmam'ın buyrukları tamamen bu yöndedir. Çünkü Kur'an'da, namaz, oruç, zekat ve hacle ilgili yüzden fazla ayet mevcuttur. Ancak bu farzların içinde en olmazsa olmazı, namaz ibadetidir. Çünkü hasta isen oruç tutmazsın, imkanın yok ise hacca gitmez, zekat vermezsin, ancak namaz böyle değildir. Hangi durumda olursan ol, namazı kılmakla mükellefsin. Hasta isen, hastalığının derecesine göre, oturarak, yatarak ve gözlerinle olmak üzere namazı kılmak zorundasın.

Resul-i Ekrem namaz hakkında şöyle buyuruyor:

“Namaz dinin direğidir. Direk olmadan bina da olmayacağı gibi, namaz olmadan da din olmaz.”

İmam Cafer Sadık ise şöyle buyurmuştur:

“Orucu, namazı hafife alanlar, bizim şefaatinize nail olamazlar.”

Son İmamımız, İmam Mehdi (a.f) ise, namaz hakkında şöyle buyurmuşlardır:

“Namaz kadar şeytanın burnunu yere sürten başka bir amel yoktur.”

Demek ki namaz bir büyük ameldir ki, Allah (c.c) tüm iman edenlere bu ibadeti farz kılmıştır. İnsan ancak kendi aleyhine inkarda bulunabilir. Allah bizleri Kur'an ve Ehlibeyt'e hakkıyla tabi olup, onların yoluna uyanlardan karar versin.

KERBELA MUSİBETİ

Sevgili kardeşlerim, ben şuna inanıyorum ki Allah'ı Teâlâ'nın Kur'ân-ı Kerim'de buyurduğu gibi, mutlaka bir gün hak aşikâr, batıl yok olacaktır. İslam dininin doğru yaşanması için Kur'ân ve Ehlibeyt olmazsa olmaz diye inanmaktayız. Çünkü bu görüş sadece bizim kafamızdan uydurduğumuz bir görüş değildir. Ehlibeyt'in itibar ettikleri kaynaklardan da bunu böyle anlamak mümkündür. Bakın her ne hikmetse Muharrem Ayı münasebeti dolayısıyla İslami görünen bir gazetemiz, Kerbela musibetini anlatan bir yazıyı yayınlamıştır. Şuna şahit oldum ki bir taraftan sahabedir denilerek Vahşi'ye bile toz kondurmayan gazete, diğer taraftan Kerbela musibetini aynen bizim söylediklerimize paralel bir dil ile anlatabilmektedir. Bu yazıda neler vardı onu özet olarak sizlerle paylaşmak istiyorum.

Yazının başlangıcında Ahmet Bin Hanbel'den, Tirmizi'den, İbn Mace'den kaynak gösteriyor:

“Peygamberimiz (s.a.a) Hasan ve Hüseyin hakkında buyurdu ki; Hasan ve Hüseyin cennet gençlerinin reyhaneleridirler. Onları seven beni sever, beni seven Allah'ı sever. Onların düşmanı benim de düşmanımdır. Benim düşmanım ise Allah'ın düşmanıdır. Hüseyin benden, ben de Hüseyin'denim.”

Bunları yazmışlar ki, esasen Ehlibeyt'i sevmek bizzat Allah'ın emridir.

Allah Kur'an-ı Kerim'de:

De ki: "Buna karşılık sizden o yakınlarımı (Ehl-i Beyt'imi) sevmenizden başka bir mükâfat istemem." İyilik yapana, yaptığı işteki iyiliğini artırırız. Kuşkusuz, Allah bağışlayandır ve şükürün karşılığını verendir"⁽¹⁾

Buna çok önem vermişlerdir. Çünkü Arap'la Acem'in, zenginle fakirin, Müslümanla gayri Müslim'in hukukunu gözeten İslam dininin devamı için; Ehlibeyt'in soyundan gelen imamlarla, onların devamı olan evliyalarla bu insan hak ve hukukunu korumak mümkün olacaktır. Çünkü hakkın ölçülerini en iyi bilen onlardır.

İslam tarihine kara bir sayfa olarak geçen Kerbela olayı, kimşenin onaylamayacağı bu cinayeti işleyenlere lanet okunduğu, bunların İslam'dan ne kadar uzak oldukları ortadadır.

Yezid kendi hayatını Allah'a asi olarak geçirmiş. Bu yüzdendir ki Muaviye ve oğlu Yezid'in İslam'a verdikleri zararı hiç kimse vermemiştir.

Allah Resulü'nün bıraktığı iki emanete ihanet etmişlerdir. Kerbela'da İmam Hüseyin o derece soğukkanlı hareket ediyordu ki, o savaş halinde bile namaz zamanı geldiğinde cemaat olur, İmam olarak öne geçer, namazı terk etmez kılardı. O Allah'a itaati kendisine vazife bilirdi.

İmam konuşmasında şöyle buyurur:

"Ey insanlar! Başımıza gelenleri görüyorsunuz, dünya değişmiş, bizden yüz çevirmiştir. Hak işlemez, batıla rağbet

1- Şura/23.

edilir olmuştur. Böyle bir durumda mümin olan Allah'a kavuşmayı diler. Bunun içindir ki bu yolda şehit olmayı, zalimlerle birlikte yaşamaktansa ölümü tercih ediyorum. Ben Rabbimi övgülerin en güzeliyle över, O'na hamedederim”

Devamında şöyle buyurur:

“Ya Rabbi! Sen bizi nübüvvet ile şereflendirdin, bizi sana şükreden kullarından kıl.”

Yazının devamında Muaviye'nin yaptıkları; Ehlibeyt'i merkezi otoritenin dışında bırakma faaliyetleri, Hz. Ali'ye karşı savaşın İmam Hasan'ı zehirleterek şehit etmesiyle başlamıştır. Muaviye'nin Hz. Ali'ye ve Peygamber'in Ehlibeyti'ne reva gördüğü bu dışlama faaliyetini sürdürmüş, Ehlibeyt'e olan eski düşmanlığını devam ettirmiştir.

Hıristiyan dünyası Muaviye'ye madalya takmalıdır. Çünkü eğer Muaviye olmasaydı belki de bütün insanlık İslamlaşacaktı. Ne yazık ki saltanatın başına geçen Yezid zamanında, Ehlibeyt hanedanı her türlü işkenceye maruz bırakıldı. Böylece Kerbela olayı İslam tarihinde kara bir sayfa olarak yerini aldı. O sırada Orta Asya'da bulunan Türkmenlerde Sünnilik asla söz konusu değildi. İmam Rıza'dan başlayarak bu soydan gelenlerin Türklerle olan evlilikleri neticesinde soy zinciri devam etmiştir. Hoca Ahmet Yesevi ile Orta Asya'da yetişen bilginler Anadolu'ya gelmişler, yeniçeri ocağına “La feta illa Ali la seyfe illa Zülfikar” gibi gülbanklerle, Ehlibeyt duaları ile Anadolu'muzda var güçleriyle İslamiyet'in yayılmasını desteklemişlerdir. Orta Asya'dan Türkmenistan'a, Anadolu'dan Balkanlara uzanan İslamiyet, Ehlibeytin diriltici, birleştirici felsefesiyle Balkanlara kadar uzanmıştır. “

Bu gazetemizin sahipleri ya da yazıp konuşanları, birçok zaman iddia ediyorlar ki, bir insan başta ilk dört halife olmak

üzere Muaviye, hatta Vahşi de dâhil olmak üzere -onlar ki sahabedirler- her kim dil uzatsa onlar dinden çıkar. Çünkü sahabe gökteki yıldızlar gibidirler. Onların hiç birisine dil uzatılmaz. Onlardan hangisine uysanız cennettesiniz iddiasındadırlar.

İşte biz diyoruz ki be Müslüman, bak sen de gazetende Muaviye'nin cinayetini olduğu gibi yazmışsın. Hz. Ali'yi de dört halifeden kabul ediyorsun. O zaman Muaviye, Hz. Ali'ye biat etmediği gibi, 80 bin insanın ölümüne sebep olacak bir savaşın sorumlusudur. Ki o sırada İslam'ın halifesi Hz. Ali (a.s) idi. Eğer ben ilk üç Halifeye biat etmeyerek sana göre dinden çıkıyorsam, acaba bir türlü toz kondurmadığınız bu Muaviye'yi hangi ayet veya hadise göre koruyorsunuz diye sormak bizim de hakkımızdır. Eğer bu yazıyı ikna olmuş olarak yayınlamışsanız Allah yardımcınız olsun. Çünkü zaten bizim diyeceğimizi siz de demişsiniz. Yok, eğer başka bilemediğimiz bir hesabınız varsa orasını bilemem. Oysaki kim ne hesap peşinde olursa olsun, hak ve hakikatin ölçüleri bellidir. Gelin hak olan Kur'an ve Ehlibeyt'te birleşelim. Ayrılıkta değil de birlikte olmakta yarar vardır diye düşünüyorum.

Değerli can dostlarım, kim nasıl düşünürse düşünsün, hak ve doğru bir tanedir. İslam tarihinde Hz. Ali'nin, Ehlibeyt'in haklılığının inkârı mümkün değildir. Ancak Ehlibeyt'in davasında haklı olması, bizim bilhassa Aleviler olarak bu geçmişteki yanlışlıkları bahane ederek dine, İslam'a karşı tavır koymamızı gerektirmez. On İki İmam'ın tamamı onca zulme karşı hiçbir zaman dinden, Kur'an'dan taviz vermemişlerdir.

İmam Cafer şöyle buyuruyor:

“İyi iş herkes için iyidir. Ama bizi sevenler için daha iyidir. Kötü iş herkes için kötüdür. Ama bizi sevenler için daha kötüdür”

“Bizim dostlarımız her akşam yaptıklarını kontrol etsinler. Şayet Allah’ın hoşuna gidecek olan güzel işler yapmışlarsa onu artırırlar. Ama kötü işler yapmışlarsa onu da derhal tövbe ederek terk etsinler.”

“Bizim dostlarımız kötü amelleriyle bize kir olmasınlar.”

“Bizim Şiilerimiz güzel amelde bulunarak bize ziynet olsun” demişlerdir. İşte gerçek manada bir Alevinin gideceği yol bu yoldur. Bu yoldan çıkanlar asla Ehlibeyt’e, On İki İmam’a dost kabul edilmezler. Şayet başından bu tarafa vermeye çalıştığımız örnekleri düşünerek mütala ettiğinizde bunun böyle olduğu zannederim anlaşılacaktır diyorum.

İmam Muhammed Bakır rivayet etmiştir ki:

“Resulullah buyurdu ki: Benim hayatımı yaşamak, benim gibi ölmek, bana vaadedilen cennete girmek, Rabbimin kendi elleriyle diktiği dala tutunmak kimin hoşuna gidiyorsa, Ali b. Ebu Talib’i ve O’ndan sonraki vasileri veli edinsin. Çünkü onlar sizi sapıklık kapısından içeri sokmazlar. Hidayet kapısından da dışarı çıkarmazlar. Sakın onlara akıl vermeye, bir şeyler öğretmeye kalkışmayın. Çünkü onlar sizin bilmediklerinizi bilirler. Ben Rabbimden istedim ki havuz başında bana kavuşuncaya kadar onlarla Kur’ân-ı Kerim birbirinden ayrılsın.”

“Münafiğin alametleri dörttür. Batını bozuktur, dili kalbiyle, sözü özüyle, içi dışıyla çelişir. Vay haline o cehennem ateşinde yanacak münafıklara.”

“Biz Ehlibeyt’i anmak hastalıklara şifadır. Bizim sevgimiz Allah’ın rızasıdır. Emirlerimizi dinleyen, yolumuza koyulan kimseler, yarın Firdevs cennetinde bizimle beraber olacaklardır. Bize sarılan bize ulaşır, bizi terk eden helak olur. Kim kalbinde bize düşmanlık beslerse, aleyhimize olursa, cehennem en aşağı tabakasında olur”

Ben de diyorum ki, vay haline “Ali’siz Alevilik” iddiasında bulunanlara. Bunlar Hz. Ali’ye düşman değil de nedir, hep beraber düşünelim.

Değerli dostlarım, bu kitabımızın da sonuna doğru yaklaşmışken, Kur’ân-ı Kerim’in mübarek uyarıcı ayetlerinden ders almaya devam edelim diyorum.

“Ey insanlar! Biz sizi bir erkek ve bir dişiden yarattık ve birbirinizi tanımanız için sizi milletlere ve kabilelere ayırdık. Şüphesiz, Allah katında sizin en değerliniz, en takvalı olanınızdır. Allah bilendir ve her şeyden haberdardır.”⁽¹⁾

“De ki; eğer Allah’ı seviyorsanız bana uyun da Allah da sizi sevsin ve günahlarınızı bağışlasın.”⁽²⁾

“Allah’a itaat edin ve Peygamber’e itaat edin. Eğer yüz çevirirseniz Allah inkâr edenleri sevmez”⁽³⁾

Kur’an’ın diğer bir ayetinde:

“Ey oğulcuğum! Namazı hakkıyla kıl, iyiliği emret, kötülükten sakındır ve başına gelenlere sabret. Kuşkusuz bunlar, en sağlam davranışlardır.”⁽⁴⁾

Bir başka ayette:

“Onlara dünya hayatı için şu örneği ver: Dünya hayatı gökten indirdiğimiz bir suya benzer; yerin bitkileri o suyla karışıp yeşerir; sonra (o bitkiler) rüzgârların savurduğu çerçöpe döner. Allah’ın her şeye gücü yeter.”⁽⁵⁾

1- Hucurat/13.

2- Al-i İmran/31.

3- Al-i İmran/32.

4- Lokman/17.

5- Kehf/45.

Hz. Ali (a.s) şöyle buyuruyor

“Hiç kimse Allah’tan başka bir şey beklemesin. Günahından başka bir şeyden korkmasın. Bilmediği bir şey sorulduğunda bilmiyorum demekten çekinmesin. Bilmediği bir şeyi öğrenmekten de kibirlenmesin.”

“Ey iman edenler! Allah’tan korkun ve herkes, yarın için ne hazırladığına baksın. Allah’tan korkun. Kuşkusuz, Allah, yaptıklarınızdan iyice haberdardır. Allah’ı unutup da Allah’ın da kendilerin onlara unutturduğu kimseler gibi olmayın. İşte onlar, yoldan çıkmış kimselerdir.”⁽¹⁾

İmam Cafer Sadık buyuruyor ki:

“Cehalet eskiden beri var olarak gelmiş, temeli güçlenmiştir. Bunun böyle oluşu insanların Allah’ın dinini oyuncak görmelerindedir. Hatta ilimleriyle Allah’a daha yakın olduklarını sana ikrar edip de, ondan başkasını arıyorlar. İşte onlar zalimlerin ta kendileridir”

“Akliselim olmayan insan ıslah olmaz. İlmi olmayan anlayamaz. Anlayan nezaketli olur. İlim insana siperdir, doğruluk izzettir. Cehalet zillettir, anlayış ululuktur, cömertlik başarıdır. Güzel ahlak dostluğa yol açar. Zamanını iyi tanıyana şüpheler saldırmaz. Allah kendisini tanıyanın dostudur. Tanımayanların düşmanıdır. Akıllı insan bağışlayıcı olur, cahil ise gaddar olur”

İmam Musa Kâzım ise şöyle buyuruyor:

“İnsanlar hikmet hususunda iki kısımdır. Biri onu diliyle açıklar ve onu amelikle tasdik eder. Diğeri ise onu diliyle iyice ortaya koyarken, kötü amelikle onu zayi eder. Bu iki gurup arasında ne kadar fark vardır! İlmiyle amel edenlere ne mutlu, ilimleri dilinden öteye geçmeyenlere yazıklar olsun!”

1- Haşır/18-19.

İmam Rıza buyuruyor ki:

“Birinin şu üç hasleti olmadıkça mümin olamaz. Rabbinden bir sünnet, peygamberinden bir sünnet ve imamından bir sünnet. Rabbinden olan sünnet sır gizlemektir. Peygamberinden olan sünnet halkla iyi geçinmektir. İmamından olan sünnet sıkıntı ve zorluklarda sabırlı olmaktır”

Kur’an’da şöyle buyurulmuştur:

“Gerçek şudur ki; Allah ve Resulü’nü incitenler, Allah onlara dünyada da ahirette de delalet etmiş ve onlar için aşığılayıcı bir azap hazırlamıştır.”⁽¹⁾

Bu mübarek hadis de çok anlamlıdır. Çünkü Allah’ın Resulü buyuruyor ki:

“Benim Ehlibeytim’i incitenler beni incitir. Beni inciten de Allah’ı incitir. Allah’ı incitenlerin kabirleri ateşle dolacaktır.”

Bu hadislere benzer hadisler ayrı ayrı söylendiği gibi, Ehlibeyt olarak da söylenmiştir.

Örnek olarak:

“Kızım Fatıma’yı inciten beni incitir, beni inciten Allah’ı incitmiştir.”

“Allah’ım Ali’yi seveni sen de sev, ona düşman olana sen de düşman ol.”

“Kim benim Ehlibeytim’i benden ayrı görürse onlar bizden değildir. Onlar benden, ben de onlardanım.”

“Benim Hasan ve Hüseyin’imin canı canımdan, tenleri tenimden, kanları benim kanımdandır”

1- Ahzab/57.

İşte Kur'an'ın hükmü, işte Allah Resulünün mübarek hadisleri ve işte din adına, Müslümanlık adına Hz. Ali (a.s) ile yapılan savaşlar, işte İmam Hasan'a verilen zehir, işte düşüncülerin, tarihçilerin anlatamadıkları Kerbela musibeti!

Her ne hikmetse bazı Müslüman kardeşlerimiz; "burayı karıştırmayın, bu zulümler ne Allah'ı incitmiş ve ne de Resul-i Ekrem'i incitmiştir" iddiasındadırlar. Takdir, durumu değerlendirmek sizindir.

Değerli kardeşlerim, bütün bunları neden anlatıyorum. Bura-ya kadar hakkı üstün tutarak, ülkem ve milletimin yararına olacağını da düşünerek, Kur'an-ı Kerim'den, On Dört masum, On İki İmamdan ya da geçmiş peygamberlerden örnekler vermeye çalıştım. Bu nasihat ve güzel sözlerden şunu gördük ki, eğer bizim asıl maksadımız Hz. Ali'nin ev halkına, ya da onun soyundan olup da onu yaşayanlara verilen Alevilik olsa, o zaman bu Alevilikte kim ne yaparsa yapsın, kim nasıl yaşarsa yaşasın. Bu durumdaki Aleviliği inkâr etmek, Kur'an'a karşı çıkmak asla mümkün olmaz. Ancak ne acıdır ki bu gün yaşanan ya da iddia edilen Alevilik sadece bir resim ve bir de isimden ibaret olarak benzerlik ifade etmektedir. Bunun dışında asıl manadaki Alevilikle bir benzerliği yoktur. Bana göre bu yol çıkış yolu olmadığı gibi, bilimsel de değildir.

Bir defa en azından nerede yaşadığımızı, Alevilik adına neler söylediklerimizi çok iyi bilmek zorundayız. Yoksa okumadan, araştırmadan sadece bir kaç kanalda izlediklerimize bakarak ülkemizin insanın onlardan ibaret olduklarını sanmak doğru değildir. Bunların sayıları binler hanesiyle sayılsa da, halkımız böyle düşünüyor gözüyle bakılmamalıdır. Bilhassa Anadolu'daki tarihimize baktığımızda, halkın genlerinde dindarlık vardır. Buna ilaveten aile bağları çok önem arz etmektedir. Bu millet İstanbul'un fethini bu duygularla kazanmış,

bu iman gücüyle Balkanları da kuşatmıştır. Şu günümüzde Çanakkale kurtuluşuna baktığımız da benim bu konuda çok fazla bilğim olmamakla beraber şunu anlıyoruz ki, o günkü düşman orduları çok daha güçlü imkânlarla sahipken, yine bu milletin aynı iman gücüyle ya da bu yolda şehit olma ruhu ile bu zaferi kazandığını görmekteyiz. Mustafa Kemal ile birlikte bu Müslüman halk, o gün her şeyin sıfırdan başladığı bir dönemde, yedi düvelle savaşarak Cumhuriyet'imizin kurulmasını sağlamıştır. Bu mücadelenin başarılı olmasının altında, yine bu milletin iman gücünün çok büyük rol oynadığı görülmektedir.

Gerek Şevket Süreyya Aydemir'in "Mustafa Kemal Tek Adam" ya da "Enver Paşa" kitaplarını, gerek bu konuda yazılan diğer eserleri okuduğumuzda anlaşılıyor ki, bu harekette Mustafa Kemal; Samsun'dan, Merzifon'dan, Amasya'dan, Sivas'tan, Erzurum'dan din adamlarının, cami cemaatlerinin büyük desteğini yanına almıştır. Çünkü bu milletin elinde evrensel olan Kur'an- ı Kerim gibi bir gerçek bulunmaktadır.

Aslında İmam Hüseyin'in Kerbela'da ev halkıyla beraber ölüme razı olup, şahadeti kabul etmesinin de altında bu gerçek yatmaktadır. Bunun içindir ki Anadolu erenleri bu ruhu insanlara verebilmişlerdir. Bütün bu gerçekler ülkemizde varken, bizim bugünkü durumumuz hiç de iç açıcı değildir. İslam'la, dinle aramız iyice açılmıştır. Alevilik adına konuşanların kime hizmet ettikleri belli değildir.

Hele Allah aşkına şu Gazi mahallesinde basına yansıyanlara bakın. Orada bir tek Türkiye'nin bayrağı yoktur. Onun dışın da her flama vardır. Diğer tarafta bölücü örgüt adına aske- rimizle, emniyetimizle savaşanlar kimlerdir? Bütün bunlar Alevilik adına yapılıyorsa bunlar yanlış değil de nedir? Eğer oralardaki kardeşlerimiz bu olup bitenlere taraf değillerse,

neden bir gün çıkıp bu vatan, bu bayrak bu ülke bizim de ülkemizdir, bu askerimize kurşun sıkanlar bizim dışımızdandır demiyorlar?

Alevi dernekleri olduklarını iddia edenler neden ses çıkarmıyorlar? Ses çıkarmaları şöyle dursun, tam tersine onlar da bütün basın önünde, hem de Alevilik, Bektaşilik adına, kimisi biz İslam'ın içindeyiz ama oruç, namaz bizim değildir derlerken, kimisi de aslen biz Müslüman değiliz, din de istemiyoruz diyorlar.

Diğer taraf da çıkıp Alevilik adına oruç, namaz bizim değildir, biz dine de İslam'a da karşıyız diyenler, bunu kendi adına değil de Alevilik adına yaparlarken hiç kimseden bir tepki de görmüyorlar. Durum böyle olunca da kim ne yaparsa yapsın, kim ne konuşursa konuşsun faturası biz Alevilerin tamamına kesiliyor. Bana göre bunların tamamı bizim için birer tuzaktır. Birilerinin Allah korusun bizleri ateşin içine doğru çektiğini görüyor gibiyim. Bu birileri, bu mazlum milletimizin can güvenliğiyle oynamaktalar. Bu yüzdendir ki, okuryazar olan insanımızın bu Cumhuriyetimizin göz bebeği olması gerekirken, devletin tüm kademelerinde olması gereken yerde değiliz. Ne yapalım ki ben böyle okuyorum, böyle görüyorum.

Bütün bunlardan başkalarını suçlayarak kurtulamayız. Ama bizler nerede hata ediyor, oyuna geliyorsak, bunu bilimsel olarak gidermekle kurtulmamız mümkündür. Bunun için evvela araştırıp aslımıza dönmek, asıl manada Alevilik nedir, Alevi kimdir, bunu iyi bilmek zorundayız. O zaman asıl doğruların, yanlışlıkların, farzın, sünnetin, helalin, haramın ölçüleri burada ortaya çıkacaktır. Her şeyden önce birbirimize güvenimiz artacaktır. Bu güvenin artması sebebiyle ülkemizin ekonomisine katkımız çoğalacak, bu yüzden Alevilik-Sünnilik arasında ülkemiz yararına yaklaşımlar olacaktır.

Diğer taraftan aile bağlarımız, akraba ve komşuluk bağlarımız hakkaniyet ölçülerine göre güçlenecektir. Ben inanıyorum ki, insanlarımız huzur bulacaklardır.

Kardeşlerim, başından beri Avrupa'daki aile hayatından söz etmiştim. O duruma düşmemek için insanın hayatında İslam dini vazgeçilmeyecek kadar önemlidir. Eğer bir insan dinine sırtını dönerse, insanın fıtratına da, sıfatına da sırtını dönmüş olur. O zaman da aile yuvası huzur yeri değil de çatışma alanı olur. Ailede sevgi, şefkat, yerini rekabet ve husumete bırakır. Böylesi bir aileden başarılar beklemek mümkün değildir.

Evet sevgili kardeşlerim, can dostlarım, Allah şahidim olsun ki maksadım hiç kimseyi kırmak değildir. Maksadım tefrika yapmak, ayrılıkları körüklemek hiç değildir. Belki de zaten var olan ayrılıkları yakınlaştırmaktır. Şayet bilmeden hatalarım olmuşsa af ola. Benim gece ve gündüz çalışarak bunca meseleleri istifadenize sunmam; sadece kendi ülkeme, milletime insanıma olan sorumluluğumdan, sevgimden kaynaklanmaktadır. Ama hiç taraf tutmadım, haktan da ayrılmadım.

“Ne yapalım o Ali'dir ki, hele bir onu tanımaya çalışsan, o zaman gör bakalım aşk neylermiş seni”

Şair şöyle demiş:

“Âlem gülistandır Ali gülüdür
Ali'siz yaşayan âlem ölüdür
Aşkı gönlümüzde canan Ali'dir
Ruhumuzda kopan tufanda Ali
Ali olmasaydı olmazdı âlem
Ali'ye borçludur âlem ve Âdem
Git ey âşık Ali'nin kapısını çal
Çalıp da padişahlık yüzüğünü al.”

Œimdi bu kitabımın da sonuna yaklaŒtım. Œayet bir kelimeyle de olsa yararlı olabildimse ne mutlu bana diyorum. Bundan sonra bazı bestelerimle sizlere veda ediyorum. Beni okuma zahmetine katlandınız. İnŒallah ben iyi anlatamadıysam da sizler çok iyi anladınız. Allah'a emanet olun! İçtenlikle ülkenin, milletimin hayrına olacak, bir kelime de olsa yararlı olabildimse ne mutlu bana.

Evvele günahlara bulanmış kendi nefsimi, sonra da siz kardeşlerimi takvalı olmaya davet ediyorum.

En derin saygılarımla...

<https://t.me/caferilikcom>

www.caferilik.com

Ali'dir Ali

Allah emir etmiştir bu güzel dini,
Bu dine ilk uyan Ali'dir Ali.
Resul-i Ekrem'e inmiştir Kur'an,
Kur'an-ı yazan da okuyan da Ali'dir Ali.

Müşrikler Muhammed'e tuzak kurdular,
Bir yere toplanıp hep bir oldular,
Bu gece bu iş bitsin dediler,
O gece yatakta yatanda Ali'dir Ali.

Uhut'ta üşüştüler ol nebinin başına,
Zarar verdiler onun mübarek dişine,
Yetiş ya Ali edrikni deyişine,
İmdada yetişende Ali'dir Ali.

Hendekte Abduved'in başına vuran,
Heyber'de kalenin kapısını kıran,
Dört kitabı okuyup ezberden bilen,
İsmi azam duasını da bilen Ali'dir Ali.

Mescid-i Harem'den dünyaya gelen,
Muhammed Mustafa'ya gönünü veren,
Yedi yıl onunla ilk namaz kılan,
Zülfükar'ın sahibi de Ali'dir, Ali.

Kirazlıyım Ali'ye olayım kurban,
Yaram çok derindir bulunmaz derman,
Mülcem oğlu Muradiye verdiler ferman,
İslam için mazlum ölen de Ali'dir Ali.

Bize Nazar Eyle

Ey kâinatın sahibi!
Ne olur bize nazar eyle.
Muhammed'e gönül verdim,
Ne olur bize nazar eyle.

Neyleyim üçü beşe,
Hasan'la Hüseyin'in başı,
Fatıma'nın gözün yaşı,
Ne olur bize nazar eyle.

Zeynel Abidin bize Âdem misali,
İlim Muhammed Bakır'ın eseri,
İmam Sadık yolumuzun rehberi,
Ne olur bize nazar eyle.

Musa Kazım dedesinin yolunda,
İmam Rıza Horasanın ilinde,
Muhammed Taki geldi onun belende,
Ne olur bize nazar eyle.

Kirazlıyım Naki'ye olayım köle,
Hasan Askeri dillerden dile,
Sahibi zaman bize imdada gele,
Ne olur bize nazar eyle.

Doğrusu Nedir?

Gel kardeşim arz edeyim halimi,
Bilmem ki dünyadan doğrusu nedir?
İnsanlar çıkıyor aya yıldıza,
Bilmem ki dünyada doğrusu nedir?

Kimi ilmi irfan ummana dalmış,
Kimi akıl balık bir çare kalmış,
Kimi gemisini deryaya salmış,
Bilmem ki dünyada doğrusu nedir?

Kimi sağa gider kimisi sola,
Kimi kervanını düşürmüş yola,
Kimisi arıyor başına bele,
Bilmem ki dünyada doğrusu nedir?

Kimi zengin kimi güzel öğünür,
Kimi fakir kimi çirkin dövünür,
Kimi âlim kimi zalim görünür,
Bilmem ki dünyada doğrusu nedir?

Kimi edep erkân hayâ bilmiyor,
Kimi meyhaneden eve gelmiyor,
Kirazlı derdini dostta söylüyor,
Bilmem ki dünyada doğrusu nedir?

Gel kardeşim sana nasihatim var,
Kendine bakıp da hor görme beni!
Bende bir insanım senin gibiyim,
Dilersen Mevlâ'dan sor beni beni.

Sor Beni

Akıl ermez Yaradan'ın işine,
Seversen Mevlâ'yı düşme peşime,
Neden zehir kattın benim aşınma?
Dile Resulullah'tan sor beni, beni.

İyi kötüyü kimse bilemez,
Yazılmış bu yazı geri silinmez,
Şaha giden yoldan geri dönülmez,
Dile Ebu Turab'dan sor beni, beni.

Kerbela'dan aldık biz bu yarayı,
Senin olsun güzel köşkün sarayın,
Bunu bilmeyenler hayindir hayin,
Hasan Hüseyin'de sor beni beni.

Vefasız Kirazlı bu yola kurban,
Yaram çok derindir bulunmaz derman,
Mülcem oğlu Muradiye verdiler termen,
Muhammed Mehdi'den sor beni beni.

İnsan Olamadım

Kamil insan arıyorum,
Ben o insan olamadım.
İnsanı hakla görüyorum,
Ben o insan olamadım.

Ol kitabı okuyanlar,
Bülbül gibi şakıyanlar,
Hakkın sırrını görenler,
Ben o insan olamadım.

Kâbe'ye yüzünü sürenler,
Özüyle dara duranlar,
Hakkı özünde bulanlar,
Ben o insan olamadım.

Allah yolundan gidenler,
Hak lokmasını yiyenler,
Hakkın sözünü diyenler,
Ben o insan olamadım.

Dünyaya konup göçenler,
Cenneti alaya geçenler,
Cennet şerbeti içenler,
Ben o insan olamadım.

Kirazlı'yım sırrımı demem,
Rızasız lokmadan yemem,
Yardımcımız On İki İmam,
Ben o insan olamadım.

İlim Senin Zatında

İnsanoğlu ilme yönel,
İlim senden var zatında,
Hele bir o kaleme var,
İlim senden var zatında.

Hakkı batıldan seçersen,
Lale güveri saçarsan,
Sırat köprüsünü geçersen,
İlim sende var zatında.

Okyanuslar kıtalar var,
Çok denizler tepeler var,
Evliyalar yatırlar var,
İlim senden var zatında.

Niçin geldik bu dünyaya,
Bak insan gidiyor aya,
Güvenilmez ırka soya,
İlim sende var zatında.

Başka başka dünyalar var,
Yer altında bilmem ne var,
Ne ararsan o sende var,
İlim senden var zatında.

Kirazlı'yım hak yolunda,
Ne sağında ne solunda,
İlim Ehlibeyt yolunda,
İlim sende var zatında.

Hele bir gör şu alemi,
Allah öğretti kalemi,
Öğrensen bin bir kelamı,
İlim senden var zatında.

Bilmeyen Kuldan Bana Ne

Yaratan yaratmış insan insandır,
İnsan olmayan kuldan bana ne!
Hakkı bilen hakikati aramış,
Hakikat bilmeyen kuldan bana ne!

Bakın şu cemale bakın şu göze,
Yaratan yaratmış değil mucize,
Nur ile halk etmiş sıvamış yüze,
Bunu bilmeyen kuldan bana ne!

İnsandır dünyada her şeyi bilen,
İnsandır ayı, yıldızı merihi bulan,
İnsanlık bilmezde söylerse yalan,
Yalan söyleyen kuldan bana ne!

O insan ki insanlara yar olan,
O insandır yoksul halinde bilen,
Merhamet sahibi yaralar saran,
Yarayı sarmayan kuldan bana ne!

Kirazlıyım derki bende insanım,
Gamı kederi sardı benim her yanımla,
Gözüme tütüyor benim vatanım,
Vatanını sevmeyen kuldan bana ne!

Hikmetler Var Bu İnsanda

Allah yarattı insanı,
Hikmetler var bu insanda.
Yaratılan bunca insan hani?
Hikmetler var bu insanda.

Nuh Nebi gemiye bindi,
İbrahim'e kurban indi,
Musa 'ya bir nida geldi,
Hikmetler var bu insanda.

Süleyman emir etti tahtını kurdu,
Ferhat aşık oldu dağları deldi,
Yunus aradı maşukunu buldu,
Hikmetler var bu insanda.

Bir nice nebi Mürseller geldi,
Erenler bu yolun sırrını bildi,
Nemrut Firavunda bir insandı,
Hikmetler var bu insanda.

Allah nurunu tamamladı,
Muhammed'e Habibim dedi,
Ali Murtaza'yı yardımcısı kıldı,
Hikmetler var bu insanda.

Kirazlıyım hakka kurban,
On Dört Masum On İki İmam,
Yardımcımız sahib-i zaman,
Hikmetler var bu insanda.

Allah'ım Sen Şahidimsin

Allah'ım sen şahidimsin bana döndü demişler,
Ben yönümü sana döndüm hala uyuyanlar var.

Ben dünyaya hiç tapmadım, dünya için ahiretimi satmadım,
Hakkı insanda gördüm, bunu görmeyenler var.

Ehlibeyt aşık oldum, mutluluğu orda gördüm,
İnsan olmak idi derdim, derdi olmayanlar var.

Nuh'u İbrahim'i gördüm, Musa'yı, İsa'yı sordum,
Muhammed'e gönül verdim, bunu bilmeyenler var.

Ali'dir benim önderim, Hasan Hüseyin derim,
Elbet bir gün Allah kerim, bunu demeyenler var.

Hatice Fatıma anamız, Zeynel Abidin babamız,
Acısı bizim acımız, acı çekmeyenler var.

Muhammed Bakır ilmin atası, Caferi Sadık bu yolun hası,
Musa Kazımın babası, ilim bilmeyenler var.

İmam Rıza'yı aradım, Muhammed Taki'ye vardım,
Ali Naki'dir derdim, derdi olmayanlar var.

Askeri'dir ol hüccetin atası, tüm cihanda duyuldu sesi,
Kırazlı tutar Kerbela yası, yası tutmayanlar var.

Allah Aşkı Olmadıkça

Cahil aşktan ne anlar Allah aşkı olmadıkça,
İnsan mutlu olmaz Arayıp hakkı bulmadıkça.

İnsan olmak kolay değil sen kendini bilmedikçe,
Yaşamın anlamı olmaz Adem'i tanımadıkça.

Görmez misin şu alemi, Allah öğretmiştir kalemi,
Vahi ile yollamıştır kelamı, kelam senden olmadıkça.

Hak peygamberi görmezsen, hak nedir batıl, nedir bilmezsen,
Asıl insan sayılmazsın, Tövbe edip dönmedikçe.

Dinsiz mutluluk olmaz, dünya kimseye kalmaz,
Amel olmadan iman olmaz, İblisi defetmedikçe.

Kirazlı Muhammed'e kurban, Ali'dir derdime derman,
On Dört Masum, On İki İmam, buraya tabi olmadıkça.

Bulamadım

Çok insanlar gördüm ben bu dünyada,
Ben kendime göre dost bulamadım.
Ben de bir insanım yalan dünyada,
Derdimden anlayan dost bulamadım.

Arif olan doğru söyler sözünü,
Hakikat sevilir güzel özünen,
Engel aşılır mı yalan sözünen,
Yalan söylem iyen dil bulamadım.

Bahar olur koyun meler kuzular,
Yürek yaralıdır ciğerim sızlar,
Bize mi yazılmış kara yazılar,
Doğru yazı yazan el bulamadım.

Yolum düştü dağı taşı aşarım,
Dünya senin bu haline şaşarım,
Bilmem bu dünyada nasıl yaşarım,
Hakikate giden yol bulamadım.

Kimisi okumuş, kim izi yazar,
Kimi Haktan kaçır yolundan azar,
Kimisi de kendi kuyusunu kazar,
Hakikat babında er bulamadım.

Kirazlıyım, söyler gönüm yaralı,
Bunun için dostlar bahtım karalı,
Şu yalan dünyaya geldim geleli,
Halimden anlayan kul bulamadım.

Dostlar Merhaba

Dolaştım ben şu âlemi,
Dostlar merhaba, merhaba!
Hestretlik deldi sinemi,
Dostlar merhaba merhaba!

Yolum düştü dağ başına,
Bak şu feleğin işine,
Silleyi vurdu döşüme,
Dostlar merhaba merhaba!

Hüsran dolu yüreğim,
Buydu benim dileğim,
Sizleri ben çok özledim,
Dostlar merhaba merhaba!

Sizin için aksın kanım,
Size kurban olsun canım,
Vatanıma ben hayranım,
Dostlar merhaba merhaba!

Kirazlıyım ağalar gözüm,
Köyüme bağlıdır özüm,
Yalan değil doğru sözüm,
Dostlar merhaba merhaba!

Bu Dünyada

Bu dünyanın dibi derin bu dünyadan bu dünyadan,
Elbet bir gün Allah kerim bu dünyada bu dünyada.

Zaman deryaları yutar, kimi geliri gider,
Yine geldi bize keder, bu dünyada bu dünyada.

Kız oğlandan seçilmiyor, kimse huyundan geçmiyor,
Bu moda bizi açmıyor, bu dünya, bu dünyada.

Sen yarattın sen kulunu, serpe çevirdin yolunu,
Perişan ettin halını bu dünyada, bu dünyada.

Bir de çıksak bizde aya, yukarıdan baksak dünyaya,
Hiç kalmamış edep haya, bu dünyada bu dünyada.

Kirazlıyı, hak söyletir hem söyletir, hem ağlatır,
Böyle midir gelen asır, bu dünyada, bu dünyada.

Senin İçin Yaparım

Ey benim güzel Allah'im!
Ben ne yapsam senin için yaparım.
Sen varken başka kime taparım?
Ben ne yapsam senin için yaparım.

İmam Bakır ilmim kaynağı,
İmam Sadık İslam'ın sancağı,
Musa Kazım'ın ocağı,
Ben ne yapsam senin için yaparım.

Bütün peygamberleri hak bildim,
Muhammed Mustafa'dır derdim,
Ehlibeyt'e ikrar verdim,
Ben ne yapsam senin için yaparım.

İmam Rıza'ya sözüm var,
Muhammed Taki'ye özüm var,
Ali Naki'de gözüm var,
Ben ne yapsam senin için yaparım.

Şah-ı Merdan'a bağlandım,
Hasan, Hüseyin'e çok ağladım,
Hatice, Fatıma Ana dedim,
Ben ne yapsam senin için yaparım.

Hasan Askeri son imamın atası,
Muhammed Mehdi'nin sesi,
Gönlümden çıkmaz havası,
Ben ne yapsam senin için yaparım.

İmam Zeynel sabır taşı,
Zeynep ananın gözün yaşı,
Kerbela'nın kesik başı,
Ben ne yapsam senin için yaparım.

Kirazlı'yım evliyayı severim,
Vatanım, milletim derim,
Kötülükten yoktur yerim,
Ben ne yapsam senin için yaparım.

Sensin Allah Resulü'nün Vasisi

Sensin Allah Resulü'nün vasisi
Sensin müminlerin gerçek emiri
Evliyalar şahı erenler piri
Alim Alim canım Alim
Canım sana kurban ya Ali

Sana açılmıştır ilmin kapısı
Sen okurdun İsm-i Azam duası
İlla Ali illa Zülfikar sesi
Alim Alim canım Alim
Canım sana kurban olsun ya Ali

Sensin Hasanla Hüseyin'in babası,
Sensin Fatıma Zehra'nın kocası,
Başında bitmedi küfrün belası,
Canım sana kurban olsun ya Ali.

On bir nur doğmuştur senin soyundan,
Sana eriş olmaz Hakkın yolunda,
Bize yardım eyle mahşer gününde,
Alim Alim canım Alim,
Canım sana kurban olsun ya Ali.

Sen doğmuştun Beytullah'ın içinde,
Elif mim yazılı senin kaşında,
İbn-i Mülcem vurdu senin başına,
Alim alim canım Alim,
Canım sana kurban olsun ya Ali.

Kirazlı'yım kölen bile olamam,
Olsam bile kıymetini bilemem,
Senin düşmanından medet dilemem,
Alim Alim canım Alim,
Canım sana kurban olsun ya Ali.

